

Nora Roberts had al een fenomenale carrière vol bestsellers achter de rug toen ze nogmaals debuteerde als J.D. Robb. Zoals onlangs ook J.K. Rowling wilde ze zonder hinder van haar reputatie een ander soort boek schrijven.

Als J.D. Robb schrijft Nora Roberts politieromans. Vaak vragen Nora's fans een vervolg op een favoriet boek, omdat ze willen weten hoe het verder gaat met de personages. Roberts voldoet daar nooit aan, omdat ze dan al weer bezig is met andere personages. Maar de Eve Dallas-serie is uitgegroeid tot haar antwoord op die voortdurende vraag.

Toen het eerste boek *Vermoord naakt* (*Naked in Death*) verscheen was er geen langlopende serie gepland. De schrijfster stond hoogstens een trilogie voor ogen. Maar de lezers omarmden Eve Dallas, een taaie politievrouw met een duister verleden, en haar mysterieuze miljonair, Roarke, en de personages lieten de schrijfster niet los.

Ook zonder dat J.D. Robbs ware identiteit bekend was, kreeg de serie snel aandacht, goede recensies en toegewijde fans. Het negende boek haalde de New York Bestsellerlijst en sindsdien is elke Eve Dallas-thriller een internationale bestseller. Pas bij het twaalfde boek onthulde haar uitgever dat J.D. Robb een pseudoniem van Nora Roberts was. De Nora-fans die J.D. Robb nog niet ontdekt hadden, haalden toen snel de schade in.

Veel andere thrillerauteurs zijn fans. Beroemdheden als Stephen King, David Baldacci, Harlan Coben, Dennis Lehane, Jonathan Kellerman, Kathy Reichs, Lisa Scottoline, Janet Evanovich en Ridley Pearson hebben Eve Dallas geprezen.

Het succes van de reeks – die inmiddels is uitgegroeid tot een van de geliefdste thrillerseries van onze tijd – is niet moeilijk te verklaren. Nora Roberts is een meesterverteller. De boeken combineren de sterke punten van Roberts' romantische werk – romantiek, seks, sterke vrou-

wen, levendige personages en fraaie locaties – met de kracht van het thrillergenre: ijzingwekkende spanning, sfeer, plotwendingen en couleur locale. New York vormt een pulserende, kleurrijke achtergrond voor de actie.

Elk boek gaat over een bloedspannend moordonderzoek, maar de serie als geheel draait – vrij uniek in het thrillergenre – om een zinderende relatie tussen twee beschadigde mensen. Die relatie is niet statisch, ze ontwikkelt zich geleidelijk, en Eve en Roarke veranderen mee. Ze proberen een familie op te bouwen, de eerste die ze ooit gekend hebben. Hun verleden blijft de kop opsteken, ook door verbanden met Eve's zaken, maar samen slaan ze zich er doorheen.

Als rechercheur is Eve hard maar eerlijk, maar niet zonder fouten. Haar passie voor haar werk leidt soms tot emotionele beslissingen die haar langdurig opbreken. Veel van Eve's kracht komt voort uit haar tekortkomingen. Ze is een goede en vasthoudende onderzoeker, die zeer uiteenlopende moorden oplost, maar zeker niet elke zaak. Laat staan zonder moeite, ze is geen Sherlock Holmes.

Eve Dallas is een vrouw van vlees en bloed. Ze groeit uit van een geharnaste eenling tot iemand die een relatie aankan. Naarmate haar vertrouwen groeit, laat ze ook anderen toe en begint zelfs op hen te bouwen. Langzaamaan ontstaat er een hechte kring vertrouwelingen, collega's en vrienden, die allemaal terugkerende personages zijn. En die personages zijn zo levensecht dat je ze zo in New York kan tegenkomen.

Boekerij is er trots op deze bijzondere serie in Nederlandse vertaling uit te brengen. We trappen af met twee boeken en hanteren voorlopig een tempo van één nieuw boek per kwartaal. Aan de auteur zal het niet liggen, die schrijft twee nieuwe Eve Dallas thrillers per jaar!

EVE DALLAS
Personeelsdossier
(uittreksel)

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie: Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent: 'Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.'

Het jaar gaat 's nachts ter ziele.
- Tennyson

De veiligheid van het volk is de pijler van de wet.
- Cicero

ISBN 978-90-6023-941-0 (e-boek)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: Midnight in Death
Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group
Vertaling: Textcase, Utrecht
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Thinkstock, Arcangel Images

© 1998 Nora Roberts
© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Moord heeft lak aan tradities. Het gaat voorbij aan gevoelens. Het kent geen vakantie.

Omdat moord haar zaak was, stond inspecteur Eve Dallas op kerstnacht in de vrieskou seal-it te spuiten op de hertenleren handschoenen die haar man haar enkele uren daarvoor had gegeven.

Het telefoontje was minder dan een uur geleden gekomen, nog geen zes uur nadat ze een zaak had afgerond die haar had uitgeput en waarvan ze de naweën nog in haar lichaam voelde. Haar eerste kerst met Roarke ging nog niet bepaald van een leien dakje.

Aan de andere kant was het nog veel slechter uitgepakt voor rechter Harold Wainger. Zijn lichaam was midden op de ijsbaan bij Rockefeller Center gedumpt. Hij lag op zijn rug, waardoor zijn glazige blik gericht was op de gigantische kerstboom die het symbool was voor de kerstgedachte die New York wilde uitdragen.

Zijn naakte lichaam begon al donkerblauw te kleuren.

De volle, zilverkleurige lokken die altijd zijn handelsmerk waren geweest, waren op grove wijze afgesneden. En al was zijn gezicht behoorlijk toetgetakeld, ze had geen moeite hem te herkennen.

Ze had ontelbare keren in zijn rechtszaal gezeten gedurende haar afgelopen tien dienstjaren bij de politie. Hij was, dacht ze, een stevige en stabiele man, met evenveel begrip voor de schimmige grijsgebieden van de wet als respect voor de essentie ervan.

Ze ging op haar hurken zitten om de woorden die diep in zijn borstkas waren gebrand van dichtbij te bekijken.

ORDEELT NIET, OPDAT GIJ NIET GEOORDEELD WORDE

Ze hoopte dat de brandwonden na zijn dood waren toegebracht, maar

had zo haar twijfels. Hij was genadeloos afgeranseld, de vingers van beide handen waren gebroken. Diepe wonden bij zijn polsen en enkels wezen erop dat hij vastgebonden was geweest. Maar het afranselen noch de brandwonden waren de doodsoorzaak.

Het touw dat was gebruikt om hem op te hangen zat nog stevig om zijn nek gesnoerd en sneed in het vlees. Zelfs dat was niet erg snel gegaan, besloot ze. Het leek er niet op dat zijn nek was gebroken en de gesprongen aders in zijn ogen en gezicht wezen erop dat hij langzaam was gewurgd.

‘Hij wilde dat je zo lang mogelijk in leven bleef,’ mompelde ze. ‘Hij wilde dat je het allemaal zou voelen.’

Op haar knieën bestudeerde ze het handgeschreven briefje dat vrolijk alle kanten op waaide. Het was als een obscene lendendoek op het kruis van de rechter bevestigd. De namenlijst stond in zorgvuldige, zwarte blokletters.

RECHTER HAROLD WAINGER
OFFICIER VAN JUSTITIE STEPHANY RING
PRO-DEADVOCaat CARL NEISSAN
JUSTINE POLINSKY
DOKTER CHARLOTTE MIRA
INSPECTEUR EVE DALLAS

Bewaar je mij tot het laatst, Dave?

Ze herkende de stijl: met plezier toegebrachte pijn, gevolgd door een langzame, kwellende dood. David Palmer genoot van zijn werk. Zijn experimenten, zo had hij ze genoemd toen Eve hem drie jaar eerder eindelijk had opgespoord.

Tegen de tijd dat ze hem achter de tralies had, had hij van acht slachtoffers een uitgebreid archief waarin zijn werk was gedocumenteerd. Sindsdien zat hij de acht keer levenslang uit die Wainger hem had gegeven, op een maximaal beveiligde afdeling voor psychisch gestoorden.

‘Maar je bent ontsnapt, nietwaar, Dave? Dit is jouw handelsmerk. Het martelen, de vernederingen, de brandwonden. Het lijkt achterlaten op een openbare plek. Dit is geen copycat geweest.’

‘Doe hem maar in een zak,’ beval ze en kwam vermoeid overeind. Het zag er niet naar uit dat de laatste dagen van 2058 erg feestelijk zouden worden.

Zodra ze in haar auto stapte, zette Eve de verwarming op de hoogste stand. Ze trok haar handschoenen uit en wreef met haar handen over haar gezicht. Ze zou naar het bureau moeten om een verslag maken, maar dringender zaken verhinderden de rit naar het hoofdkwartier. Ze verdomde het om eerste kerstdag door te brengen omringd door smerissen.

Via de dashboard'link nam ze contact op met de meldkamer om te zorgen dat iedereen op de lijst op de hoogte werd gesteld van het potentiële gevaar. Kerst of geen kerst, ze wilde bewakers in uniform op elk adres.

Terwijl ze wegreed, schakelde ze haar computer in. ‘Computer, status van David Palmer, psychiatrisch patiënt in penitentiaire inrichting Rexal.’

Bezig... veroordeeld tot achtmaal levenslang in buitenplanetaire inrichting Rexal, status: ontsnapt tijdens overplaatsing naar ziekenboeg, 19 december. Opsporingsonderzoek loopt.

‘Ik denk dat Dave heeft besloten kerst thuis door te brengen.’

Ze keek verstoord op toen een zeppelin boven haar kerstmuziek over de ontwakende stad tetterde. Laat die herdertjes maar in de stront zakken, dacht ze en belde haar commissaris.

‘Commissaris,’ zei ze toen het gezicht van Whitney op het scherm verscheen. ‘Het spijt me u te moeten storen met kerst.’

‘Ik ben al op de hoogte van rechter Wainger. Hij was een goed mens.’

‘Ja, chef, dat was hij inderdaad.’ Ze zag dat Whitney een kamerjas aanhad. Een mooie, van goede kwaliteit, waarvan ze zich voorstelde dat het een cadeau van zijn vrouw was geweest. Roarke gaf haar voortdurend overdreven cadeaus. Ze vroeg zich af of Whitney ook zo ondersteboven was van zijn cadeaus als zij van de hare. ‘Zijn stoffelijk overschot wordt nu overgebracht naar het mortuarium. Ik heb de bewijslast verzegeld en ben onderweg naar mijn kantoor thuis.’

‘Ik had hier liever een ander op gezet, inspecteur.’ Hij zag een flits in haar vermoeide ogen, het goudbruin werd donkerder. Toch bleef haar gezicht, met de scherpe hoeken, de stevige kin met het kuiltje en de volle, ernstige mond, koel en beheerst.

‘Bent u van plan mij van deze zaak af te halen?’

‘Je hebt net een zware, moeilijke zaak afgerond. Je adjudant is aan-gevallen.’

‘Ik ga Peabody niet oproepen. Ze heeft genoeg te verduren gehad.’

‘En dat geldt niet voor jou?’

Ze deed haar mond open, en weer dicht. Lastig punt, dat moest ze toegeven. ‘Chef, mijn naam staat op die lijst.’

‘Precies. Nog een goede reden om deze beker voorbij te laten gaan.’ Een deel van haar wilde dat, dat deel wilde heel graag de hele zaak opzij schuiven en naar huis gaan om op een normale manier kerst te vieren, iets wat ze nog nooit had meegemaakt. Maar ze dacht aan Wainger, beroofd van zijn leven en van zijn waardigheid.

‘Ik heb David Palmer opgespoord en gebroken. Hij was mijn arres-tant en niemand kent de krochten van zijn geest zoals ik die ken.’

‘Palmer?’ Whitney keek verbaasd. ‘Palmer zit opgesloten.’

‘Niet meer. Hij is de 19e ontsnapt. En hij is terug, chef. Ik herkende zijn stijl. De namen op de lijst,’ vervolgde ze, om haar punt te maken. ‘Die zijn allemaal met hem in verband te brengen. Wainger was de rechter tijdens zijn proces. Stephanie Ring was assistent-aanklager. Cicely Towers was de aanklager, maar zij is niet meer. Ring assis-teerde. Carl Neissan was de advocaat die hij door de rechtbank kreeg toegewezen toen Palmer weigerde zelf een advocaat te nemen, Justine Polinsky was voorzitter van de jury. Dokter Mira heeft hem onder-zocht en tegen hem getuigd tijdens de zitting. Ik heb hem ingerekend.’

‘De mensen op de lijst moeten worden geïnformeerd.’

‘Al gebeurd, chef. En er zijn al lijfwachten toegewezen. Ik kan de bestanden naar mijn thuisunit flitsen om mijn geheugen op te frissen, maar het is allemaal nog redelijk vers. Je vergeet niet gauw iemand als David Palmer. Een nieuwe agent zou helemaal van voren af aan moe-ten beginnen, dat kost tijd, iets wat we juist niet hebben. Ik ken deze man, ik weet hoe hij werkt, hoe hij denkt. Wat hij wil.’

‘Wat wil hij dan, inspecteur?’

‘Wat hij altijd al wilde: erkenning van zijn genialiteit.’

‘Het is jouw zaak, Dallas,’ zei Whitney na een lange stilte. ‘Los het op.’

‘Jawel, commissaris.’

Ze verbrak de verbinding terwijl ze door het hek reed van het ontzagwekkende herenhuis waarvan Roarke zijn thuis had gemaakt.

Ijs van een nachtelijke storm glom als zilveren zijde op kale takken. Sierheesters en dennenhout glinsterden mee. Daarachter verrees het huis, een elegante vesting, een getuigenis van een vorige eeuw met haar prachtige bakstenen en de vele vierkante meters glas.

In het mistroostige halfduister van de ochtend, flakkerden prachtig opgetuigde kerstbomen achter verschillende ramen. Roarke had zich nogal in de kerstsfeer gestort, dacht ze met een bescheiden glimlach. Ze hadden geen van beiden ooit bergen vrolijk ingepakte cadeautjes onder mooi versierde kerstbomen gekend. Allebei hadden ze een ellendige jeugd gehad en dat hadden ze op verschillende manieren gecompenseerd. Zijn manier was om zaken te verwerven, en een van de rijkste en machtigste mannen ter wereld te worden. Linksom of rechtsom. De hare was om haar lot in eigen hand te nemen en onderdeel te worden van het systeem dat haar als kind in de steek had gelaten.

Haar manier was de wet. De zijne was, of was geweest, het omzeilen van de wet.

Nu, nog net geen jaar nadat een andere moord hen bij elkaar had gebracht, waren ze een eenheid. Ze vroeg zich af of ze ooit zou begrijpen hoe ze dat samen voor elkaar hadden gekregen. Ze liet haar auto voor de deur staan en liep de trap op, een soort rijkdom binnen waarvan een mens slechts kon dromen. Oud opgepoetst hout, fonkelend kristal, goed onderhouden antieke kleden, kunstwerken waar musea een moord voor zouden doen.

Ze trok haar jas uit en gooide hem over de trapleuning. Toen krabbelde ze tandenknarsend terug en hing hem toch maar op. Summerset, de aide-de-camp van Roarke, en zij waren een wapenstilstand overeengekomen in hun persoonlijke oorlog. Ze ging niet schieten tijdens de feestdagen, bedacht ze.

Zij kon zich inhouden als hij dat kon.

Slechts matig tevreden dat hij niet zoals gewoonlijk naar de foyer was gekronkeld om naar haar te sissen, liep Eve door naar de woonkamer.

Roarke zat daar bij het haardvuur en las de eerste druk van Yeats die zij hem had gegeven. Het was het enige cadeau dat ze had kunnen bedenken voor een man die alles al had en zelfs de fabrieken bezat waarin alles werd gemaakt.

Hij keek op en lachte haar toe. Ze voelde vlinders in haar buik, zoals zo vaak. Alleen al die blik, alleen al die glimlach en ze voelde zich helemaal opgewonden. Hij zag er zo... perfect uit, dacht ze. Hij had gemakkelijke, zwarte kleding aan en zijn lange, slanke lichaam zat ontspannen in een stoel die waarschijnlijk tweehonderd jaar geleden was vervaardigd.

Hij had het gezicht van een god met ondeugende bedoelingen, met vlammeende Iers-blauwe ogen en een mond gemaakt om een vrouw van haar stuk te brengen. Macht stond hem goed. Net zo sluik en sexy, dacht Eve, als de weelderige zwarte lokken die bijna tot zijn schouders reikten.

Hij sloeg het boek dicht, legde het aan de kant en stak zijn hand naar haar uit.

‘Het spijt me dat ik weg moest.’ Ze kwam bij hem staan en liet haar vingers tussen de zijne glijden. ‘Het spijt me nog meer dat ik boven aan het werk moet, minstens een paar uur.’

‘Heb je eerst een momentje?’

‘Ja, misschien. Eventjes.’ En ze liet toe dat hij haar op zijn schoot trok. Liet toe dat haar ogen zich sloten en dat ze even kon zwelgen, in zijn geur en hoe hij voelde. ‘Niet echt de dag die je voor ogen had.’

‘Dat krijg je als je met een smeris trouwt.’ Ierland zong zachtjes in zijn stem, de lichtvoetige tongval van een dichter. ‘Als je van een smeris houdt,’ zei hij en kuste haar.

‘Je komt behoorlijk bedrogen uit, momenteel.’

‘Niet vanwaar ik nu zit.’ Hij liet zijn vingers door haar korte, bruine haar gaan. ‘Jij bent wat ik wil, Eve, de vrouw die haar huis verlaat om de doden bij te staan. En degene die wist wat een boek van Yeats voor mij zou betekenen.’

‘Ik ben beter met de doden dan met cadeaus kopen. Anders had ik wel meer ingeslagen.’

Ze keek naar de berg cadeaus onder de kerstboom, geschenken waarvan het uitpakken haar meer dan een uur had gekost. Hij lachte om haar beschaamde blik.

‘Weet je, inspecteur, wat mij het meest pleziert wanneer ik jou cadeaus geef, is hoezeer ze jou van je stuk brengen.’

‘Ik hoop dat je dan voorlopig je lolletje hebt gehad.’

‘Mmm,’ was zijn enige reactie. Ze was niet gewend aan cadeaus, dacht hij, als kind had ze niets dan leed gekregen. ‘Heb je al bedacht wat je met het laatste pakje gaat doen?’

Het laatste cadeau dat ze had geopend, was een lege doos geweest. Hij had genoten toen hij haar verwarde frons zag. Evenzo genoot hij van haar grote grijns toen hij haar vertelde dat het een dag was. Een dag die ze mocht vullen met wat ze maar wilde. Hij zou haar meene-
men naar een door haar gekozen bestemming, ze zouden doen wat zij bedacht. Op aarde of buitenplanetair. In het echt of in de holokamer.

Welke tijd, plek of wereld ook, ze hoefde er maar om te vragen.

‘Nee. Ik heb nog niet genoeg tijd gehad om erover na te denken. Het is een groot cadeau, dat wil ik niet verspelen.’

Ze leunde nog een ogenblik ontspannen tegen hem aan, bij het knapperende haardvuur en de stralende boom. Toen trok ze zich terug. ‘Ik moet aan de bak. Er zit veel uitzoekwerk aan deze zaak en ik wil Peabody vandaag nog niet lastigvallen.’

‘Waarom laat je mij niet een handje helpen?’ Hij glimlachte om de automatische afwijzing die hij in haar ogen las. ‘Dan sta ik voor één dagje in Peabody’s stevige schoenen.’

‘Deze zaak heeft geen enkel verband met jou, en dat wil ik zo houden.’

‘Des te beter.’ Hij gaf haar een klein zetje en kwam zelf ook over-eind. ‘Ik kan je helpen met het nalopen van gegevens en zo, dan zit je niet de hele kerst aan je bureau vastgeketend.’

Ze begon nee te schudden maar bedacht zich. De meeste gegevens die ze wilde opvragen waren toch openbaar. En wat niet openbaar was, had ze toch wel met hem gedeeld als ze de zaak hardop aan het overdenken was.

Bovendien was hij goed.

‘Goed, jij mag mijn drone zijn. Maar als Peabody weer op krachten is, vlieg jij eruit.’

‘Liefeling.’ Hij nam haar hand, drukte er een kus op en aanschouwde haar norske blik. ‘Omdat je het zo aardig vraagt.’

‘En niet de kantjes ervanaf lopen,’ voegde ze toe. ‘Je werkt in mijn diensttijd.’

2

Galahad, de buitensporig grote kat, lag over haar luie stoel gedrapeerd als een zatlap over de bar net voor sluitingstijd. Omdat hij de hele nacht druk in de weer was geweest met dozen aanvallen, met lint vechten en rondslingerend pakpapier vermorzelen, liet ze hem liggen om zijn roes uit te slapen.

Eve zette haar tas neer en liep meteen naar de AutoChef. 'David Palmer is de man die we zoeken.'

'Je hebt de dader al aangewezen.'

'Absoluut. Ik weet wie we moeten hebben, we zijn oude bekenden, Dave en ik.'

Roarke nam de koffie van haar aan en bekeek haar door de damp die uit het kopje opsteeg. 'Die naam komt me vaag bekend voor.'

'Je kent hem ook. Het werd drie, drieënhalp jaar geleden breed uitgemeten in de media. Ik heb al mijn bestanden van dat onderzoek nodig, alle gegevens van de rechtszaak. Je zou kunnen beginnen met...' Ze zweeg toen hij zijn hand op haar arm legde.

'David Palmer... seriemoordenaar. Martelmoorden.' Het kwam langzaam weer bij hem naar boven. 'Vrij jong nog, wat was het, midden twintig?'

'Tweëntwintig toen hij werd opgepakt. Een echt wonderkind, onze Dave. Hij beschouwt zichzelf als wetenschapper, visionair. Hij ziet het als zijn missie om uit te vinden hoeveel lichamelijk lijden de menselijke geest kan verdragen – pijn, angst, honger, uitdroging, sensorische deprivatie – en dat vast te leggen. En hij kon het perfect onder woorden brengen.' Ze nam een slokje van haar koffie. 'Met dat knappe kopje van hem, stralend van enthousiasme, zat hij tijdens de verhoren zonder blikken of blozen uit te leggen dat als we het breekpunt van de geest zouden vinden, we het zouden kunnen versterken, verstevi-

gen. Hij had bedacht dat ik als rechercheur vast wel interesse in zijn werk zou hebben. Rechercheurs werken onder grote druk, we bevin- den ons vaak in levensgevaarlijke situaties waarbij de geest makkelijk wordt afgeleid door angst of andere prikkels van buitenaf. De uitkom- sten van zijn onderzoek zouden kunnen worden gebruikt bij agenten en bewaking, het leger, zelfs in het zakenleven.’

‘Ik besepte niet dat hij er één van jou was.’

‘Ja, hij was van mij.’ Ze haalde haar schouders op. ‘In die tijd werkte ik meer op de achtergrond.’

Hij wilde glimlachen bij die opmerking, in de wetenschap dat het deels door hun relatie kwam dat dát niet meer zo was. Maar hij her- innerde zich nog te veel van de zaak-Palmer om te kunnen lachen. ‘Ik nam aan dat hij veilig opgesloten zat.’

‘Niet veilig genoeg. Hij is ontsnapt. Het slachtoffer van vanochtend is achtergelaten op een openbare plek, ook kenmerkend voor Dave. Hij vindt het fijn als wij op de hoogte zijn van zijn noeste arbeid. De autopsie zal het moeten uitwijzen, maar het slachtoffer is voorafgaand aan zijn dood gemarteld. Ik denk dat Dave een nieuwe schuilplaats heeft gevonden en dat de rechter daar al een dag tot zijn beschikking was voordat hij hem ombracht. De uiteindelijke dood door wurging heeft rondom middernacht plaatsgevonden. Prettige feestdagen, rech- ter Wainger,’ mompelde ze.

‘Dat moet de rechter zijn die zijn zaak heeft behandeld.’

‘Ja.’ Afwezig zette ze haar kopje neer en greep in haar tas naar een kopie van de brief die ze eerder die dag in een afgesloten zak naar het lab had gestuurd. ‘Hij heeft een visitekaartje achtergelaten – nog een aanwijzing. Alle namen op deze lijst verwijzen naar zijn rechtszaak en veroordeling. Ik denk dat een deel van zijn werk dit keer ook moet zorgen dat zijn beoogde slachtoffers alvast in de rats zitten over wat hij allemaal met ze van plan is. Er wordt contact met ze opgenomen en ze worden bewaakt. Hij zal flink zijn best moeten doen om er een te pakken te krijgen.’

‘En jij dan?’ Roarke sprak met bestudeerde kalmte na een blik op de lijst, op de naam van zijn vrouw. ‘Waar is jouw beveiliging?’

‘Ik ben van de politie. Ik ben degene die waakt.’

‘Hij wil jou waarschijnlijk het liefst van allemaal, Eve.’

Ze draaide zich om. Hoe beheerst zijn stem ook was, de boosheid klonk er toch in door. ‘Misschien wel, maar niet zo graag als ik hem.’

‘Jij hebt hem gestopt,’ ging Roarke verder. ‘Alles wat volgde: de onderzoeken, de zitting, de uitspraak – kwam voort uit jouw werk. Jij doet er het meeste toe.’

‘Ik stel voor dat we de conclusies overlaten aan de profiler.’ Al was ze het wel met hem eens. ‘Ik neem contact op met Mira zodra ik alle dossiers van die zaak weer heb ingezien. Als jij die nou voor me opvraagt, kan ik vast beginnen aan mijn voorlopig verslag. Ik geef je de codes wel van mijn kantoorunit en de Palmer-bestanden.’

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog en er verscheen een zelfvoldane glimlach op zijn gezicht. ‘Alsjeblieft zeg. Ik kan echt niet werken als jij me beledigt.’

‘Sorry.’ Ze pakte haar koffie weer. ‘Ik weet ook niet waarom ik doe alsof jij codes nodig hebt om ergens toegang toe te krijgen.’

‘Ik heb ook geen idee.’

Hij ging zitten om de gegevens op te vragen die ze nodig had en voerde zonder moeite zijn taak uit. Het was voor hem een makkelijke klus, die zijn geest de ruimte liet om overwegingen te maken. Om te beslissen.

Ze had gezegd dat hij niets met de zaak te maken had en dat hij afstand moest nemen zodra Peabody weer aan het werk ging. Maar ze zat ernaast. Omdat haar naam op de lijst stond, was hij betrokkener dan ooit. En niets ter wereld, zelfs niet de vrouw van wie hij hield, kon maken dat hij zich zou terugtrekken.

Vlakbij was Eve op de reserve-unit bezig de harde feiten te rapporteren. Ze wilde de uitkomsten van de autopsie, het forensisch team en de sweeperdata. Maar de kans was groot dat ze pas morgen op het eind van de dag iets zou horen van de onervaren oproepkrachten op het lab.

Terwijl het haar moeite kostte om haar ergernis over Kerstmis en de feestdagen te onderdrukken, beantwoordde ze haar piepende 'link. ‘Dallas.’

‘Inspecteur, met agent Miller.’

‘Wat is er, Miller?’

‘Inspecteur, mijn partner en ik hebben opdracht gekregen om contact op te nemen met assistent-aanklager Ring en haar te bewaken. We zijn even na half acht bij haar woning aangekomen. Er werd niet opgedaan.’

‘Deze situatie heeft hoge prioriteit, Miller. Je hebt toestemming het pand te betreden.’

‘Ja, chef. Begrepen. Dat hebben we ook gedaan. Persoon in kwestie bevindt zich niet in de woning. Mijn partner heeft de buurvrouw van tegenover ondervraagd. Persoon in kwestie is gisterochtend vroeg vertrokken om de feestdagen door te brengen bij haar familie in Philadelphia. Inspecteur, ze is nooit aangekomen. Haar vader heeft haar vanochtend als vermist opgegeven.’

Eve voelde haar maag samentrekken. Te laat, dacht ze. Nu al te laat. ‘Welk soort transpo, Miller?’

‘Eigen auto. We zijn op weg naar de garage waar ze een parkeerplaats heeft.’

‘Hou me op de hoogte, Miller.’ Eve verbrak de verbinding en Roarke keek haar aan. ‘Hij heeft haar te pakken. Ik zou graag willen geloven dat ze onderweg autopech had of een vakantieflirt heeft opgeduikeld alvorens af te reizen naar haar familie, maar hij heeft haar. Ik heb de linkcodes nodig voor de andere namen op de lijst.’

‘Komt voor elkaar. Een ogenblik.’

Voor één van die namen had ze de code niet nodig. Ze voelde haar hart bonzen van ongerustheid terwijl ze contact opnam met Mira op haar thuisnummer. Een klein ventje met een glimlach op zijn gezicht nam grinnikend op. ‘Vrolijk kerstfeest! Dit is het huis van mijn oma.’

Eve vroeg zich even verward af hoe ze zich had kunnen vergissen in de code. Toen hoorde ze de bekende, zachte stem op de achtergrond en zag Mira in beeld verschijnen met een glimlach om haar mond en een gespannen blik in haar ogen.

‘Eve. Goedemorgen. Heb je een momentje? Ik loop even naar boven. Nee, lieverd,’ zei ze tegen het jochie dat aan haar mouw stond te trekken. ‘Ga maar met je nieuwe speelgoed spelen. Ik ben zo terug. Ogenblikje, Eve.’

Het scherm werd een rustgevende, koele tint blauw en Eve ademde opgelucht uit, dankbaar dat ze haar vriendin thuis had getroffen, levend, wel en veilig. Ze overdacht hoe bizar ze het vond om zich de gelijkmoedige psychiater voor te stellen als oma.

‘Sorry hoor.’ Mira kwam weer in beeld. ‘Ik wilde dit niet doen in het bijzijn van mijn gezin.’

‘Geen probleem. Is er al bewaking?’

‘Ja.’ Aan Mira was niet snel te zien dat ze gespannen was, maar nu haalde ze zenuwachtig een hand door haar zwarte haar. ‘Een beroerde klus voor ze, om met kerst in de auto bij mij op de stoep te staan. Ik heb nog niet bedacht hoe ik ze hier binnen kan laten zonder dat de familie erachter komt wat er speelt. Eve, mijn kinderen en kleinkinderen zijn er. Ik moet weten of er een kans is dat ze gevaar lopen.’

‘Nee,’ verduidelijkte Eve snel. ‘Dat is niet zijn stijl. Dokter Mira, je mag je huis niet verlaten zonder beveiligers. Je mag nergens heen – niet naar kantoor, niet naar de buurtwinkel – zonder hen beiden. Morgen krijg je een traceerarmband aangemeten zodat we je kunnen volgen.’

‘Ik tref alle voorzorgsmaatregelen, Eve.’

‘Mooi, want een van die maatregelen is alle afspraken met patiënten uit te stellen totdat Palmer is opgepakt.’

‘Maar dat is belachelijk.’

‘Je mag op geen enkel moment alleen zijn met iemand. Dus tenzij je patiënten ermee instemmen hun ziel bloot te leggen in het bijzijn van twee agenten, moet je nu vakantie nemen.’

Mira keek Eve vastberaden aan. ‘En jij bent ook van plan vrij te nemen?’

‘Ik ben van plan mijn werk te doen. Jij bent een deel van dat werk. Stephanie Ring wordt vermist.’ Ze wachtte, heel even, zodat het kwartje zou vallen. ‘Doe wat je wordt gevraagd, dokter Mira, anders word je binnen een uur in beveiligde hechtenis genomen. Ik heb morgen een overlegmoment nodig. Ik kom wel naar jou toe.’

Ze verbrak de verbinding, wendde zich tot Roarke voor de 'linkcodes en zag dat hij haar onbeweeglijk aankeek. ‘Wat?’

‘Ze betekent veel voor je. Als ze je minder kon schelen, zou je het misschien wat subtieler hebben aangepakt.’

‘Ik ben meestal weinig subtiel als het erop aankomt. Kom maar door

met die codes.' Toen hij aarzelde, zuchtte ze en antwoordde: 'Oké, oké, wat jij wilt. Ze betekent veel voor me en ik zal het niet laten gebeuren dat hij zelfs maar in haar buurt komt. Hier met die verdorpe codes.'

'Ik heb ze al naar je unit gestuurd, inspecteur. Ingelogd, op geheugen. Je hoeft alleen de naam in te toetsen om verbinding te krijgen.'

'Opschepper.' Ze mompelde zachtjes, omdat ze wist dat hij erom zou lachen, en richtte zich weer op de andere namen op Palmers lijst.

Nadat ze had gecheckt dat de andere doelwitten waren waar ze moesten zijn, beveiligd en wel, richtte Eve haar aandacht op de bestanden die Roarke had opgevraagd.

Ze was een uur bezig met het doorlezen van data en verslagen, daarna nog een uur met het herbekijken van haar gesprekken met Palmer.

Oké, Dave, vertel eens over Michelle Hammel. Wat maakte haar bijzonder?

David Palmer, een goed uitziende man van tweeëntwintig met het verzorgde uiterlijk van de welgestelde New England-familie waar hij van afstamde, glimlachte en leunde enthousiast voorover – zijn karmelkleurige huid blaakte van gezondheid en levendigheid.

Eindelijk luistert er iemand. Eve herinnerde zich dat ze dat had gedacht toen ze zichzelf terugzag zoals ze daar drie jaar geleden had gezeten. Hij ziet eindelijk kans om zijn briljante ideeën te delen.

Haar kapsel zag er belabberd uit – in die tijd knipte ze zelf nog onbeholpen haar haren. De laarzen die ter hoogte van haar enkels over elkaar waren geslagen, waren toen nog nieuw en vrijwel ongeschonden. Er zat geen trouwring om haar vinger.

Voor de rest, dacht ze, was ze nog altijd dezelfde.

Ze was jong, fit, atletisch, vertelde Palmer haar. Bijzonder gedisciplineerd, lichamelijk en geestelijk. Een langeafstandsloper – een favoriet voor de Olympische Spelen. Ze wist hoe ze pijn moest uitsluiten, zich kon richten op een taak. Ze stond aan de top, begrijp je. Zoals Leroy Greene onder aan de ladder stond. Hij had al jaren zijn geest vertroebeld met illegale middelen. Hij kon geen enkele verstorende prikkel verdragen. Hij was alle controle al kwijt zelfs voordat de pijn werd toegediend. Zijn geest brak al op het moment dat hij bij bewustzijn kwam en ontdekte dat hij was vastgebonden aan de tafel. Maar Michelle...

Vocht ze? Hield ze het vol?

Palmer knikte vrolijk. *Ze was schitterend, echt waar. Ze probeerde zich met man en macht uit de banden los te maken maar staakte haar verzet toen ze begreep dat ze zichzelf toch niet zou kunnen bevrijden. Er was angst. De monitors registreerden haar verhoogde hartslag en bloeddruk, alle essentiële lichamelijke en emotionele tekens. Ik heb uitstekende apparatuur.*

Ja, ik heb het gezien. Het beste van het beste.

Het werk is van levensbelang. Zijn blik werd wazig, zoals altijd wanneer hij sprak over het belang van zijn experimenten. Je zult zien, als je de data van Michelle bekijkt, dat ze haar angst gebruikte om zichzelf in leven te houden. Ze had het aanvankelijk onder controle, probeerde met mij te praten. Ze deed beloften, probeerde mij ervan te overtuigen dat ze mijn onderzoek begreep, dat ze me zou helpen. Ze was slim. Toen ze begreep dat het haar niet zou helpen, vervloekte ze mij, stuwde haar adrenaline op terwijl ik nieuwe pijnstimuli toediende.

‘Hij brak haar voeten,’ zei Eve. Ze voelde Roarkes aanwezigheid achter haar. ‘Toen haar armen. Hij had destijds gelijk over zijn apparatuur. Hij had elektroden die, verbonden met verschillende lichaamsdelen of geplaatst in de openingen, elektrische schokken van variable sterkte toedienden. Hij hield Michelle drie dagen in leven tot de martelgang haar brak. Ze smeekte hem tegen het einde haar te doden. Hij gebruikte een touw met een katrol om haar op te hangen – geleidelijke wurging. Ze was negentien.’

Roarke legde zijn handen op haar schouders. ‘Je hebt hem al een keer tegengehouden, Eve, het zal je nu ook weer lukken.’

‘Echt wel.’

Ze keek op van het geluid van voetstappen op de gang die snel dichterbij kwamen. ‘Bewaar data en bestand,’ beval ze net toen Nadine Furst de kamer inliep. Geweldig, dacht ze, een bezoekje van een van de top-liveverslaggevers van Channel 75. Dat ze vriendinnen waren, maakte Eve niet minder op haar hoede.

‘Kerstbezoekjes aan het afleggen, Nadine?’

‘Ik kreeg vanochtend een cadeautje.’ Nadine gooidde een disc op het bureau.

Eve keek ernaar en vervolgens weer naar het gezicht van Nadine. Ze zag bleek, de scherpe gelaatstreken leken afgetobd. Nadine was voor de verandering niet keurig geplamuurd en gekapt. Ze oogde meer dan murw geslagen, besefte Eve. Ze zag er bang uit.

‘Wat is er aan de hand?’

‘David Palmer.’

Langzaam kwam Eve van haar stoel. ‘Wat is er met hem?’

‘Blijkbaar weet hij wat voor werk ik doe en dat jij en ik bevriend zijn. Hij heeft me dat gestuurd.’ Ze wierp een blik op het schijfje, probeerde een rilling te onderdrukken. ‘Hij hoopte dat ik een verhaal zou schrijven over hem en zijn werk en de inhoud van de disc met jou zou delen. Heb je iets te drinken voor me? Iets sterks.’

Roarke kwam achter het bureau vandaan en hielp haar in een stoel.

‘Ga zitten. Je hebt het koud,’ mompelde hij toen hij haar handen vastpakte.

‘Ja, dat klopt. Ik heb het koud sinds ik die beelden heb afgespeeld.’

‘Ik pak wat cognac voor je.’

Nadine knikte, balde haar vuisten en legde ze in haar schoot. ‘Er zijn nog twee andere mensen in die opname te zien. Een van hen is rechter Wainger. Of wat er over is van rechter Wainger. En er is een vrouw bij die ik niet heb herkend. Ze is... Hij is al met haar begonnen.’

‘Hier.’ Roarke bracht de borrel en vouwde voorzichtig haar handen om het glaasje. ‘Drink dit maar.’

‘Oké.’ Ze hief het glas naar haar mond, nam een grote slok en voelde hoe de hitte insloeg in haar onderbuik. ‘Dallas, ik heb veel erge dingen gezien. Ik heb er verslag van gedaan, ik heb ze bestudeerd. Maar zoiets heb ik nog nooit gezien. Ik weet niet hoe je ermee omgaat, elke dag opnieuw.’

‘Eén dag tegelijk.’ Eve pakte de disc op. ‘Jij hoeft het niet nog een keer te bekijken.’

‘Jawel.’ Nadine nam nog een slok, ademde langzaam uit. ‘Dat moet ik wel.’

Eve draaide de disc om in haar hand. Het was een standaardmodel. Ze zouden hem niet kunnen traceren. Ze stopte hem in haar unit.

‘Kopieer schijf en speel af, vertoon op scherm.’

Het jeugdige, aantrekkelijke gezicht van David Palmer verscheen op het scherm aan de muur.

‘Mejuffrouw Furst, of mag ik je Nadine noemen? Dat is toch zoveel persoonlijker en mijn werk is nogal persoonlijk voor mij. Ik heb jouw werk overigens bewonderd. Dat is een van de redenen om aan jou toe te vertrouwen dat mijn werk wordt uitgezonden. Jij gelooft in wat je doet, nietwaar, Nadine?’

Zijn ogen keken nu ernstig, van professional tot professional, zijn gezicht had de jeugdige onschuld van een novice bij het altaar. ‘Wij die streven naar perfectie, geloven in wat we doen,’ ging hij verder. ‘Ik weet dat jij een vriendschappelijke relatie met inspecteur Dallas hebt. De inspecteur en ik hebben ook een relatie, misschien niet zo vriendschappelijk, maar we zijn met elkaar verbonden en ik bewonder haar uithoudingsvermogen. Ik hoop dat je de inhoud van dit schijfje zo snel mogelijk met haar deelt. Op dit moment leidt ze waarschijnlijk het onderzoek naar de dood van rechter Wainger.’

Zijn glimlach lichtte nu op, werd een tikje krankzinnig. ‘Hallo inspecteur. Vergeef me als ik eerst mijn zaken met Nadine afrond. Ik wil graag dat Dallas erbij betrokken wordt. Dat is belangrijk voor me. Jij vertelt mijn verhaal toch wel, Nadine? Laat het publiek zelf maar oordelen, in plaats van een bekrompen dwaas in een zwarte toga.’

De volgende scène gleed geruisloos in beeld. Het geluid stond zo hard dat het gegil van de vrouw de lucht leek te doorklieven in de kamer waar Eve zat te kijken.

Het lichaam van rechter Wainger was aan handen en voeten gebonden en hing boven een betonnen vloer. ‘Een gewone katrol deze keer,’ peinsde Eve. Hij had de tijd genomen om wat speciaals op te zetten maar het was nog niet het complexe, zelfs ingenieuze martelsysteem dat hij eerder had geconstrueerd.

Maar toch, hij deed zijn werk grondig.

Het gezicht van Wainger was asgrauw van doodsangst en pijn. De spieren trokken terwijl Palmer letters in zijn borst brandde met een handlaser. Hij kermde alleen, zijn hoofd hing slap. Vlakbij piepte en zoemde een systeem met monitors.

‘Hij laat het afweten, zie je wel,’ zei Palmer kortaf in een voice-over.

‘Zijn geest beweegt zich bij de pijn vandaan, omdat hij de pijn niet langer kan verdragen. Zijn systeem zal een poging doen om zich af te sluiten in bewusteloosheid. Dat kan teruggedraaid worden, zoals je hier zult zien.’ Op het scherm trok hij aan een hendeltje. Er klonk een hoog gejammer, vervolgens schokte het lichaam van Wainger. Deze keer schreeuwde hij.

Aan de andere kant van de kamer gilte en snikte een vrouw. De kooi waarin ze zat, schommelde wild heen en weer aan een kabel. Ze had slechts ruimte om gehurkt op handen en knieën te zitten. Er hing lang, donker haar voor haar gezicht, maar Eve herkende haar.

Stephanie Ring was in Palmers handen.

Toen hij zich omdraaide en een andere hendel overhaalde, begon de kooi te vonken en te schudden. De vrouw liet een doordringend gejammer horen en zakte ineen.

Palmer wendde zich naar de camera en glimlachte. ‘Ze leidt af, maar de tijd begint te dringen. Ik moet al aan een nieuw subject beginnen voordat ik het werk aan het vorige heb afgerond. Maar ze komt gauw genoeg aan de beurt. Het hart van subject Wainger begint het op te geven. Zijn gegevens zijn bijna compleet.’

Met gebruik van de touwen liet hij Wainger met de hand zakken tot hij de vloer had bereikt. Eve bemerkte de strak gespannen spierbundels aan Palmers armen. ‘Dave heeft getraind,’ mompelde ze. ‘Om in vorm te komen. Hij wist dat hij deze keer harder zou moeten werken. Hij bereidt zich graag grondig voor.’

Palmer deed een voorbeeldig geknoopte lus om de hals van Wainger en liet het losse stuk touw nauwgezet door een metalen ring aan het plafond glijden. Hij leidde het touw weer terug naar beneden door een ring aan de vloer en begon te trekken waardoor Wainger eerst op zijn knieën terechtkwam, vervolgens op zijn voeten en uiteindelijk begon te snakken naar adem.

‘Zet hem alsjeblieft stil.’ Nadine kwam abrupt overeind. ‘Ik kan het niet nog een keer aanzien. Ik dacht dat ik het zou kunnen. Ik kan het niet.’

‘Stop afspelen.’ Eve wachtte tot het scherm leeg werd en ging op haar hurken voor Nadine zitten. ‘Het spijt me.’

‘Nee, het spijt mij. Ik dacht dat ik sterk was.’

‘Dat ben je ook. Maar zo sterk is niemand.’

Nadine schudde haar hoofd, sloeg in één teug haar cognac achterover en zette het glas neer. ‘Jij wel. Jij laat het je niet raken.’

‘Het raakt me wel. Maar het is mijn werk. Ik regel een paar uniformen om je naar huis te brengen. Ze blijven bij je tot we Palmer hebben.’

‘Denk je dat hij achter mij aan komt?’

‘Nee, maar waarom zouden we het riskeren? Ga naar huis, Nadine. Zet het van je af.’

Nadat ze Roarke had gevraagd Nadine naar beneden te brengen en bij haar te wachten tot de beveiliging kwam, keek Eve het filmpje af. Tegen het eind ontmoette haar blik die van Palmer, die zich tot de camera richtte.

‘Subject Wainger is om middernacht gestorven, op 24 december. Jij zult het langer uithouden, Dallas. Dat weten we allebei. Jij wordt mijn boeiendste subject. Ik heb zulke geweldige verrassingen voor jou in petto. Je vindt me wel. Ik weet dat het je gaat lukken. Daar reken ik op. Fijne feestdagen.’

3

De auto van Stephanie Ring stond nog op zijn vaste plek in de parkeergarage. Haar bagage was netjes in de achterbak opgeborgen. Eve liep om het voertuig heen, op zoek naar sporen van een worsteling, bewijsmateriaal dat misschien ongemerkt was achtergebleven na de ontvoering.

‘Er zijn twee manieren waarop hij te werk gaat,’ zei ze evenzeer tegen zichzelf als tegen de agenten die een stukje verderop stonden te wachten. ‘De ene is het huis binnendringen met een list – door zich voor te doen als bezorger of onderhoudspersoneel; de andere is ze op een rustige plek belagen. Hij besteedt veel tijd aan het in kaart brengen van hun routines en gewoontes, vaste routes en dagindeling. Hij houdt al die gegevens bij in een logboek, netjes geordend en wetenschappelijk opgezet, samen met de biodata van elk slachtoffer.’

Ze waren voor hem niet slechts proefkonijnen, peinsde ze. Het was persoonlijker van aard, op het individu gericht. Dat maakte het opwindend voor hem.

‘In beide gevallen,’ vervolgde ze, ‘gebruikt hij een stunner, haalt ze snel neer, neemt ze vervolgens mee in zijn eigen voertuig. Werken de beveiligingscamera’s hier?’

‘Ja, chef.’ Een van de agenten gaf haar een geseald zakje discs. ‘We hebben beslag gelegd op schijfjes van de afgelopen drie dagen, omdat de verdachte het slachtoffer voorafgaand aan haar ontvoering mischien heeft achtervolgd.’

Eve trok haar wenkbrauwen op. ‘Miller, is het niet?’

‘Chef.’

‘Goed bedacht. Je werk zit erop. Ga naar huis en zet je tanden in een lekker stuk vlees.’

Ze verdwenen niet op slag maar bleven ook niet bepaald rond-

hangen. Eve deed het zakje in haar tas en wendde zich tot Roarke. 'Waarom doe jij niet hetzelfde? Ik ben over een paar uur klaar.'

'Wij zijn over een paar uur klaar.'

'Ik heb geen assistent nodig om het appartement van Ring te doorzoeken.'

Roarke nam haar arm in de zijne en bracht haar naar haar auto. 'Je hebt de agenten naar huis laten gaan,' zei hij en startte de motor. 'Iedereen op Palmers lijst heeft beveiliging. Waarom jij niet?'

'Dat hebben we al besproken.'

'Deels.' Hij reed achteruit en verliet de parkeergarage. 'Maar ik ken jou, inspecteur. Jij hoopt dat hij de volgorde door elkaar gaat gooien en besluit vast achter jou aan te komen. En je wilt niet dat er breedgeschouderde uniformen naast je staan om hem af te schrikken.'

Ze trommelde een ogenblik met haar vingers op haar knie. In minder dan een jaar tijd had hij haar vanbinnen en vanbuiten leren kennen. Ze voelde zich niet helemaal op haar gemak bij die gedachte. 'Wat is je punt?'

Hij kreeg bijna een glimlach op zijn gezicht bij het horen van de ergernis in haar stem. 'Ik bewonder de moed van mijn vrouw, haar toewijding aan haar plicht.'

'Dat "mijn vrouw" heb je ertussen geplakt om mij te stangen, hè?'

'Uiteraard.' Tevreden pakte hij haar hand en kustte haar knokkels. 'Ik blijf rondhangen, Eve. Wen er maar aan.'

Het doorzoeken van het appartement van Stephanie Ring was niet meer dan routine en leverde niets anders op dan een blik in het opgeruimde leven van een alleenstaande carrièrevrouw die zichzelf graag omringde met mooie spullen en haar geld spendeerde aan een stijlvolle garderobe.

Eve dacht aan de naakte vrouw, gehurkt als een dier in de kooi, krijsend van doodsangst.

Hij doodt haar op dit moment. Eve wist het. En ze kon hem niet tegenhouden.

Terug in haar thuishokantoor, bekeek ze nogmaals de disk die Palmer naar Nadine had gestuurd. Ditmaal dwong ze zichzelf te negeren wat er precies gebeurde en zich alleen op de omgeving te richten.

‘Geen ramen,’ merkte ze op. ‘De vloer en de muren zien eruit als beton en verouderde baksteen. De hele ruimte beslaat niet meer dan negen bij zes meter. Het is waarschijnlijk een kelder. Computer, pauze. Haal sector acht tot vijftien naar voren. Uitvergroten.’

Ze ijsbeerde terwijl de computer aan het werk was, ging daarna dichter bij het scherm staan. ‘Daar, een traprede. Treden, een deel van een leuning. Daarachter een soort van – wat is het – een verwarmingsketel of een watertank. Hij heeft een schuilplaats gevonden. Die moet afgezonderd liggen,’ vervolgde ze, zonder haar ogen van het scherm af te wenden. ‘Hij kan niet werken in een ruimte waar mensen hem kunnen horen. Zelfs als het geluiddicht was gemaakt, blijft het gevaar van pottenkijkers bestaan. Schoonmakers, onderhoudsmensen. Dat soort volk.’

‘Geen appartementencomplex of kantoorgebouw,’ beaamde Roarke. ‘En met die treden lijkt het niet op een opslagruimte. Aan die verwarmingsketel te zien is het een flink gebouw, maar allermnst nieuw. Niets wat de afgelopen twintig jaar is gebouwd heeft zo’n ketel. Hij zal de voorkeur geven aan een locatie in de stad, denk ik zo?’

‘Ja, hij zal in de buurt van al zijn doelwitten willen zijn. Hij zou niet voor de buitenwijken gaan, zelfs woonwijken lijken me niet aannemelijk. Dave is een echte stedeling en New York is zijn terrein. Een privéwoning. Dat moet wel. Maar hoe komt hij aan zo’n woning?’

‘Vrienden?’ stelde Roarke voor. ‘Familie?’

‘Palmer had geen hechte vriendenkring. Hij is een solist. Hij heeft ouders. Ze zijn verhuisd na de rechtszaak. Dat ging onder de Wet ter Bescherming van Slachtoffers en Nabestaanden.’

‘Afgeschermdde bestanden.’

Ze hoorde vaag een lach in zijn stem en draaide zich om met een boze blik. Een ogenblik worstelde ze met de mogelijke procedure. Ze zou toestemming kunnen krijgen om het adres van de familie Palmer te achterhalen. Het zou minimaal twee werkdagen kosten om door de logge bureaucratie te waden. Of ze zou het probleem naar

Roarke kunnen doorschuiven en binnen enkele minuten krijgen wat ze wilde.

Ze hoorde het gekrijs van Stephanie Ring in haar hoofd galmen.

‘Je zult niet-geregistreerd materieel moeten gebruiken. CompuGuard heeft waarschijnlijk automatisch hun dossier geblokkeerd.

‘Ik heb niet lang nodig.’

‘Ik blijf ondertussen hieraan werken.’ Ze gebaarde naar het scherm. ‘Wellicht heeft hij een klein steekje laten vallen waardoor er nog een aanwijzing aan het licht komt.’

‘Oké.’ Hij liep naar haar toe en nam haar gezicht in zijn handen. Hij boog naar haar toe en zoende haar lang, traag en diep. Terwijl hij dat deed, voelde hij haar lichaam zich ontspannen.

‘Ik kan dit prima aan, Roarke.’

‘Of je het nu wel of niet kunt, je doet het toch wel. Zou het kwaad kunnen om me heel even vast te houden?’

‘Ik denk het niet.’ Ze sloeg haar armen om hem heen, voelde de vertrouwde contouren, de vertrouwde warmte. Ze verstevigde haar greep.

‘Was het niet genoeg om hem één keer tegen te houden? Waarom was het niet genoeg om hem achter tralies te zetten? Wat heeft het voor zin als je je werk goed doet en het keert zich zo tegen je?’

Hij hield haar vast en zweeg.

‘Hij wil me laten zien dat hij het allemaal weer kan doen. Hij wil me elke stap en elk stadium laten zien, net als de vorige keer. Alleen deze keer terwijl het nog aan de gang is. “Kijk eens hoe slim ik ben, Dallas.”’

‘Dat te weten en te begrijpen zal je helpen hem weer te pakken.’

‘Ja.’ Ze leunde achterover. ‘Zoek die gegevens voor me op, dan kan ik zijn ouders gaan lastigvallen.’

Roarke liet zijn vinger over het kuiltje in haar kin gaan. ‘Je laat me toch wel toekijken? Het is zo heerlijk om te zien hoe jij getuigen intimideert.’

Toen ze lachte, zoals hij had gehoopt, ging hij naar zijn eigen kantoor om CompuGuard en de afgeschermdde bestanden te omzeilen.

Ze had nauwelijks tijd om nog een deel van de opname te bekijken toen hij alweer terug was.

‘Zo makkelijk kan het toch niet zijn geweest?’

‘Jawel.’ Hij grijnsde en gaf haar de nieuwe dataschijf. ‘Dat was het wel. Thomas en Helen Palmer, nu bekend als Thomas en Helen Smith, wat maar weer aantoonde hoeveel fantasie bureaucraten hebben. Hun huidige woonplaats is een klein stadje dat Leesboro heet, op het plateland van Pennsylvania.’

‘Pennsylvania.’ Eve keek in de richting van haar 'link, dacht even na en keek toen weer naar Roarke. ‘Het zou niet veel tijd kosten om er te komen als je gelikt transpo tot je beschikking hebt.’

Roarke keek geamuseerd. ‘Welk gelikt transpo had u in gedachten, inspecteur?’

‘Met die minijet van jou zouden we er binnen een uur zijn.’

‘Waarom zijn we dan nog niet onderweg?’

Als Eve minder last had gehad van hoogtevrees, zou ze hebben genoten van de snelle, geruisloze vlucht naar het zuiden. Maar ze wiebelde met een voet om haar zenuwen in bedwang te houden, terwijl Roarke over een gebergte heen vloog dat men volgens haar zou omschrijven als schilderachtig.

Voor haar waren het gewoon rotsen, de vlakten ertussen gewoon zand.

‘Ik ga dit maar één keer zeggen,’ begon ze. ‘En alleen omdat het kerst is.’

‘Voorbereiden op landing,’ waarschuwde hij haar. Ze naderden de privélandingsbaan. ‘Wat ging je maar één keer zeggen?’

‘Dat al die luxe speeltjes van jou misschien toch niet helemaal overbodig zijn. Ze zijn wellicht wat overdadig, maar niet geheel overbodig.’

‘Lieverd, ik voel me geroerd.’

Eenmaal geland, stapten ze over van de hippe tweepersoonsstraaljager naar de auto die Roarke had klaarstaan. Natuurlijk kon het weer geen gewoon voertuig zijn, dacht Eve met een blik op de auto. Het was een gestroomlijnde, glimmend zwarte auto, gemaakt voor snelheid.

‘Ik rijd wel.’ Ze hield haar hand op voor de sleutelcode die hij van het personeel had gekregen. ‘Zeg jij maar waar we heen moeten.’

Roarke keek haar bedachtzaam aan en gooide speels met de code in zijn hand. ‘Hoezo?’

‘Omdat ik hier degene ben met de pet op.’ Ze griste de juist opgevoerde code uit de lucht en keek hem zelfgenoegzaam aan.

‘Ik rijd beter.’

Ze snoof toen ze instapten. ‘Jij houdt van stunten. Dat maakt je niet beter. Gordel om, piloot. Ik heb haast.’

Ze drukte het pedaal in en ze scheurden weg van de luchthaven over een kronkelend plattelandsweggetje met rijen besneeuwde bomen en rotsen erlangs.

Roarke toetste hun bestemming in en bestudeerde de route die werd aangegeven door het navigatiesysteem. ‘Blijf deze weg drie kilometer volgen, sla linksaf en rijd vijftien punt drie, sla dan linksaf en rijd zeven punt acht.’

Tegen de tijd dat hij klaar was, had ze de eerste afslag al genomen. Ze zag een klein beekje waarvan het water over een rots een weg door het ijs heen zocht. Wat paarden in een wei, bomen die tegen een steile bergwand opgroeiden en een paar kinderen die in besneeuwde tuinen met hun nieuwe airskates en -boards speelden.

‘Hoe kunnen mensen op dit soort plekken leven? Er is hier niks. Zie je al die lucht?’ vroeg ze aan Roarke. ‘Het zou niet mogelijk moeten zijn om vanaf hier zo veel lucht te zien. Dat kan niet goed voor je zijn. En waar eten ze? Ik heb hier nog geen restaurant gezien, geen afhaal, geen schuifkraam, niets.’

‘Lekker knus?’ stelde Roarke voor. ‘Aan de keukentafel?’

‘De hele tijd? Jezus.’ Ze huiverde.

Hij lachte en liet zijn vingers over haar haren gaan. ‘Eve, ik aanbide je.’

‘Juist.’ Ze trapte op de rem om de volgende bocht te nemen. ‘Wat zoek ik?’

‘Het derde huis aan de linkerkant. Daar, die prefab met twee verdiepingen en die minitruck in de tuin.’

Langzaam naderden ze en parkeerden achter de minitruck. Onder tussen nam Eve het huis op. Langs de kozijnen liep een streng kerstverlichting, er hing een krans aan de deur en achter het woonkamerraam glinsterde een opgetuigde kerstboom.

‘Het heeft zeker geen zin jou te vragen om in de auto te blijven wachten.’

‘Geen enkele,’ beaamde hij en stapte uit.

‘Ze gaan het niet leuk vinden om mij weer te zien,’ voorspelde Eve terwijl ze over een sneeuwvrij gemaakt pad naar de voordeur liepen. ‘Als ze weigeren met me te praten, zal ik ze stevig moeten aanpakken. Als het erop aankomt, heb ik de leiding en volg jij.’

Ze drukte op de bel, rilde.

‘Je had die jas moeten aantrekken die ik je heb gegeven. Kasjmier is lekker warm.’

‘Die trek ik niet aan onder werktijd.’ Hij was prachtig, vond ze. Ze voelde zich zacht als ze hem aanhad. En dat paste nou niet bepaald bij het werk van een rechercheur.

Op het moment dat de deur openging, was Eve op en top rechercheur.

Helen Palmer had haar ogen en haar kapsel veranderd. De vormen waren subtiel gewijzigd, genoeg om haar uiterlijk anders te laten lijken. Het was nog altijd een mooi gezicht, het leek erg op dat van haar zoon. De hartelijke glimlach die ze ter begroeting op haar gezicht had gehad, vervaagde toen ze Eve herkende.

‘U weet nog wie ik ben, mevrouw Palmer?’

‘Wat komt u hier doen?’ Helen duwde haar handen tegen de deurposten, alsof ze de ingang wilde blokkeren. ‘Hoe heeft u ons gevonden? We staan onder staatsbescherming.’

‘Ik heb niet de intentie om die bescherming te schenden. Ik heb een crisissituatie. U bent er waarschijnlijk van op de hoogte gesteld dat uw zoon uit de gevangenis is ontsnapt.’

Helen perste haar lippen op elkaar en trok haar schouders op om zich te wapenen tegen de kou die door de deuropening naar binnen waaide. ‘Ze zeiden dat ze hem zochten en dat ze hem snel weer achter de tralies zouden hebben, waar hij verder kan worden behandeld. Hier is hij niet. Hij weet niet dat we hier zitten.’

‘Mag ik binnenkomen, mevrouw Palmer?’

‘Waarom komt u hier alles weer oprakelen?’ Haar ogen vulden zich met tranen, schijnbaar evenzeer van frustratie als van verdriet. ‘Mijn man en ik beginnen net ons leven weer op orde te krijgen. We hebben al bijna drie jaar geen contact meer met David.’

‘Lief? Wie is er aan de deur? Er komt kou naar binnen.’

Een lange man met een donkere haardos verscheen in de deuropening met een glimlach op zijn gezicht. Hij droeg een oude, wollen trui en een wat versleten spijkerbroek met daaronder duidelijk nieuwe slippers. Hij knipperde, knipperde nogmaals, en legde zijn hand op de schouder van zijn vrouw. 'Inspecteur. Inspecteur Dallas, toch?'

'Inderdaad, meneer Palmer. Het spijt me dat ik u kom storen.'

'Laat ze binnen, Helen.'

'O, God, Tom.'

'Laat ze binnen.' Zijn vingers wreven over haar schouder voordat hij haar voorzichtig naar achteren trok. 'Dan bent u Roarke.' Tom deed zijn best om een glimlach op zijn gezicht te toveren terwijl hij Roarke zijn hand aanbood. 'Ik herken u. Kom even zitten.'

'Tom, alsjeblieft...'

'Ga anders even koffiezetten.' Hij draaide zich om en kuste zijn vrouw op haar voorhoofd. Hij mompelde iets tegen haar waarop ze huiverend zuchtte en knikte.

'Ik zal het zo kort mogelijk houden, meneer Palmer,' zei Eve tegen hem terwijl Helen de gang in verdween.

'U heeft ons erg redelijk behandeld in een tijd die voor ons ondraaglijk was, inspecteur.' Hij leidde ze naar een kleine woonkamer. 'Dat ben ik niet vergeten. Helen... mijn vrouw is al de hele dag nerveus. Al een paar dagen eigenlijk,' verbeterde hij zichzelf. 'Sinds we hebben vernomen dat David is ontsnapt. We hebben erg ons best gedaan om ons leven daar niet meer door te laten leiden, maar...'

Hij gooide hulpeloos zijn armen in de lucht en ging zitten.

Eve herinnerde zich deze fatsoenlijke mensen nog goed – hoe geschokt en verdrietig ze hadden gereageerd op wat hun zoon bleek te zijn. Ze hadden hem liefdevol opgevoed, met discipline en zorg, en toch hadden ze er een monster voor teruggekregen.

Er was geen sprake geweest van mishandeling of verwaarlozing, geen voedingsbodem van wreedheden voor het monster om op te teren. De onderzoeken en analyses van Mira hadden hetzelfde uitgezeten als de indruk die ze zelf had gehad. Een normaal echtpaar dat hun enige zoon had grootgebracht met veel genegenheid en de sociale en financiële voordelen die ze tot hun beschikking hadden gehad.

‘Ik heb geen goed nieuws voor u, meneer Palmer. Ik heb geen makkelijk bericht.’

Hij legde zijn handen in zijn schoot. ‘Hij is dood.’

‘Nee.’

Tom sloot zijn ogen. ‘Lieve heer. Ik hoopte... Eigenlijk hoopte ik van wel.’ Hij stond vlug op toen hij zijn vrouw hoorde. ‘Laat mij maar.’ Hij boog zich voorover om het dienblad van haar over te nemen. ‘We komen hier samen wel doorheen, Helen.’

‘Dat weet ik. Dat lukt ons wel.’ Ze kwam de kamer in, ging zitten en schonk de koffie in die ze zojuist had gezet. ‘Inspecteur, denkt u dat David weer terug is in New York?’

‘Honderd procent.’ Ze aarzelde, maar besloot dat ze het nieuws gauw genoeg via de media zouden horen. ‘Vanochtend is het stoffelijk overschot van rechter Wainger gevonden op Rockefeller Plaza. David was de dader,’ vervolgde ze. Helen kermde. ‘Hij heeft contact met mij opgenomen en zelf de bewijsstukken geleverd. Er bestaat geen enkele twijfel.’

‘Hij zou een behandeling krijgen. Hij zou bij andere mensen uit de buurt worden gehouden, zodat hij hun geen kwaad kon doen, zichzelf geen kwaad kon doen.’

‘Soms faalt het systeem, mevrouw Palmer. Soms gaat alles volgens het boekje en gaat het toch mis.’

Helen stond op, liep naar het raam en keek naar buiten. ‘U hebt al eerder zoiets tegen ons gezegd. Dat we alles goed hadden gedaan, alles wat we konden. Dat er iets mis was met David. Dat was aardig van u, inspecteur, maar u heeft geen idee hoe het is. U weet niet hoe het is als je een monster hebt gebaard.’

Nee, dacht Eve, dat wist ze niet. Maar ze wist wel hoe het was om voort te komen uit een monster, om er de eerste acht jaar van je leven door te zijn grootgebracht. En daar moest ze het mee doen.

‘Ik heb uw hulp nodig,’ zei ze in plaats daarvan. ‘Ik wil u vragen mij te vertellen of u enig idee heeft waar hij zou kunnen zijn. Hij heeft een schuilplaats,’ vervolgde ze. ‘Een plek waar hij in alle rust kan werken. Een huis, een pand ergens in New York. In of nabij de stad.’

‘Hij heeft geen plek.’ Tom hief zijn handen. ‘We hebben alles ver-

kocht toen we zijn verhuisd. Ons huis, mijn zaak, die van Helen. Zelfs ons vakantiehuisje in de Hamptons. Alle banden zijn verbroken. Het huis waar David – waar hij dat laatste jaar heeft gewoond – is ook verkocht. We wonen hier rustig, eenvoudig. Het geld dat we hebben vergaard bij de verkoop, staat ongebruikt op een bankrekening. We hadden niet de moed om... we hebben het niet nodig.’

‘Hij had zijn eigen geld,’ vulde Eve aan.

‘Ja, een erfenis, een trust. Daarmee bekostigde hij wat hij deed.’ Tom reikte naar de hand van zijn vrouw en kneep er stevig in. ‘Dat geld hebben we aan een goed doel geschonken. Inspecteur, alle locaties waar hij naartoe had gekund, zijn nu in handen van andere mensen.’

‘Goed. Misschien bedenkt u later nog iets. Al lijkt het nog zo onwaarschijnlijk, neem vooral contact met mij op.’ Ze kwam overeind. ‘Als we David weer hebben opgepakt, laat ik het u weten. Daarna zal ik vergeten waar u woont.’

Eve zweeg verder tot ze samen met Roarke in de auto zat op de weg terug. ‘Ze houden nog steeds van hem. Na alles wat hij heeft gedaan, wat hij is, houden ze diep vanbinnen nog steeds van hem.’

‘Ja, en genoeg, denk ik, om jou te helpen hem tegen te houden, als ze zouden weten hoe.’

‘Niemand heeft ooit op die manier om ons gegeven.’ Even dwaalde haar blik van de weg af en ontmoette de zijne. ‘Niemand voelde ooit die band.’

‘Nee.’ Hij streek de losse haren uit haar gezicht. ‘Niet tot wij elkaar hadden gevonden. Niet zo treuren, Eve.’

‘Hij heeft de ogen van zijn moeder,’ mompelde ze. ‘Zacht, blauw en helder. Zij moest ze laten veranderen, denk ik, omdat ze het niet aankon om ze elke ochtend weer in de spiegel te zien.’

Ze zuchtte, zette het van zich af.

‘Maar hij kan het wel,’ zei ze zachtjes.

4

Er was verder niets meer te doen, geen nieuwe data om te bestuderen of te analyseren, geen nieuwe aanwijzing om na te gaan. Morgen zouden die er wel zijn, wist ze. Nu kon ze slechts afwachten.

Eve liep de slaapkamer in met het idee stiekem een dutje te doen. Zo konden ze toch nog iets van de dag maken, dacht ze. Samen een kerstmaaltijd eten, iets normaal doen tussendoor.

Bij het opsnuiven van de sterke, dromerige dennengeur, schudde ze haar hoofd. Haar man had zich voor de gelegenheid, hun eerste kerst samen, helemaal op de tradities gestort. Hij moest een vermogen hebben uitgegeven aan al die bomen met kluit die door het hele huis stonden. En hij had erop gestaan om deze, die bij het raam van hun slaapkamer stond, samen op te tuigen.

Hij vond het belangrijk. En ze stond van zichzelf te kijken toen ze merkte dat zij het ook belangrijk was gaan vinden.

‘Kerstverlichting aan,’ beval ze en glimlachte toen ze allemaal begonnen te stralen.

Ze deed een stap naar het zitje toe, maakte haar wapentuig los en schudde het van zich af. Ze zat op de leuning van de sofa haar laarzen uit te trekken toen Roarke binnenkwam.

‘Mooi. Ik hoopte al dat je even zou gaan rusten. Ik moet wat telefoontjes plegen. Laat je het weten als je trek krijgt?’

Ze hield haar hoofd schuin en keek hem aan terwijl hij in de deuropening stond. Ze liet haar tweede laars vallen en stond langzaam op. ‘Kom eens hier.’

Hij herkende de schittering in haar ogen en voelde zijn lichaam tintelen. Opwindend maakte zich van hem meester. ‘Daar?’

‘Je hebt me gehoord, bijdehand.’

Zijn blik week niet van de hare toen hij door de kamer liep.

‘Wat kan ik voor je doen, inspecteur?’

Tradities, dacht Eve, moesten ergens beginnen. Ze greep hem bij zijn zijden overhemd en trok hem naar zich toe. ‘Ik wil je uit de kleren en snel. Dus strippen, tenzij je wilt dat ik hardhandig word.’

Zijn grijns was net zo eigenwijs als de hare, waardoor ze haar tanden in hem wilde zetten.

‘Misschien hou ik wel van hardhandig.’

‘Is dat zo?’ Ze duwde hem in de richting van het bed. ‘Dan weet ik zeker dat je hier van houdt.’

Ze bewoog snel, hij zag alleen de flits in haar ogen voordat ze zijn hemd had opengescheurd en de knoopjes in het rond vlogen. Hij pakte haar heupen en kneep hard toen ze haar tanden in zijn schouder zette.

‘Mijn god! Wat hou ik van je lichaam. Geef je aan me over.’

‘Wil je mijn lichaam?’ Hij trok haar omhoog, op haar tenen. ‘Dan moet je het nemen.’

Toen zijn mond warm op de hare sloot, ontweek ze hem, waarop hij opnieuw toehapte. Zij kwam laag op hem af en zou hem op de grond hebben gegooid als hij haar zet niet had zien aankomen. Ze hadden eerder gevochten, met een heel bevredigende uitkomst. Ze eindigden recht tegenover elkaar, hijgend van inspanning. ‘Ik ga je nu neerhalen,’ waarschuwde ze hem.

‘Probeer maar.’

Ze grepen elkaar vast en weigerden beiden toe te geven. Het strijdgewoel bracht hen op de verhoging bij het bed. Haar hand glipte tussen zijn benen, kneep zachtjes. Deze tactiek had ze al eerder toegepast. Ondanks de hitte die door zijn lichaam naar haar handpalm schoot, schoof hij opzij, wist haar te overmeesteren en draaide haar om waardoor ze op het bed terecht kwam. Ze rolde weg en ging gehurkt voor hem zitten. ‘Kom dan, als je durft.’

Ze grijnsde nu volop, haar gezicht rood van strijdlust, haar ogen vlamden van verlangen en de lampjes van de kerstboom glinsterden achter haar.

‘Je ziet er bloedmooi uit, Eve.’

Ze knipperde, rechtte haar rug en keek hem verwonderd aan. Zelfs

de man die van haar hield had haar er nog nooit van beschuldigd mooi te zijn. ‘Huh?’

Dat was het enige wat ze kon uitbrengen voordat hij op haar afsprong en haar omver gooide.

‘Eikel.’ Ze giechelde bijna toen ze haar benen om hem heen klemde en erin slaagde boven op hem te rollen. Maar hij gebruikte de beweging om haar door te laten rollen waardoor hij weer boven op haar terecht kwam en haar op het bed vast kon pinnen. ‘Bloedmooi, m’n reet.’

‘Je reet is prachtig.’ De elleboog die in zijn onderbuik stootte, benam hem even de adem maar hij kreeg toch genoeg lucht om weer een opmerking te maken. ‘De rest van je lichaam ook. Ik neem die mooie reet van je en de rest erbij.’

Ze bokte en draaide, ze wist onder hem vandaan te glippen. Zijn warme mond sloot zich om haar borst; door de stof van haar blouse voelde ze hem zachtjes happen en sabbelen. Ze kreunde, boog zich tegen hem aan en trok hem aan zijn haren naar zich toe.

Hij scheurde haar blouse, waarop ze overeind kwam en haar sterke, lange benen om hem heen sloeg. Haar mond vond de zijne weer en ze leunde achterover, knielde op het bed.

Ze werden een kluwen verstrengelde ledematen en grijpende, tastende handen.

Vochtige huid schuurde over vochtige huid.

Hij nam haar eerst mee naar waar ze wilde zijn, met zijn doortastende vingers die precies wisten wat ze nodig had en wat haar zwakke plekken waren. Sidderend schreeuwde ze het uit en liet zich gaan in de ontladende spanning van het hoogtepunt.

Toen rolden ze weer over elkaar heen, snakkend naar adem, kreunend en kronkelend. Hitte kwam in overrompelende golven, gevoelige zenuwen snakten naar meer. Haar mond was koortsig op de zijne toen ze op hem kwam zitten.

‘Laat mij, laat me, laat me.’ Ze prevelde vlak bij zijn mond en kwam omhoog. Hun handen stevig verstrengeld terwijl ze hem in zich trok. Hij vulde haar, lichaam, geest en hart.

Snel en vol razernij stuurde ze hen beiden, zo had ze het gewild

sinds hij de kamer was ingelopen. Als een rivier vloei­de het in haar, aanzwellend, dat onuitsprekelij­ke genot, de spanning en de zalige strijd tussen snakken naar bevrijding en meer willen.

Ze gooide haar hoofd naar achteren, klampte zich vast aan de gril­lige rand van de afgrond. ‘Laat je gaan,’ bracht ze hijgend uit, in een strijd om helder te blijven zien, om zich te richten op zijn prachtige gezicht. ‘Ga maar en neem me met je mee.’

Ze keek naar zijn ogen, hoe het ontzagwekkende blauw donkerder werd, voelde hoe hij over de rand ging, met een laatste, harde stoot. Met haar handen nog altijd verstrengeld in de zijne, liet ze zichzelf ook gaan.

Toen de energie uit haar wegsijpelde als gesmolten was van een kaars, gleed ze van hem af. Ze trilde nog terwijl ze haar gezicht in zijn nek duwde.

‘Ik heb gewonnen,’ wist ze uit te brengen.

‘Oké.’

Haar bovenlip ging omhoog bij het horen van de zelfgenoegzaam­heid en de uitputting in zijn stem. ‘Ik heb echt gewonnen. Ik heb pre­cies van je gekregen wat ik wilde, maat.’

‘Godzijdank.’ Hij ging verliggen zodat hij haar tegen zich aan kon trekken. ‘Pak wat slaap, Eve.’

‘Een uurtje dan.’ In de wetenschap dat hij zelf ook nooit langer dan een uur zou slapen, plooid­de ze zich om hem heen om zijn nabijheid te blijven voelen.

Toen ze om twee uur ’s nachts wakker werd, besloot Eve dat het dutje voor het avondeten haar interne klok had verstoord. Nu ze helemaal wakker was, ging de knop om en richtten haar gedachten zich op de informatie die ze tot dusver had verzameld.

David Palmer was hier, in New York. Ergens in de stad – enthousiast in de weer. Ze voelde aan haar water dat Stephanie Ring al dood was.

Het zou hem meer moeite kosten om de anderen op de lijst te pakken te krijgen, dacht ze en draaide zich om in bed. Zijn ego zou hem dwingen om het te proberen en hij zou een steek laten vallen. Waar-

schijnlijk had hij dat al gedaan. Ze had alleen nog niet ontdekt wat.

Met haar ogen dicht probeerde ze zich in te leven in het brein van Palmer, zoals ze dat jaren geleden had gedaan toen ze achter hem aan had gezeten.

Hij hield van zijn werk, zelfs al toen hij als jongen experimenteerde met dieren. Het was hem gelukt die kleinschalige moorden te verbergen en een opgewekt, onschuldig gezicht op te zetten. Iedereen die hem kende – ouders, leraren, burens – had gesproken van een vrolijk, behulpzaam jongetje. Een pientere knul die hard leerde en geen overlast veroorzaakte.

Toch waren enkele klassieke elementen al zichtbaar geweest, zelfs in zijn jeugd. Hij was een eenling, obsessief netjes, dwangmatig georganiseerd. Hij had nooit een gezonde seksuele relatie gehad en was sociaal onhandig met vrouwen. Ze hadden honderden discs vol logboeken gevonden, die teruggingen tot zijn tiende jaar, waarin zijn theorieën, doelstellingen en prestaties nauwkeurig waren opgetekend.

En gaandeweg, met oefening en studie, was hij heel, heel goed geworden in zijn vak.

Waar zou je je laboratorium opzetten, Dave? Het zou een comfortabele plek moeten zijn. Je houdt wel van een beetje comfort. Dat heb je vast gemist in de bak. Dat heeft je zeker pissig gemaakt? Daarom wil je nu degenen pakken die ervoor gezorgd hebben dat je daar terecht kwam.

Je hebt een fout gemaakt door ons van tevoren te laten weten wat je van plan bent. Maar dat is ook je ego. Eigenlijk gaat het tussen jou en mij.

Dat is nog een fout, want niemand kent je beter dan ik.

Een huis, dacht ze. Maar niet zomaar een huis. Het moet in een goede buurt zijn, in de buurt van fatsoenlijke eetgelegenheden. Die jaren achter de tralies waren waarschijnlijk een belediging voor je verfijnde smaakpapillen. Je hebt meubels nodig, comfortabel en stijlvol. Beddengoed, degelijk spul. En iets van een amusementencomplex in de buurt, je moet tenslotte op het scherm kunnen zien wat mensen over je zeggen.

En dat alles kost geld.

Opeens zat ze rechtop in bed en Roarke roerde zich naast haar. ‘Ben je er al uit?’

‘Hij heeft ergens een lijntje waar hij geld vandaan haalt. Ik vroeg me al af of hij ergens geld had gestald, maar het leek onbelangrijk omdat hij het nooit zou kunnen gebruiken. Ik had het mis. Geld is macht en hij heeft vanuit de gevangenis een manier gevonden om bij zijn geld te komen.’

Ze gooide het dekbed van zich af en sprong uit bed toen de 'link begon te piepen. Ze staaarde er een ogenblik naar en wist genoeg.

5

Twee tieners op zoek naar avontuur waren hun slaapkamers uit gesloten en troffen elkaar op een afgesproken plek om met hun nieuwe scootbikes een rondje te maken door Central Park.

Eerst dachten ze dat Stephanie Ring een dakloze was, misschien een bedelaar met vergunning of een verslaafde die haar roes uitsliep, en hielden behoedzaam afstand.

Maar daklozen lagen doorgaans niet naakt op de carrousel in Central Park.

Eve liet ze beiden in een politiebusje zetten. Een van hen had hevig overgegeven, de ijzige lucht rook nog vaag naar het zure braaksel. Ze had de politieagenten geïnstrueerd lampen neer te zetten om de plek te voorzien van vals daglicht.

Stephanie was niet afgeranseld, noch waren haar haren afgesneden. Palmer geloofde in variatie. Op haar armen en benen bevonden zich tientallen lange, dunne inkepingen, het vlees om de wonden heen was verschrompeld en verkleurd. Iets chemisch, vermoedde Eve, een middel dat, eenmaal toegepast op een relatief kleine verwonding, zou zorgen voor een helse lijdensweg. Het bloed was eruit gelopen en gestold. Haar voeten waren op een vreemde manier naar buiten toe gebogen, een parodie op een ballethouding. Uit de kom.

Ter hoogte van haar middenrif waren de kenmerkende blokletters uitgesneden.

DOOD AAN ALLE ADVOCATEN

Deze vrouw had hij uiteindelijk gedood, dacht Eve, door haar langzaam te wurgen, zijn lievelingsmethode bij uitstek. Eve bestudeerde de lus, zag dat het touw identiek was aan dat wat gebruikt was om rechter Wainger te wurgen.

Nog een foutje, Dave. Je hebt deze keer veel steekjes laten vallen.

Ze pakte haar onderzoekskit en begon aan de routine die volgde op een moord.

Ze ging naar huis om haar verslag te schrijven, had behoefte aan de stille werkplek die ze daar had, het tegenovergestelde van de chaos op het hoofdbureau, veroorzaakt door de nasleep van de feestdagen. Ze flitste een kopie naar haar commissaris en stuurde vervolgens een bericht naar zowel Peabody als Feeney. Zodra haar assistent en het hoofd van de Elektronische OpsporingsEenheid (EDE) wakker werden en hun 'link openden, wilde ze hen aan het werk zetten.

Met koffie als brandstof zette ze zich aan de saaie taak van het uitpluizen van de financiële achtergrond van Palmer.

De zon was nog maar net opgegaan of de deur tussen haar kamer en die van Roarke ging open. Hij stapte aangekleed en wel de kamer binnen, met achter hem het gezoem van apparatuur.

‘Werk je vandaag thuis?’ vroeg ze nonchalant en nam een slokje koffie terwijl ze hem bekeek.

‘Ja.’ Hij tuurde naar haar scherm. ‘Achter het geld aan, inspecteur?’

‘Op dit moment ben je niet mijn bodyguard, Roarke.’

Hij glimlachte slechts. ‘En wie, zou je denken, heeft er meer belangstelling voor jouw lichaam?’

‘Ik ben van de politie. Ik heb geen oppas nodig.’

Hij boog zich naar haar toe en nam haar kin in zijn hand. ‘Wat is er twee nachten geleden bijna met Peabody gebeurd?’

‘Het is niet gebeurd. En ik wil niet dat je om me heen drentelt terwijl je zelf aan het werk moet.’

‘Ik kan hiervandaan net zo makkelijk en efficiënt werken als vanuit het kantoor in de stad. Jij verspilt je tijd aan kibbelen. En ik betwijfel dat je je geldstroom gaat vinden via Palmers officiële bankgegevens.’

‘Dat weet ik.’ Ze gaf toe op beide opmerkingen, wat haar mateloos frustreerde. ‘Ik moet ergens beginnen. Ga weg en laat me rustig mijn werk doen.’

‘Ben je klaar met me?’ Hij boog zijn hoofd en streek zijn lippen over de hare.

Het geluid van iemand die zijn keel schraapte kwam opzettelijk luidruchtig uit de deuropening. 'Excuses.' Het lukte Peabody een halfslachtige glimlach op haar gezicht te krijgen. Ze zag bleek en oogde nogal vermoeid, maar haar uniform was gestreken en verzorgd als altijd.

'Je bent vroeg.' Eve kwam overeind en stopte toen ongemakkelijk haar handen in haar zakken.

'De boodschap was dat ik me zo snel mogelijk moest melden.'

'Ik laat jullie aan het werk.' Onder elkaar, dacht Roarke, zal het ijs sneller gebroken zijn. 'Goed om je te zien, Peabody. Inspecteur,' zei hij nog voordat hij de tussendeuren sloot, 'het zou nuttig kunnen zijn om de namen van overleden familieleden na te gaan. Overboekingen en uitgaven via bankrekeningen van mensen met dezelfde achternaam of een familiale band worden vaak over het hoofd gezien.'

'Ja, inderdaad, dank je wel.' Eve schoof met haar voeten. De laatste keer dat ze haar partner had gezien, was Peabody gewikkeld in een deken, met een vlekkerig gezicht van het huilen. 'Gaat het weer?'

'Ja, grotendeels.'

Grotendeels, m'n reet, dacht Eve. 'Luister eens, ik had je eigenlijk niet moeten oproepen voor deze zaak. Neem nog een paar dagen vrij om bij te komen.'

'Chef, ik denk dat ik er beter aan doe om weer aan het werk te gaan, om in de routine te komen. Ik hou het niet nog een dag thuis uit, voor de televisie met een bak sojachips op schoot. Als ik aan het werk ben, kan ik het sneller achter me laten.'

Omdat ze er zelf ook zo over dacht, haalde Eve haar schouders op. 'Haal maar een kop koffie dan, Peabody. Ik heb hier genoeg werk voor je liggen.'

'Ja, chef.' Ze deed een stap naar voren, haalde een klein pakje uit haar binnenzak en zette dit op het bureau voordat ze naar de Auto-Chef liep. 'Je kerstcadeautje. Ik kon het niet eerder geven.'

'Ik denk dat we het te druk hadden.' Eve friemelde aan het lintje. Cadeautjes maakten haar verlegen, maar ze voelde Peabody's blik op haar rusten. Ze scheurde het rode pakpapier eraf en deed het deksel open. Het was een zilveren ster, wat gedeukt en lichtelijk verkleurd.

‘Het is een oud sheriffsinsigne,’ vertelde Peabody haar. ‘Ik denk niet dat hij van Wyatt Earp is geweest of zo, maar het is een echte. Ik dacht dat je het wel gaaf zou vinden. Ik bedoel, in de lange traditie van wets-handhavers.’

Ontroerd grijnsde Eve. ‘Inderdaad. Hij is geweldig.’ Voor de grap nam ze hem uit het doosje en speldde hem op haar blouse. ‘Ben jij dan nu de hulpsheriff?’

‘Het staat je goed, Dallas. Jij hebt altijd en overal je mannetje gestaan.’

Eve keek op en zocht haar blik. ‘Jij staat je mannetje, Peabody. Anders had ik je vandaag ook niet opgeroepen.’

‘Ik geloof dat ik dat graag wilde horen. Dank je. Nou ja...’ Ze aarzelde, haar wenkbrauwen gingen vragend omhoog.

‘Is er een probleem?’

‘Nee, alleen...’ Ze trok een pruillip waardoor haar eenvoudige, vierkante gezicht een pijnlijk jeugdige aanblik kreeg. ‘Hmmm.’

‘Vond je je cadeautje niet mooi?’ vroeg Eve luchtig. ‘Dan moet je dat maar met Leonardo uitvechten.’

‘Welk cadeau? Wat heeft hij ermee te maken?’

‘Hij heeft die garderobe voor je undercoverwerk gemaakt. Als je het niet mooi vindt...’

‘De kleding.’ Als een donderslag bij heldere hemel klaarde Peabody’s gezicht op. ‘Mag ik die kleding houden? Alles?’

‘Wat zou ik er in vredesnaam mee moeten? Blijf je hier nu de hele dag staan grijnzen als een idioot of kunnen we weer aan de slag?’

‘Ik kan best grijnzen en werken tegelijk, chef.’

‘Doe maar rustig aan. Zoek eerst uit waar dit touw vandaan komt.’ Ze schoof een kopie van het verslag naar de andere kant van het bureau. ‘Ik wil een lijst van elke verkoop in de afgelopen week, bulkverkoop, hij gebruikt nogal veel van dit spul.’

‘Wie?’

‘Dat komt nog wel. De touwen in, zorg daarna voor een lijst met alle woningen in privébezit die afgelopen week binnen het metrogebied zijn verkocht of verhuurd. Ook alle riante voertuigen, pick-uptrucks of bestelbusjes die afgelopen week zijn verkocht. Hij heeft vervoer

nodig en hij gaat voor luxe. De kooi,' mompelde ze, 'hoe is hij in godsnaam aan die kooi gekomen? Een opvang voor wilde dieren, het dierenasiel? We gaan het allemaal na. Begin maar met zoeken, Peabody. Ik laat het je wel weten als Feeney er is.'

Ze had Feeney opgeroepen, dacht Peabody toen ze achter haar computer ging zitten. Dan was het een grote zaak, precies wat ze nodig had.

'Jullie gaan de onderzoeksdiscs, profielen en transcripties van de zaak-Palmer van drie jaar geleden bekijken. Feeney,' voegde Eve eraan toe, 'jij herinnert je waarschijnlijk het meeste nog wel. Jij bent toen alle elektronische apparatuur nagegaan die hij bij die moorden heeft gebruikt.'

'Ja, die hufter staat nog haarscherp op mijn netvlies.' Feeney zat in zijn kopje koffie te vloeken. Zijn gewoonlijk vermoeid ogende gezicht werd opgesierd met vlassig rood haar dat niet leek te kunnen besluiten welke kant het op moest groeien.

Hij droeg een blauw overhemd, zo netjes geperst en zo felgekleurd dat Eve aannam dat hij het hemd nog die ochtend uit de cadeauperpakking had gehaald. Tegen het eind van de middag zou het meer verfrommeld zijn en een stuk lossier vallen.

'Omdat we hem al kennen, zijn werkwijze, zijn motieven en in dit geval zijn slachtoffers of voorgenomen slachtoffers, heeft hij ons iets gegeven om op te bouwen. Dat weet hij en hij geniet ervan omdat hij ervan uitgaat dat hij ons te slim af zal zijn.'

'Hij haat jou, Dallas.' Feeney keek haar aan vanonder zijn hangende oogleden. 'Hij had destijds al een gloeiende hekel aan je. Jij hebt hem tegengehouden en toen heb je hem zo bespeeld dat hij al zijn geheimen uit de doeken heeft gedaan. Hij gaat zijn stinkende best doen om jou te grazen te nemen.'

'Ik hoop dat je gelijk hebt, want ik sta te popelen om hem nog een keer onderuit te halen. De eerste twee op de lijst heeft hij te pakken gekregen omdat hij een voorsprong had,' vervolgde ze. 'De anderen zijn gewaarschuwd en worden bewaakt. Hij zal misschien proberen de volgorde aan te houden. Maar als hij op weerstand stuit, zal hij voor de eerstvolgende op de lijst gaan.'

‘En jou opzoeken,’ vulde Peabody aan.

‘Alles wat de anderen hebben gedaan komt doordat ik hem in de val heb gelokt. Achter zijn waanzin schuilt een uitermate logisch brein. Alles wat hij doet heeft een reden. Het is zijn redenering, dus het is een rare kronkel, maar het zit er wel.’

Ze wierp een blik op haar polsunit. ‘Ik heb over twintig minuten een afspraak met Mira bij haar thuis. Ik laat het aan Feeney over om jou verder van de zaak op de hoogte te brengen, Peabody. Als de lijsten waar ik om vroeg compleet zijn, laat er dan een waarschijnlijkheidsberekening op los. Eens zien of we het zoekgebied wat kunnen verkleinen. Feeney, als je de disc bekijkt die hij ons via Nadine heeft gestuurd, kun je misschien een overzicht maken van de spullen die hij gebruikt. Als jij een overzicht maakt, kunnen wij nagaan waar het vandaan komt. We doen het stapje voor stapje, maar wel snel. Als hij niemand van de lijst te pakken kan krijgen, gaat hij misschien voor een willekeurig iemand. Hij is net een week vrij en heeft alweer twee doden op zijn naam.’

Ze stopte met haar verhaal omdat haar communicator afging. Ze liep de gang op om haar jas te pakken terwijl ze opnam. Twee minuten later stopte ze het apparaat weer in haar zak. Haar ogen stonden leeg en koud. ‘Maak er maar drie van. Hij heeft Carl Neissan te pakken gekregen.’

Eve was nog steeds van streek toen ze aanbelde bij het statige bakstenen huis van Mira. Dat de bewaker bij de deur haar om legitimatie vroeg en het liet verifiëren voordat ze mocht doorlopen, bracht haar wat tot bedaren. Als de beveiliging van Neissan hetzelfde had gedaan, was Palmer daar nooit binnengekomen.

Mira kwam in de hal naar haar toe. Ze had een joggingbroek en een trui aan, met gemakkelijke schoenen eronder. Maar haar blik was alles behalve ontspannen. Voordat Eve haar mond kon opendoen, hief ze haar hand op.

‘Ik waardeer je komst. We kunnen boven op mijn kantoor met elkaar praten.’ Ze keek rechts naar een deuropening waaruit het gegiechel van een kind kwam. ‘Als de omstandigheden anders waren

geweest, had ik je aan mijn gezin voorgesteld. Maar ik wil ze liever niet opzadelen met nog meer stress.’

‘We laten ze er buiten.’

‘Ik zou willen dat dat kon.’ Zonder verder nog iets te zeggen, begon Mira de trap op te lopen.

Het huis weerspiegelde haar persoonlijkheid, besloot Eve. Kalmerende tinten, afgeronde hoekjes, bijzonder stijlvol. Haar thuishokantoor was ongeveer half zo groot als haar werkkantoor en moest ooit een kleine slaapkamer zijn geweest. Het viel Eve op dat ze de kamer had gemeubileerd met diepe stoelen en wat zij zag als een damesbureau, met gewelfde poten en decoratief houtsnijwerk.

Mira verstellde het zonnescherm voor een van de ramen en ging naar de ingebouwde mini-AutoChef.

‘Je hebt waarschijnlijk nogmaals het daderprofiel gelezen dat ik aanvankelijk van David Palmer had opgesteld,’ begon ze, blij dat haar handen niet beefden toen ze thee programmeerde. ‘Ik sta nog altijd achter de inhoud, met wat kleine aanpassingen voor de tijd die hij in de gevangenis heeft doorgebracht.’

‘Ik kwam niet voor een profiel. Ik weet precies hoe hij in elkaar steekt.’

‘Denk je dat?’

‘Ik heb al eerder een wandeling door zijn brein gemaakt. Dat hebben we beiden gedaan.’

‘Ja.’ Mira bood Eve een porseleinen kopje geurige thee aan waarvan ze beiden wisten dat ze het zou afslaan. ‘Op sommige punten blijft hij de uitzondering op vele regels. Hij had een bevoorrechte, liefdevolle jeugd. Bij geen van beide ouders lijkt sprake te zijn van emotionele of psychische afwijkingen. Hij deed het goed op school, was eerder een streber dan dat hij onderpresteerde, maar niet buitenproportioneel. Uit de tests kwamen geen hersenafwijkingen naar voren, geen lichamelijke afwijkingen. Er is geen psychologische of fysieke grond voor zijn toestand.’

‘Hij kickt erop,’ zei Eve kortaf. ‘Soms is het kwaad zelf de wortel van het kwaad.’

‘Ik zou daar iets tegen willen inbrengen,’ mompelde Mira. ‘De oor-

zaken, de redenen van abnormaal gedrag zijn belangrijk voor mij. Maar ik heb geen oorzaken, geen redenen, bij David Palmer.'

'Dat is niet jouw probleem, dokter. Het mijne is dat ik hem moet stoppen en de mensen moet beschermen die hij heeft uitverkoren. De eerste twee op zijn lijst zijn dood.'

'Stephanie Ring? Weet je het zeker?'

'Haar lichaam is vanochtend gevonden. Carl Neissan is verdwenen.'

Ditmaal beefde Mira's hand waardoor het kopje rammelde toen ze het neerzette. 'Maar hij werd bewaakt.'

'Palmer heeft zich vermomd als agent, aangebond en zich doodleuk gepresenteerd als wisseling van de wacht. De dienstdoende bewaker zette er geen vraagtekens bij. Hij vertrok naar huis voor een verlaat kerstmaal. Toen de ochtendwacht arriveerde, was het huis leeg.'

'En de nachtwacht? De echte?'

'In de kofferbak van zijn unit. Vastgebonden en bewusteloos, verder geen letsel toegebracht. Hij is nog niet voldoende bij bewustzijn om te worden ondervraagd. Maakt ook niet uit. We weten dat het Palmer was. Ik ben nu aan het regelen dat Justine Polinsky wordt overgebracht naar een safehouse. Ga je spullen maar vast pakken, dokter. Je gaat naar een anonieme locatie.'

'Je weet dat dat niet kan, Eve. Dit is net zo goed mijn zaak als de jouwe.'

'Je zit ernaast. Je bent een consultant, dat is alles. Ik heb geen consult nodig. Ik ben er niet langer zeker van dat je in de huidige situatie voldoende kan worden bewaakt. Ik ga je verplaatsen.'

'Eve...'

'Geen gezeik.' Het kwam er bits uit, bijna venijnig en Mira week verrast achteruit. 'Ik neem je in bewaring. Je kunt wat spullen pakken of zo meegaan. Maar je gaat hoe dan ook mee.'

Mira zette de beheerstheid in waarmee haar ziel doorvlochten leek en vouwde haar handen in haar schoot. 'En jij? Ga jij ook de anoniemiteit in?'

'Je hoeft je over mij geen zorgen te maken.'

'Natuurlijk wel, Eve,' zei Mira zacht, kijkend naar de storm van emoties in Eve's ogen. 'Zoals jij je ook zorgen maakt om mij. En ik over mijn familie beneden. Zij zijn niet veilig.'

‘Ik zal erop toezien. Ik zorg voor hen.’

Mira knikte en sloot een ogenblik haar ogen. ‘Het zou voor mij een grote opluchting zijn als ze hier weg zijn en op een veilige plek zitten. Het is moeilijk voor mij om hiermee om te gaan als ik me zorgen om hen maak.’

‘Hij komt niet aan hen, dat beloof ik je.’

‘Dat neem ik dan maar van je aan. Nu nog mijn status...’

‘Ik heb je geen meerkeuzevraag gesteld, dokter Mira.’

‘Een ogenblikje.’ Weer wat bedaard pakte Mira haar theekopje op. ‘Ik denk dat je wel met me eens bent... ik heb bij jouw meerderen net zo veel in de melk te brokkelen als jij. We schieten geen van beiden op met touwtrekken. Ik ben niet koppig aan het doen, of overmoedig,’ voegde ze toe. ‘Dat zijn meer jouw karaktertrekken.’

Een spookachtige glimlach verscheen om haar mond bij het zien van de frons op het gezicht van Eve. ‘Ik bewonder ze. Jij bent een vrouw die voorbij de emoties naar een doel kan werken. Het doel is David Palmer te stoppen. Ik kan van nut zijn. Dat weten we allebei. Met mijn familie op afstand ben ik minder afgeleid. En ik kan niet bij hen blijven, Eve, want dan ga ik me te veel zorgen maken dat hij een van hen pakt om bij mij te komen.’

Ze pauzeerde even, schatte in dat Eve haar woorden in overweging nam. ‘Ik heb er niets op tegen dat er bewakers hier en bij mijn kantoor staan. Sterker nog, ik wil ze daar. Graag zelfs. Ik ben niet van plan onnodige risico’s te nemen. Ik vraag je alleen mij mijn werk te laten doen.’

‘Je kunt werken op de plek waar ik je heen breng.’

‘Eve.’ Mira haalde diep adem. ‘Als je zowel mij als Justine veilig overbergt, is de kans groot dat hij voor iemand anders gaat.’ Ze knikte. ‘Dat heb je al overwogen. Hij komt pas achter jou aan als hij er helemaal klaar voor is. Jij bent de hoofdprijs. Als er niemand anders voorhanden is, gaat hij op zoek naar vervanging. Hij wil op schema blijven.’

‘Ik heb al een paar lijntjes uitstaan.’

‘En je vindt hem uiteindelijk wel. Maar als hij nou denkt dat ik voor het grijpen ben, als ik in elk geval zichtbaar blijf, dan zal hij genoeg nemen met pogingen doen om mij te bereiken. Ik ga ervan uit dat

jij hem dan tegenhoudt.' Ze glimlachte weer, nu meer op haar gemak. 'En ik zal alles doen om jou te helpen.'

'Ik kan je hier weg laten halen. Al jouw invloed doet er niet toe wanneer ik je in de boeien sla en hier weg laat slepen. Je zou flink pissing zijn, maar in elk geval veilig.'

'Ik zou het je niet kwalijk nemen,' gaf Mira toe. 'Maar je weet dat ik gelijk heb.'

'Ik verdubbel je beveiliging. Je krijgt een traceerarmband. Je werkt vanuit huis. Je mag onder geen beding het huis verlaten.' Haar ogen flitsten vervaarlijk toen Mira protest begon aan te tekenen. 'Als je blijft doordrammen, ga je meemaken hoe het voelt om in de boeien geslagen te worden.' Eve ging staan. 'De beveiliging komt elk uur bij je kijken. Je 'link wordt afgetapt.'

'Dan kom ik niet erg toegankelijk over, lijkt me zo.'

'Hij weet dat je hier bent. Dat moet genoeg zijn. Ik moet aan het werk.' Eve liep naar de deur, aarzelde en sprak zonder zich om te draaien. 'Je gezin is belangrijk voor je.'

'Ja, natuurlijk.'

'Jij bent belangrijk voor mij.' Ze verliet gauw de kamer, voordat Mira trillend overeind kon komen.

6

Eve reed vanaf Mira door naar het lab. Daarvandaan plande ze een Eritje naar het mortuarium en een bezoek aan het huis van Carl Neissan voordat ze weer naar haar thuishkantoor zou gaan.

Denkend aan hoe bezorgd Mira was om haar gezin, belde Eve Roarke op haar palm'link nadat ze haar auto had geparkeerd en op het punt stond het gebouw in te lopen.

‘Waarom ben je alleen?’ was het eerste dat hij tegen haar zei.

‘Kappen nou.’ Ze liet haar legitimatie aan de bewaker zien en liep de hal door richting de labruimten. ‘Ik ben nu in een beveiligde omgeving, omringd door beveiligers, camera’s en labnerds. Ik heb werk te doen. Laat me.’

‘Hij heeft er al drie van de zes.’

Ze stond stil en rolde met haar ogen. ‘O, nu snap ik het. Zoveel vertrouwen heb je dus in mij. Tien jaar bij de recherche maakt me zeker net zo’n makkelijk prooi als een zeventigjarige rechter en een stelletje halfzachte advocaten.’

‘Je bent vervelend, Eve.’

‘Waarom? Omdat ik gelijk heb?’

‘Ja. En je doet er nog verwaand over ook.’ Maar zijn glimlach werd wat warmer. ‘Waarom belde je?’

‘Om even verwaand te doen. Ik ben bij het lab en sta op het punt om Dickhead lastig te vallen. Hierna moet ik nog een paar bezoekjes afleggen. Ik meld me tussendoor.’

Ze probeerde hem zo terloops te laten weten dat ze doorhad dat hij zich zorgen maakte. Hij nam het op dezelfde toon van haar aan. ‘Ik heb vanmiddag nog een paar 'linkvergaderingen. Bel op mijn privélijn. Let op jezelf, inspecteur. Ik wil je liever niet missen.’ Tevreden stapte ze het lab binnen. Dickie, het hoofd van de technische dienst,

zat met een bleek en slaperig hoofd naar de gegevens op zijn beeldscherm te staren.

De laatste keer dat ze op het lab was geweest, was er een spetterend feest aan de gang. Degenen die überhaupt op kantoor waren verschenen, waren nu traag aan het werk en zagen er belabberd uit.

‘Ik heb verslagen nodig, Dickie. Wainger en Ring.’

‘Jezus, Dallas.’ Hij keek gekweld op, met hangende schouders. ‘Neem jij dan nooit een dagje vrij?’

Omdat hij er ziek uitzag, reageerde ze mild. Zwijgend trok ze haar jas open en toonde de zilveren ster. ‘Ik ben de wet,’ zei ze vlak. ‘De wet heeft nooit vrij.’

Hij grijnsde licht, kreunde vervolgens. ‘Man, ik heb de vreselijkste kerstkater aller tijden.’

‘Neem wat tegengif, Dickie, en zet je eroverheen. Dave heeft nummer drie te pakken.’

‘Welke Dave?’

‘Palmer. David Palmer.’ Ze weerstond de neiging hem uit ongeduld een klap tegen zijn hoofd te geven. Maar ze had het in gedachten al gedaan. ‘Heb je verdorie de instructies niet gelezen?’

‘Ik ben net twintig minuten binnen. Jezus.’ Hij draaide even met zijn schouders, wreef over zijn gezicht en ademde drie keer diep in. ‘Palmer? Die mafkees zit achter slot en grendel.’

‘Niet meer. Hij is ’em gepeerd en zit nu weer in New York. Wainger en Ring zijn zijn werk.’

‘Shit. Klote. Shit.’ Hij zag er niet minder beroerd uit maar keek nu in elk geval wakker. ‘Kerstmis en we krijgen verdomme ’s werelds meest geschifte klootzak op ons dak.’

‘Ja. Gelukkig Nieuwjaar, zullen we maar zeggen. Ik heb de uitslagen nodig, van het touw en het papier. Ik wil weten wat hij heeft gebruikt om die letters uit te snijden. Heb je nog haar of vezels binnen gekregen van de sweepers?’

‘Nee, wacht. Even dimmen.’ Hij rolde zijn bureaustoel naar de andere kant van de balie, blafte wat bevelen naar een computer, foeterde terwijl hij de data bekeek. ‘Lijken waren schoon. Alleen het haar van de slachtoffers. Geen vezels.’

‘Hij hield ze altijd schoon,’ murmelde Eve.

‘Ja, dat weet ik nog. Ik weet het nog. Ik heb wat stof – iets van gruis. Het zat tussen de tenen van beide slachtoffers.’

‘Betongruis?’

‘Ja. Soort en jaartal komen nog. Nu het touw.’

Hij rolde terug. ‘Ik was het net aan het bekijken, aan het testen. Niks speciaals aan. Standaard nylon touw. Geef me wat tijd, dan weet ik waar het vandaan komt.’

‘Hoeveel tijd?’

‘Twee uur, hooguit drie. Het duurt langer als het standaard is.’

‘Schiet maar op.’ Ze beende weg. ‘Ik ben op pad.’

De volgende halte was het mortuarium, waar ze van plan was het hoofd lijkschouwing te bestoken. Morse was een stuk lastiger te bewerken of op te jagen.

Geen seksueel misbruik, geen verwondingen of verminkingen aan genitaliën.

Typisch Palmer, dacht Eve toen ze het voorlopige verslag van Morse overdacht. Ze was nog nooit zo’n aseksueel persoon tegengekomen in haar werk. Ze betwijfelde zelfs of hij überhaupt aan het geslacht van zijn slachtoffers dacht, anders dan als een statistisch gegeven voor zijn experimenten.

Het zenuwstelsel van subject Wainger was ernstig beschadigd. Subject heeft klein hartinfarct gehad tijdens de periode van ontvoering en marteling. Elektrische brandwonden gevonden in anus en mondholte. Beide handen verbrijzeld met een glad, zwaar voorwerp. Twee ribben gebroken.

De lijst met verwondingen ging door tot Morse wurging als doodsoorzaak vaststelde. En het tijdstip van overlijden op middernacht, 24 december.

Ze bracht een uur door in het huis van Carl Neissan, nog een uur in dat van Wainger. In beide zaken, dacht ze, was de deur opengedaan en was Palmer binnengelaten. Daar was hij goed in. Goed in zichzelf met een charmante glimlach naar binnen praten.

Hij zag er zo verdomd onschuldig uit, dacht Eve toen ze de trap

naar haar eigen huis op liep. Zelfs zijn ogen – en meestal zag je wel iets aan de ogen – waren die van een jonge, onschuldige man. Hij had niet verblijkt of verbloed, niet glazig of verheugd gekeken toen hij tegenover haar had gezeten tijdens de verhoren en de moorden stuk voor stuk had beschreven.

Er kwam pas een notie van krankzinnigheid op het moment dat hij begon over de omvang en de betekenis van zijn werk.

‘Inspecteur.’ Summerset, lang, mager en strak in het zwart, verscheen in een deuropening. ‘Moet ik ervan uitgaan dat uw gasten blijven voor de lunch?’

‘Gasten? Ik heb helemaal geen gasten.’ Ze trok haar jas uit en gooide hem over de trapleuning. ‘Als je mijn collega’s bedoelt, die regelen zelf wel iets.’

Hij had de jas al van de leuning gegrist nog voordat ze op de eerste traptrede stond. Ze keek om na het horen van een afkeurend gegrom. Tussen zijn vingers hield hij de handschoenen die ze in haar jaszak had gepropt. ‘Wat heeft u ze aangedaan?’

‘Het zijn maar handschoenen.’ Ze was vergeten de sealspray eraf te vegen voordat ze ze in haar zak had gepropt.

‘Ze zijn handgemaakt. Italiaans leer met een voering van nertsbont.’

‘Nerts? Shit. Is ’ie gek geworden?’ Hoofdschuddend vervolgde ze, ‘Jezus, nertsbont. Volgende week ben ik die dingen kwijt en zijn die beesten voor niets gestorven.’ Ze tuurde de gang door naar de deur van Roarkes kantoor, schudde haar hoofd weer en liep door naar haar eigen kantoor.

Ze had gelijk, zag Eve. Haar team kon zelf wel eten regelen. Feeney zat te kauwen op een dikke, gelaagde boterham, terwijl hij bevelen tegen de computer mompelde en naar zijn beeldscherm tuurde. Peabody had een diepe kom pasta, waar ze met één hand uit at terwijl de andere printjes op een stapel veegde.

Haar kantoor rook als een chique diner en klonk als het politiebureau. Menselijke stemmen en computerstemmen klonken door elkaar, de printer ratelde en de hoofdlink piepte en werd genegeerd.

Ze beende er zelf heen en nam op. ‘Dallas.’

‘Hé, ik heb je touw.’ Toen ze zag hoe Dickie een augurk in zijn mond stopte, vroeg ze zich af of er in de maag van elke ambtenaar in de stad op hetzelfde moment een wekker was afgegaan om etenstijd aan te kondigen. ‘Nylon touw, zoals ik al zei. Dit specifieke type is van goede kwaliteit, kan veel hebben. Fabrikant is Kytell, net buiten Jersey. Jullie mogen de distributeur nagaan, dat is jullie pakkie-an.’

‘Oké, bedankt.’ Ze verbrak de verbinding en bedacht zich dat Dickie niet altijd een dickhead was. Hij had informatie geregeld zonder er iets voor terug te eisen.

‘Inspecteur,’ begon Peabody, maar Eve stak een vinger in de lucht en liep door de tussendeur naar de kamer van Roarke. ‘Ben jij de eigenaar van Kytell in New Jersey?’

Ze stopte met praten en kromp wat ineem toen ze zag dat hij midden in een holovergadering zat. Een aantal afbeeldingen keek beleefd geërgerd haar kant op.

‘Excuses.’

‘Het geeft niet. Dames, heren, dit is mijn vrouw.’

Roarke leunde achterover in zijn stoel, gigantisch in zijn sas omdat Eve onbedoeld haar dreigement had waargemaakt om een keer binnen te vallen tijdens een van zijn onderhandelingen waar miljoenen mee gemoeid waren, gewoon om hem te sarren. ‘Ik moet me even excuseren. Caro?’

De holo van zijn assistent stond op en glimlachte. ‘Maar natuurlijk. We verplaatsen ons tijdelijk naar de directiekamer.’ De afbeelding draaide zich om, drukte op knoppen die alleen zij kon zien en de holo’s floepten uit beeld.

‘Ik had moeten kloppen.’

‘Geen probleem. Ze wachten wel. Ik sta op het punt om ze allemaal schatrijk te maken. Ben ik waar de eigenaar van?’

‘Moest je nou echt op die toon “mijn vrouw” zeggen, alsof ik net uit de keuken kwam rennen?’

‘Een veel rustgevender beeld dan wanneer ik had gezegd dat je net uit het mortuarium kwam. En het is een nogal conservatief bedrijf dat ik op het punt sta te kopen. Maar goed, waar ben ik de eigenaar van en waarom wil je dat weten?’

‘Kytell, gevestigd in New Jersey. Ze maken touw.’

‘Is dat zo? Nou, ik heb geen idee. Ogenblikje.’ Hij zwiepte met zijn handen over het bedieningspaneel, vroeg informatie op over het bedrijf. Wat ze verdorie zelf ook wel had gekund, dacht Eve geïrriteerd.

‘Ja, ze vallen onder Yancy, wat onderdeel is van Roarke Industries. En waar, neem ik aan, het moordwapen is gemaakt.’

‘In één keer goed.’

‘Nu wil je de distributeur en de winkels in New York waar afgelopen week grote hoeveelheden van dit spul zijn verkocht aan één koper.’

‘Daar kan Peabody wel achter komen.’

‘Ik kom er sneller achter. Geef me een halfuur om hier alles af te ronden, dan stuur ik de data door naar jouw unit.’

‘Bedankt,’ ze begon de kamer uit te lopen, draaide zich weer om. ‘Die derde vrouw rechts? Met dat rode haar? Ze zat mooi voor jou met haar benen wijd voor de camera. Als die rok nog een paar centimeter omhoog was gekropen, had je haar kruis in beeld gehad.’

‘Dat viel mij ook op. Prachtig stel benen. Maar ze krijgt evengoed maar tachtig punt drie per aandeel. Was dat het?’

‘Rood is niet haar echte haarkleur,’ kon Eve niet nalaten te zeggen en ze hoorde hem lachen toen ze de tussendeur achter zich dichttrok.

‘Chef.’ Peabody stond op. ‘Ik denk dat ik informatie heb over het voertuig. Drie opties: relatief dure voertuigen, verkocht aan mannen begin tot eind twintig, op twintig en 21 december. Twee verkooppunten op de Eastside en één in Brooklyn.’

‘Print de foto van Palmer uit.’

‘Is al gebeurd.’

‘Feeney?’

‘Ik ben druk aan het bij snoeien.’

‘Blijf snoeien. Roarke heeft waarschijnlijk binnen een halfuur meer informatie over het moordwapen. Stuur wat hij vindt door naar mij als ik onderweg ben. Peabody, jij gaat met mij mee.’

Het eerste verkooppunt was een dood spoor en toen ze bij de tweede kwam aanrijden, hoopte ze dat ze niet zou moeten doorrijden naar Brooklyn. Peabody’s ogen gingen glanzen van opwinding bij de aan-

blik van al die glimmende, nieuwe voertuigen. Ze wilde de motorkap aaien van een Booster-6Z, sportwagen van het jaar, maar een venijnige por van Eve's elleboog weerhield haar.

'Denk aan je waardigheid,' mopperde Eve. Ze gebaarde naar een verkoper, die niet al te blij keek toen ze haar penning uit haar jas haalde. 'Ik zoek de verkoper die vorige week zo'n wagen heeft verkocht,' – ze wees naar de Booster – 'aan een jonge gast.'

'Lana heeft een paar dagen voor de kerst een van die 6Z's verkocht.' Nu keek hij nog minder blij. 'Zij doet meestal de jongere heren.' Hij wees naar een vrouw achter een bureau aan de andere kant van de showroom.

'Bedankt.' Eve liep erheen, zag dat Lana een weelderige bos krullen had en met een headset op in sneltempo een potentiële klant te woord stond en ondertussen met felrood gelakte nagels een toetsenbord bewerkte.

'Ik kan je neerzetten voor acht per maand. Acht per maand en jij zit achter het stuur van de krachtigste, meest sexy land- en luchtwagen die nu in omloop is. Ik ben nu in mijn eigen provisie aan het snijden omdat ik jou hier graag wil zien wegrijden in een voertuig waar je gelukkig van wordt.'

'Maak hem straks maar gelukkig, Lana.' Eve hield haar insigne voor het gezicht van Lana.

Lana hield haar hand voor het mondstuk, bekeek de penning en vloekte binnensmonds. Vervolgens klonk haar stem weer balsemend. 'Jerry, bekijk dat filmpje nog even goed, doe die holoproefrit. Als je aan het einde geen glimlach op je gezicht hebt, is de 7000 niks voor jou. Bel me terug en laat het me weten. En onthoud, ik wil dat je gelukkig bent. Oké?'

Ze verbrak de verbinding en keek Eve aan. 'Ik heb die verdomde parkeerovertredingen toch al betaald?'

'Fijn om te horen. De stad heeft uw hulp nodig. Ik heb wat informatie nodig over een auto die u vorige week hebt verkocht. Een Booster. U bent eerder vandaag gebeld en hebt bevestigend geantwoord.'

'Ja, inderdaad. Aardige vent, knap gezicht.' Ze glimlachte. 'Hij wist direct wat hij wilde.'

‘Was dit hem?’ Eve gebaarde naar Peabody, die de foto tevoorschijn trok.

‘Ja. Leuke vent.’

‘Ja, hij is heel leuk. Ik heb informatie nodig. Naam, adres, de hele rambam.’

‘Prima, geen probleem.’ Ze wendde zich tot haar apparaat, vroeg om het overzicht. Ze keek vervolgens op naar Eve, met een peinzende blik. ‘U komt me bekend voor. Heb ik u soms een auto verkocht?’

Eve dacht aan haar dienstauto, een degelijk geval in treurig lichtgroen. ‘Nee.’

‘U komt me echt... O!’ Lana lichtte op als een kerstboom. ‘Natuurlijk, u bent de vrouw van Roarke, zijn politievrouw. Ik heb u op het beeldscherm gezien. Het schijnt dat hij een uitgebreide collectie voertuigen heeft. Waar doet hij zijn aankopen?’

‘Waar hij maar wil,’ zei Eve kortaf, waarop Lana een harde schaterlach liet horen.

‘O, dat zal wel ja. Ik zou hem dolgraag onze splinternieuwe Barbarian laten zien. Hij gaat pas over drie maanden in de verkoop, maar ik kan een proefrit regelen. Als u hem mijn kaartje geeft, mevrouw Roarke, dan zou ik...’

‘Zie je dit?’ Eve haalde haar insigne weer tevoorschijn en schoof het onder Lana’s neus.

‘Er staat Dallas. Inspecteur Dallas. Ik ben hier niet om jouw volgende verkoop te ritselen. Dit is een officieel onderzoek. Geef me verdomme die gegevens.’

‘Zeker. Natuurlijk.’ Als ze zich al geschoffeerd voelde, hield Lana dat goed verborgen. ‘Eh, de naam is Peter Nolan, 123 East 68th Street, appartement 4b.’

‘Hoe heeft hij betaald?’

‘Dat weet ik nog. Met E-transfer. Het volledige bedrag. Hij wilde niet op afbetaling. De opdracht werd ter plekke gegeven, ontvangen en bevestigd; hij reed weg als een gelukkig man.’

‘Ik heb alle gegevens van het voertuig nodig, inclusief kenteken en registratienummer. Het hele signalement.’

‘Prima. Jeetje, wat heeft hij misdaan? Een moord gepleegd?’

‘Inderdaad.’

‘Wauw.’ Lana kopieerde snel de dataschijf. ‘Je kunt duidelijk niet op het uiterlijk afgaan,’ zei ze en stopte haar visitekaartje erbij in het hoesje.

7

Er woonde geen Peter Nolan op het adres op 68th Street. De Kowaski's, een ouder echtpaar met een wat roestige waakhond, woonde er al vijftien jaar.

Navraag bij de bank had uitgewezen dat de Nolan-rekening persoonlijk was geopend op 20 december dat jaar en op 22 december weer was gesloten.

Precies lang genoeg om de aankoop te doen, dacht Eve. Maar hoe kwam hij aan het geld?

Ze volgde het advies van Roarke op en rondde een lange dag af met zoekopdrachten naar bankrekeningen op naam van Palmer. Dat zou wel een hoop tijd gaan kosten, dacht ze in haar ogen wrijvend.

Hoeveel tijd had Carl nog? Nog een dag, gokte ze. Als Palmer goed in vorm was, genoot hij te veel van zijn werk om het af te raffelen. Maar ergens in de komende vierentwintig uur zou hij een poging doen om Justine Polinsky te pakken te krijgen.

Terwijl haar computer ratelde, leunde ze achterover en deed haar ogen dicht. Bijna middernacht, dacht ze. Nog een dag voorbij. Feeney deed zijn deel. Ze vertrouwde erop dat ze spoedig informatie over de werktuigen en de apparatuur zouden hebben en dan moesten de huizen nog worden nagegaan. Ze kenden nu het model, het type en het kenteken van zijn voertuig.

Hij had een spoor achtergelaten, dacht ze. Hij wilde dat ze het zou volgen, wilde haar vlakbij. De hufter.

Het is tussen jou en mij, nietwaar, Dave? Haar gedachten waaierden uit. Hoe snel kan ik zijn, hoe gewiekst? Jij hebt bedacht dat het de feestvreugde zou vergroten als ik eenmaal in die kooi zit. Dat wil je zo graag dat je steekjes laat vallen. Kleine steekjes. Die ga ik gebruiken om je mee op te hangen.

Ze viel in slaap met het geratel van de computer op de achtergrond en werd pas wakker toen ze voelde dat ze werd opgetild.

‘Wat?’ Vanuit een reflex greep ze naar haar wapen.

‘Jij moet naar bed.’ Roarke hield haar dicht tegen zich aan terwijl hij het kantoor verliet.

‘Ik had alleen even mijn ogen dicht. Er komen net gegevens binnen. Ik wil niet dat je me draagt.’

‘Je lag zo ongeveer in coma, die gegevens komen morgenochtend wel en ik draag je nu toch al.’

‘Ik kom steeds meer in de buurt, maar ik ben er nog net niet.’

Hij had de bankgegevens op haar scherm gezien. ‘Ik kijk morgenochtend naar die rekeningen voor je,’ vertelde hij haar en legde haar op het bed.

‘Kan ik zelf ook.’

Hij maakte haar ster los, legde hem opzij. ‘Ja, sheriff. Maar geld is mijn werk. Doe je ogen maar dicht.’

‘Hij zal nu wel slapen.’ Ze liet toe dat Roarke haar uitkleedde. ‘In een groot, zacht bed met schone lakens. Dave houdt van schoon en comfortabel. Hij heeft waarschijnlijk een beeldscherm in zijn slaapkamer, zodat hij Neissan kan volgen. Hij vindt het fijn om te kijken voordat hij gaat slapen, heeft hij me verteld.’

‘Niet nadenken.’ Roarke gleed naast haar in bed en trok haar tegen zich aan.

‘Hij wil mij.’

‘Ja, dat weet ik.’ Roarke drukte een kus op haar kruin, evengoed als troost voor zichzelf als voor haar. ‘Maar hij mag je niet hebben.’

Het slapen hielp. Ze was als een blok in slaap gevallen en had zes uur in dromenland doorgebracht. Er was midden in de nacht geen telefoontje geweest om te melden dat het lichaam van Carl Neissan was gevonden.

Nog een dag voorbij, dacht ze terwijl ze haar kantoor in beende. Roarke zat aan haar bureau, druk bezig met het analyseren van gegevens.

‘Waar ben je mee bezig?’ Ze vloog hem bijna aan. ‘Dat is vertrouwelijk.’

‘Niet zo muggenziften, lieverd. Jij ging gisteravond op stok, het gaat je dagen kosten om alle rekeningen op naam van Palmer uit te pluizen. Je zoekt er eentje waarop veel gebeurt, forse overboekingen en verbindingen met andere rekeningen... zaken die lastig te achterhalen zijn bij iemand die gewend is zijn sporen goed te wissen.’

‘Je kunt niet zomaar zitten wroeten in de gegevens van een politieonderzoek.’

‘Natuurlijk wel. Jij hebt koffie nodig.’ Hij keek even op. ‘Dan voel je je weer jezelf en kan ik laten zien wat ik heb gevonden.’

‘Ik voel me al mezelf.’ Wat, moest ze toegeven, op dat moment vooral geërgerd en prikkelbaar was. Ze stampte naar de AutoChef en koos voor een extra grote beker heet en zwart. De weldadige, echte cafeïne die Roarke altijd bestelde, stroomde door haar lichaam.

‘Wat heb je gevonden?’ eiste ze terwijl ze de kamer in liep.

‘Palmer was te simpel, te voor de hand liggend,’ begon Roarke en haar ogen werden spleetjes.

‘Daar dacht je gisteren anders over.’

‘Ik zei: ga na of er familie is, of anderen met dezelfde naam. Ik had misschien moeten voorstellen om de meisjesnaam van zijn moeder te proberen. Riley. Hier hebben we een rekening van ene Palmer Riley. Die is zes jaar geleden geopend. Een standaardbetaalrekening, gebruikt. De afgelopen zes maanden is er wat activiteit geweest, ik ga ervan uit dat je verdachte in de gevangenis toegang heeft gehad tot een link of een computer.’

‘Hij had er niet in de buurt mogen komen. Hoe weet je dat zo zeker?’

‘Hij weet precies hoe geld werkt en hoe geldstromen lopen. Je kunt hier zien dat hij zes maanden terug iets meer dan 1,3 miljoen op zijn rekening had staan. De afgelopen drie jaar werd alles automatisch afgehandeld, zonder ingrijpen van de rekeninghouder. Maar hier begint hij geld over te boeken. Hier heb ik er een naar een rekening op naam van Peter Nolan, wat trouwens de naam is van de man van zijn tante aan vaderskant. Internationale rekeningen, buitenlandse rekeningen, New Yorkse rekeningen – verschillende namen, verschillende identiteiten. Hij zat al een hele tijd op dit geld en heeft gewacht tot hij een manier had gevonden om het te gebruiken.’

‘Toen ik hem vorige keer oppakte, hebben we zijn bankrekeningen geblokkeerd. Rekeningen op de naam David Palmer. We hebben er verder niet bij stilgestaan. Ik heb er niet aan gedacht.’

‘En waarom zou je ook? Je hebt hem tegengehouden en ervoor gezorgd dat hij achter slot en grendel kwam. De bedoeling was dat hij daar zou blijven.’

‘Als ik het allemaal was nagegaan, had hij dit geld nu niet achter de hand gehad om weer aan de slag te gaan.’

‘Eve, hij zou hoe dan ook een manier hebben gevonden.’ Hij wachtte tot ze hem aankeek. ‘Dat weet je.’

‘Tja.’ Ze zuchtte. ‘Ja, dat weet ik ook wel. Dit laat zien dat hij plannen heeft gemaakt, goed heeft rondgekeken, met geld heeft gegoocheld en het heeft doorgesluisd naar verschillende rekeningen. We moeten zijn rekeningen blokkeren. Ik denk niet dat een rechter daarover met me in discussie gaat, zeker niet na wat er met een van hen is gebeurd.’

‘Daarmee maak je hem wel pissig.’

‘Dat is het plan. Ik heb de namen, nummers en locaties nodig van alle rekeningen waar hij mee te maken heeft.’ Ze ademde krachtig uit. ‘Dan ben ik je wat schuldig.’

‘Gebruik je cadeau maar, dan staan we quitte.’

‘Mijn cadeau? O ja. Waar wil ik heen en wat wil ik doen. Geef me nog even om daar over na te denken. Als we deze zaak hebben opgelost, wil ik hem met oud en nieuw verzilveren.’

‘Prima plan.’

Een afschuwelijke gedachte sloop haar drukke hoofd binnen. ‘We hebben geen afspraak met oud en nieuw, toch? Een feestje, een etentje of zoiets?’

‘Nee, ik wilde alleen jou.’

Ze beantwoordde zijn blik, haar ogen werden kleiner terwijl haar glimlach juist groeide. ‘Heb je dit soort opmerkingen geoefend?’

‘Nee.’ Hij stond op, nam haar gezicht in zijn handen en zoende haar, hard en diep. ‘Ik heb ze allemaal op disc.’

‘Je bent een charmeur, Roarke.’ Ze haalde haar hand door haar haren en verloor zichzelf even in zijn aanblik. Vervolgens schudde ze zich kort door elkaar en deed een stap terug. ‘Ik moet aan het werk.’

‘Wacht.’ Hij pakte haar hand vast voordat ze zich weg kon draaien.
‘Wat was dat?’

‘Ik weet het niet. Dat overkomt me soms. Jij overkomt me soms, geloof ik. Ik heb er nu geen tijd voor.’

‘Lieve Eve.’ Hij streek met zijn duim over haar knokkels. ‘Maak er straks wat tijd voor vrij.’

‘Absoluut, dat doe ik.’

Ze werkten samen een uur door voordat Peabody binnenstapte. Eve schakelde meteen, liet Roarke doen waar hij goed in was – data manipuleren – en richtte zich op vrijstaande huizen die waren aangeschaft in de omgeving van New York, vanaf zes maanden geleden toen Palmer zijn rekening had geactiveerd.

Feeney belde haar om te laten weten dat hij een deel van het materieel in de opname had geïdentificeerd en uitzocht waar het vandaan kwam.

Eve pakte de prints bij elkaar en kwam overeind. ‘We hebben meer dan dertig huizen te bekijken. We moeten er ook echt heen, want ik vertrouw die namen en gegevens niet. Hij kan van alles hebben gebruikt. Peabody...’

‘Ik ga mee, inspecteur.’

‘Goed. Roarke, ik ben op pad.’

‘Ik laat het weten als ik dit voor elkaar heb.’

Ze bekeek hem. Roarke ging soepel, doortastend en methodisch te werk. En vroeg zich plotseling af wie zich dan nu bezighield met wat ze altijd in gedachten zijn imperium noemde. ‘Luister, ik kan iemand bellen om dit te komen doen. McNab...’

‘McNab.’ Peabody keek afkeurend voordat ze zich kon inhouden. Ze had een tijdelijke wapenstilstand gesloten met de EDE-rechercheur, maar dat betekende nog niet dat ze haar zaak met hem wilde delen. Alweer. ‘Dallas, kom op. Het is hier net zo lekker rustig.’

‘Komt goed.’ Roarke keek haar vluchtig aan en knipoogde naar Peabody. ‘Ik zie het als een investering.’

‘Prima. Flits mij en Feeney de data als je alles bij elkaar hebt. Ik wil het touw ook nog nagaan. Waarschijnlijk heeft hij alles zelf gehaald,

maar als hij iets heeft laten bezorgen, weten we meteen waar hij zit.'

Na een tocht van drie uur langs allerhande deuren, gesprekken met thuisblijfouders, huishoudsters en thuiswerkers, kreeg Eve medelijden met Peabody en stopte bij een schuifkraam.

In deze buurt waren de schuifkramen schoon, de zon- of regenschermen felgekleurd en de bediending beleefd. En de prijzen buitensporig hoog.

Peabody keek schuldig toen ze een creditcard moest gebruiken om alleen koffie, kebab en een portie flinterdunne oliechips af te rekenen.

'Het is mijn spijsvertering,' mompelde ze terwijl ze weer in de auto stapte. 'Die vereist regelmatig brandstof.'

'Tank maar gauw bij dan,' raadde Eve aan. 'Dit wordt een lange dag. Minstens de helft van deze mensen komt pas ruim na vijven thuis.'

Ze greep naar de 'link toen deze piepte. 'Dallas.'

'Dag inspecteur.' Roarke keek haar droog aan. 'Je gegevens komen eraan.'

'Bedankt. Dan begin ik met het bevelschrift.'

'Eén ding... Ik heb geen transactie gevonden die groot genoeg was om de aanschaf van of een voorschot op een huis te bekostigen. Sommige zouden misschien nog kunnen, maar als hij die auto ook niet via de bank heeft betaald, zoals je me vertelde, is de kans groot dat hij niet wilde dat CompuGuard zou gaan wroeten in zijn geldzaken.'

'Hij heeft verdomme een woning, Roarke. Ik weet het zeker.'

'Ik denk dat je gelijk hebt. Ik geloof alleen niet dat hij hem recentelijk heeft gekocht.'

'Ik heb er nu nog twintig op mijn lijstje staan,' antwoordde ze. 'Ik moet ze nog nalopen. Misschien heeft hij wel iets gehuurd. Hij koopt het liefst, maar het zou kunnen dat hij nu huurt. Ik zal daar ook nog even achteraan gaan.'

'Er waren geen periodieke afschrijvingen, zoals voor een huur of hypotheek.'

Ze siste. 'Belachelijk.'

'Wat?'

'Dat je zo'n goede politieagent zou zijn.'

‘Ik vind het nogal ongepast dat je me onder deze omstandigheden staat te beledigen. Ik moet nu wat mijn eigen zaken regelen,’ zei hij toen ze naar hem grijnsde. ‘Voordat ik weer verder ga met de jouwe.’

Palmer was zelf naar een gereedschapswinkel bij Canal getogen om honderd en tien meter touw aan te schaffen. De verkoper die de verkoop had afgehandeld, had de ID-foto bekeken en merkte op dat hij meneer Dickson zo’n aardige jongeman had gevonden. Onder de naam Dickson had Palmer ook een dozijn zwaargewicht katrollen gekocht, een voorraad stalen ringen, kabels en de complete Handy Homemaker-gereedschapset inclusief het gratis bijgevoegde laserpakket.

De hele mikmak was achterin de gloednieuwe Booster-6Z geladen – de verkoper had nog bewonderend naar de auto gekeken – op die ochtend van 22 december.

Eve stelde zich voor dat Palmer zowel die dag als de volgende behoorlijk in de weer was geweest om zijn persoonlijke horrorkamer speelklaar te maken.

Tegen achten hadden ze alle huizen op de lijst van Eve afgestreept.

‘Dat was het dan.’ Eve stapte weer in haar auto en drukte met haar vingers tegen haar oogleden. ‘Geen steek verder. Ik breng je even naar een transpohalte, Peabody.’

‘Ga je naar huis?’

Eve liet haar handen weer zakken. ‘Hoezo?’

‘Omdat ik nog niet klaar ben met mijn dienst als jij nu die door mij opgestelde lijst huurwoningen gaat controleren.’

‘Pardon?’

Peabody klemde haar kaken op elkaar. Eve kon iemand koude rillingen bezorgen als ze haar hooghartige officierstoon opzette.

‘Ik ga niet naar huis, chef, om u alleen in het veld te laten met Palmer op vrije voeten en u als zijn doelwit. Met alle respect, inspecteur.’

‘Jij denkt dat ik zo’n miezeringe gestoorde niet aankan?’

‘Ik denk dat je hem te graag aan wilt kunnen.’ Peabody zuchtte. ‘Ik blijf, Dallas.’

Eve’s ogen werden spleetjes. ‘Heb jij soms met Roarke gepraat?’ Bij het zien van de bijna onmerkbaar schittering in de ogen van Peabody

vloekte ze. 'Godverdomme.'

'Hij heeft het bij het rechte eind, jij niet. Chef.' Peabody zette zich schrap voor de ontploffing, vastberaden deze het hoofd te bieden. Ze stond perplex van de reactie.

'Wellicht,' was het enige wat Eve zei toen ze optrok.

Omdat ze toch al op dreef was, keek Peabody haar schuin aan.

'Je hebt de hele dag nog niet gegeten. Je hebt zelfs niet van mijn oliechips gesnoept. Je kunt wel een maaltijd gebruiken.'

'Oké, oké. Jezus, Roarke heeft zeker je nummer.'

'Was het maar zo.'

'Klep dicht, Peabody. Even bijtanken voor de spijsvertering, dan beginnen we aan de huurunits.'

'Klep gesloten, chef.'

8

Het begon rond middernacht te sneeuwen. Grote, koude vlokken met een ijzig randje. Eve keek door de voorruit naar het gedwarrel en zei tegen zichzelf dat het tijd was om te stoppen. De nacht was voorbij. Er kon niets meer worden gedaan.

‘Hij heeft alle troefkaarten,’ prevelde ze.

‘Jij hebt anders ook een paar azen in de hand, Dallas.’ Peabody verschoof zich op de autostoel, dankbaar voor de warmte in de auto. Ze was verkleumd tot op het bot.

‘Het maakt niet uit wat ik heb.’ Eve reed weg van de laatste huurunit die ze hadden gecontroleerd. ‘Vannacht in elk geval niet. Ik weet wie hij is, wie hij gaat vermoorden. Ik weet hoe hij het doet en waarom. En vannacht maak het allemaal geen moer uit. De kans is groot dat hij nu al klaar is met Carl.’

Het kwam niet vaak voor dat ze Eve ontmoedigd zag. Boos, dat wel, dacht Peabody bezorgd. En gedreven. Maar ze kon zich niet herinneren dat ze ooit zo’n stille gelatenheid in de stem van de inspecteur had gehoord. ‘Je bent alle mogelijkheden nagegaan. Je hebt alle stappen gevolgd.’

‘Dat zal voor Carl allemaal niets uitmaken. En als ik echt alles was nagegaan, dan had ik die klootzak nu te pakken. Dus heb ik iets over het hoofd gezien. Hij glipt tussen mijn vingers door omdat ik iets heb gemist.’

‘Je zit pas drie dagen op deze zaak.’

‘Nee, ik zit er al drie jaar op.’ Op het moment dat ze haar auto bij een lantaarnpaal neerzette, ging haar 'link af.

‘Inspecteur, rechercheur Dalrymple hier, mijn opdracht is het observeren van de woning van Polinsky. We hebben een man van gemengde afkomst, midden twintig, gemiddelde bouw en lengte. Subject is te voet en heeft een klein tasje bij zich. Hij is binnengekomen

met iets wat leek op een sleutelcode. Hij bevindt zich nu in de woning.'

'Ik ben drie straten bij jouw locatie vandaan en onderweg.' Ze was de hoek al om gescheurd. 'Bewaak alle uitgangen, vraag versterking. Het klopt niet,' mopperde ze tegen Peabody terwijl ze over Madison heen raasden. 'Dit is te mooi om waar te zijn. Hij levert zich zomaar aan ons uit? Ik geloof er geen reet van.'

Met piepende remmen zette ze de auto een halve straat bij de woning vandaan stil. Ze had haar wapen al in haar hand voordat ze op de stoep stond. 'Peabody, de unit van Polinsky zit op vier, op de zuidkant. Ga naar de achterkant en neem de brandtrap. Als hij aan die kant naar buiten komt, schiet hem dan meteen neer.'

Eve stormde het gebouw aan de voorkant binnen en snelde de trap op, te ongeduldig om op de lift te wachten. Ze trof Dalrymple op de vierde, wachtend naast de deur met zijn wapen in de aanslag.

'Inspecteur.' Hij knikte haar toe. 'Mijn partner is achterom gegaan. Subject is minder dan vijf minuten in het pand. Versterking is onderweg.'

'Mooi.' Ze bestudeerde het gezicht van Dalrymple, zag dat zijn ogen opletterend stonden. 'We kunnen niet op ze wachten. Ik ga laag naar binnen,' zei ze erbij, pakte haar loper en opende de sloten.

'Prima.' Hij stond al naast haar.

'Op drie. Eén, twee.' Ze trapt de deur open, gingen hoog en laag naar binnen, zwaaiend met hun wapens. Er stond muziek op, een ondergrond van simpele percussie met jankende gitaren. In de opgeurimde woonkamer versmolten op het moodscreen diep rood en kabbelend blauw met elkaar.

Ze gebaarde Dalrymple naar links te gaan en had zelf twee stappen naar rechts gedaan toen een naakte man de keuken uitkwam met een fles wijn en een rode roos.

Gillend liet hij de fles uit zijn handen vallen. De wijn klokte over het vloerkleed. Met de roos voor zijn kruis kromp hij in elkaar.

'Niet schieten! Jezus, niet schieten. Neem alles maar mee. Alles. Het is niet eens van mij.'

'NYPD,' beet Eve hem toe. 'Op de vloer, gezicht naar beneden, handen op je rug. Nu!'

‘Ja mevrouw, ja mevrouw.’ Hij dook als een haas op het kleed. ‘Ik heb niks gedaan.’ Hij kromp in elkaar toen Eve hem in de boeien sloeg. ‘Ik had met Sunny afgesproken. Zij had gezegd dat het goed was.’

‘Wie ben jij in godsnaam?’

‘Jimmy. Jimmy Ripsky. Ik zit bij Sunny op school. We hebben kerstvakantie. Ze zei dat haar ouders een paar dagen de stad uit zijn en dat we het huis mochten gebruiken.’

Eve stopte vol afschuw haar pistool weer in de holster. De jongen stond te trillen als een rietje. ‘Pak een deken of iets voor hem, Dalrymple. Dit is niet degene die we zoeken.’ Ze zette de jongen overeind en had genoeg medelijden om de boeien weer los te maken voordat ze hem op een stoel liet plaatsnemen. ‘Kom maar op met het hele verhaal, Jimmy.’

‘Dat was het. Ehm,’ – beschaamd hield hij zijn armen voor zijn kruis – ‘Sunny en ik zijn een, eh, stelletje.’

‘En wie is Sunny?’

‘Sunny Polinsky. Sheila, eigenlijk. Iedereen noemt haar Sunny. Dit is het huis van haar ouders. Man, mijn vader vermoordt me als hij erachter komt.’

‘Belde ze jou?’

‘Ja. Nou, nee.’ Hij keek wanhopig dankbaar op toen Dalrymple hem een kleed toewierp. ‘Ik kreeg vanochtend een mail van haar en een pakje. Ze zei dat haar ouders een week naar het zuiden zouden gaan en dat ik vannacht kon blijven slapen. Omstreeks middernacht mocht ik mezelf binnenlaten met de sleutel die ze me had gestuurd, zei ze. Dan moest ik, nou ja, doen alsof ik thuis was.’ Hij trok de deken strakker om zijn benen. ‘Ze zei dat ze hier om half één zou zijn en dat ik dan vast, ehm, in bed moest liggen.’ Hij bevochtigde zijn lippen. ‘Het was best, nou ja, expliciet voor Sunny’s doen.’

‘Heb je die mail bewaard? En het pakje waar de sleutel in zat?’

‘Het pakje heb ik in de papierbak gegooid, maar de mail heb ik nog. Ik heb hem uitgeprint. Het is... ik wilde hem bewaren, snap je?’

‘Juist. Rechercheur, haal jouw partner en mijn adjudant naar binnen.’

‘Eh, mevrouw?’ begon Jimmy toen Dalrymple zich omkeerde met zijn communicator in de hand.

‘Dallas. Inspecteur.’

‘Ja, mevrouw, inspecteur. Wat is er aan de hand. Is Sunny oké?’

‘Alles in orde. Ze zit bij haar ouders.’

‘Maar... ze zei dat ze hier zou zijn.’

‘Ik vermoed dat iemand anders jou die bewaarmail heeft gestuurd. Iemand die mij vanavond graag wat afleiding wilde bezorgen.’ Maar ze ging zitten en haalde haar palm'link tevoorschijn. ‘Ik ga je verhaal even na, Jimmy. Als het allemaal blijkt te kloppen, regelt rechercheur Dalrymple een paar agenten om je naar huis te brengen. Je kunt hem de print van je mail geven en je computer.’

‘Mijn computer? Maar...’

‘Politiezaken,’ zei ze kortaf. ‘Je krijgt hem terug.’

‘Nou, dat was leuk,’ zei Peabody toen Eve de deur weer op slot deed.

‘Lachen, gieren, brullen.’

‘Arm ventje. Hij was doodsbenauwd. Hij kwam hier om de vrijpartij van z'n dromen te beleven met z'n meisje, wordt 'ie in de boeien geslagen.’

Dat een roos zijn hele kuisheid kon verbergen, zegt me dat de seks in zijn dromen de werkelijkheid overstijgt.’ Peabody snoof en Eve draaide zich naar de liftdeur. ‘Sunny heeft bevestigd dat ze een stelletje zijn. Niet dat ik eraan twijfelde. Dat joch was te bang om te liegen. Dus... Dave heeft zich verdiept in het sociale leven van zijn doelwitten. Hij kent de familie, de vrienden en weet hoe hij ze kan inzetten.’

Ze stapte de lift uit, liep de hal door. ‘Voor een maximaal beveiligde psychiatrisch gevangene heeft hij verdacht veel informatie in handen weten te krijgen.’

Ze stond even stil bij de deur en keek roerloos naar de fijne sneeuwvlokjes die gestaag bleven vallen. ‘Ben jij bevoegd om buitenplanetair te gaan, Peabody?’

‘Natuurlijk. Dat hoort bij de baan.’

‘Mooi. Ga maar naar huis en pak je koffer. Ik wil jou zo snel mogelijk op transpo naar Rexal. McNab en jij kunnen dan de locatie bekijken en op zoek gaan naar de unit die Palmer heeft gebruikt.’

De opwinding bij het idee van een buitenplanetaire opdracht verdween als sneeuw voor de zon. ‘McNab? Ik heb McNab niet nodig.’

‘Als je de juiste unit hebt gevonden, heb je iemand nodig die overweg kan met elektronica.’ Eve trok de deur open, waarna een ijskoude wind de geërgerde blos op Peabody’s wangen koelde.

‘Hij is irritant.’

‘Nou en of, maar hij weet wat hij doet. Als Feeney hem kan missen, zijn jullie het buitenplanetaire team.’ Ze wilde net haar communicator pakken om Feeney uit zijn slaap te halen en de bal aan het rollen te brengen. Door een gil aan het eind van de straat koos ze echter voor haar wapen.

Ze rende naar het westen, haar laarzen ploegden over de gladde stoep. Met een snel gebaar liet ze Dalrymple weten dat hij op zijn plek bij het surveillancebusje moest blijven.

Ze zag de vrouw als eerste, omhuld met glimmend, zwart bont, zich vastklampend aan een man in driedelig pak. Hij probeerde haar gezicht af te schermen en haar gegil tegen zijn schouder te dempen. De schelheid en het volume maakten duidelijk dat zijn poging weinig succes had.

‘Politie!’ schreeuwde hij toen hij Eve en Peabody aan zag komen. ‘Hier is de politie al, lieverd. O mijn god, waar gaat het met deze stad naartoe? Hij gooide het eruit, gooide het ons voor de voeten.’

Het, zag Eve, was Carl Neissan. Zijn naakte, gebroken lichaam lag met het gezicht naar boven tegen de stoeprand. Zijn hoofd was geschoren, merkte ze op, en de rauwe huid was geschaafd en verbrand. Zijn knieën waren verbrijzeld en zijn tong, die uit zijn mond hing, was zwart. Om zijn hals, diep ingesleten, zat de kenmerkende lus. En de boodschap waarmee zijn borst was bewerkt, was nog rauw en rood.

OOK GIJ ZULT LIJDEN, ADVOCATEN!

Het gegil van de vrouw ging over in gejammer. Eve sloot zich af voor het geluid. Met haar ogen op het lijk gericht, trok ze haar communicator tevoorschijn. ‘Dit is Dallas, inspecteur Eve. Ik wil melding maken van een moord.’

Ze verschaftte de meldkamer de nodige informatie en wendde zich vervolgens tot de mannelijke getuige. ‘Woont u hier in de buurt?’

‘Ja, ja, in dit gebouw hier op de hoek. We kwamen net thuis van een feest, toen...’

‘Mijn assistent neemt uw gezelschap mee naar binnen, weg van hier. Uit de kou. Ze moet nog wel een verklaring afleggen. Ik zou het op prijs stellen als u nog een paar minuten hier buiten bij mij blijft.’

‘Ja, natuurlijk. Ja. Lieverd.’ Hij probeerde de armen van zijn vrouw los te maken van zijn nek. ‘Lieverd, ga maar met die agente mee. Ga maar naar binnen.’

‘Peabody,’ zei Eve zachtjes, ‘haal lieverd hier weg en probeer wat informatie los te krijgen.’

‘Ja chef. Mevrouw, komt u maar met mij mee.’ Met een paar ferme rukken kreeg Peabody de vrouw mee.

‘We zijn zo geschrokken,’ ging hij door. ‘Ze is heel kwetsbaar, mijn vrouw. Het was zo gruwelijk.’

‘Ja, meneer, dat geloof ik graag. Mag ik alstublieft uw namen even noteren?’

‘Wat? O. Fitzgerald. George en Maria.’

Eve nam de namen en het adres op. Binnen een paar minuten zouden ze te maken krijgen met een grote groep omstanders, wist ze. Zelfs afgestompte New Yorkers zouden willen komen kijken naar een dood, naakt lichaam op Madison Avenue.

‘Kunt u... meneer, kijk mij maar aan,’ zei ze toen hij naar het lijk bleef staren, en bleek om zijn neus werd. ‘Kijk me aan,’ herhaalde ze, ‘en probeer me te vertellen wat er precies gebeurde.’

‘Het ging zo snel, het was afschuwelijk.’ Zijn lichaam begon te reageren op de schok, zag ze aan hoe zijn handen beefden toen hij naar zijn gezicht greep. ‘We kwamen net bij de Andersons vandaan. Die gaven een kerstparty. Het is maar een paar straten hiervandaan, dus we gingen lopend. We waren juist overgestoken toen we piepende remmen hoorden. Ik lette er nauwelijks op – u weet wel hoe dat gaat.’

‘Ja, meneer. Wat zag u precies?’

‘Ik keek achterom, een reflex, denk ik. Ik zag een donkere auto – zwart, denk ik. Nee, nee, geen auto – zo’n multifunctioneel voertuig. Een sportuitvoering. Hij stopte hier. Precies hier. Je kunt de remsporen nog zien in de sneeuw. En de deur ging open. Hij duwde... hij

gooide die arme man naar buiten. Hier voor onze voeten.'

'Heeft u de bestuurder gezien?'

'Ja, ja, heel duidelijk. Deze straathoek is goed verlicht. Het was een jonge man, knap. Blond. Hij lachte... hij lachte naar me toen hij de deur opendeed. Ik geloof dat ik zelfs teruglachte. Hij had zo'n gezicht waarvan je gaat glimlachen. Ik weet zeker dat ik hem zou kunnen identificeren. Ik weet het zeker.'

'Juist.' Eve zuchtte en zag hoe de wind haar adem mee zwiepte terwijl de eerste politievoertuigen aan kwamen rijden.

Je wilde gezien worden, nietwaar, Dave? dacht ze. En je wilde dat ik dicht, heel dicht in de buurt was toen je me Carl gaf.

'Gaat u maar naar binnen, naar uw vrouw toe, meneer Fitzgerald. Ik neem nog contact met u op.'

'Ja, prima. Dank u wel. Ik... het zijn feestdagen,' zei hij met een verwarde blik in zijn ogen. 'Je woont in de stad, je weet dat er vreselijke dingen gebeuren. Maar het is kerst.'

'Joy to the world,' prevelde Eve terwijl ze wegliep. Ze draaide zich om en beval de agenten het gebied af te zetten en klaar te maken voor het forensisch team. Vervolgens hurkte ze naast Carl en ging aan het werk.

9

Een aanzienlijk deel van de dertig uur die erop volgden bracht Eve door met terugkijken op wat ze had gedaan, op zoek naar de stap die ze had gemist. Nu Peabody buitenplanetair was, deed ze het werk zelf. Ze herhaalde zoekopdrachten en scans, verzamelde gegevens, bestudeerde verslagen.

Ze ging persoonlijk langs bij het safehouse waar Justine met haar familie verbleef en bij Mira's huis. Ze ging hun traceerarmbanden na, om zeker te zijn dat ze goed werkten.

Hij kon ze niet bereiken, hield ze zichzelf voor terwijl ze door haar kantoor ijsbeerde. Als zij onbereikbaar waren, zou hij achter haar aan komen.

Man, wat wilde ze graag dat hij achter haar aan kwam.

Het was fout, ze wist dat het fout was om er een persoonlijke strijd van te maken. Maar ze kon zijn gezicht al te goed voor zich zien, zijn zachte, jongensachtige stem zo perfect horen.

Je moet toch begrijpen, inspecteur Dallas, dat jouw werk niet meer is dan een doekje voor het bloeden. Je verandert niets. Hoeveel criminelen je vandaag ook op weet te sluiten, morgen en overmorgen zijn er weer meer. Wat ik doe verandert alles. De antwoorden op vragen die elk mens zich stelt. Hoeveel is te veel, hoeveel kan de menselijke geest hebben, tolereren, dragen zo je wilt, voordat hij bezwijkt? En wat voor gedachten gaan er door het hoofd terwijl het lichaam sterft?

De dood, inspecteur, is waar zowel jouw als mijn werk op gericht is. En terwijl we beiden genieten van de wreedheid die ermee gepaard gaat, ben ik degene die aan het eind antwoorden heeft. Jij blijft met vragen zitten.

Op dit moment had ze nog maar één vraag, dacht Eve. Waar zit je, Dave?

Ze keek weer naar haar computer. 'Inschakelen, open bestand Palmer, H3492-G. Zoek kruisverbanden tussen alle bestanden en gegevens die met David Palmer te maken hebben. Voer kansberekening uit. Hoe waarschijnlijk is het, dat David Palmer op dit moment in New York is gevestigd?

Bezig... op grond van de huidige data is de kans dat David Palmer op dit moment in New York is gevestigd zevenennegentig punt zes.

'Wat is de kans dat hij in een privéwoning verblijft?'

Bezig... kans dat subject Palmer op dit moment in een privéwoning verblijft, is vijfennegentig punt acht.

'Uitgaande van de status van de drie overgebleven doelwitten van Palmer, welk individu zal hij als volgende proberen te ontvoeren?'

Bezig... de grootste kans is dat Dallas, inspecteur Eve, het volgende doelwit is. Pogingen om doelwitten Polinsky en Mira te ontvoeren zouden onlogisch zijn, gezien hun huidige status.

'Daar hoop je op.'

Ze keek achterom. Roarke stond bij de tussendeuren naar haar te kijken. 'Ik reken erop.'

'Waarom heb jij geen traceerarmband?'

'Er zijn er geen die bij mijn uniform passen.' Ze rechtte haar rug en keek hem aan. 'Ik weet heus wel wat ik doe.'

'Is dat zo?' Hij kwam naar haar toe. 'Of zit je te dicht op deze zaak? Hij heeft je in zijn greep, Eve. Hij heeft je uit balans gebracht. Het is bijna intiem geworden tussen jullie.'

'Het is altijd intiem.'

'Misschien.' Hij streek met zijn duim over haar linker jukbeen. Er zaten donkere kringen onder haar ogen, haar gezicht was bleek. Ze werd, wist hij, nu gedreven door zenuwen en vastberadenheid. Hij had het eerder gezien. 'In elk geval heb je zijn werk verstoord. Hij heeft nu niemand.'

'Hij zal niet lang wachten. Ik heb geen computeranalyse nodig om dat te weten. We hebben minder dan veertig uur te gaan dit jaar. Ik wil het nieuwe jaar niet ingaan in de wetenschap dat hij nog vrij rondloopt. Hij wil het nieuwe jaar niet in zonder mij.'

‘Ik ook niet.’

‘Dat hoeft jij ook niet.’ Omdat ze voelde dat hij er behoefte aan had, boog ze zich naar hem toe en zoende hem. ‘We hebben een date.’

‘Ik hou je eraan.’

Toen ze weer afstand begon te nemen, gleden zijn armen om haar heen en trokken haar dichterbij. ‘Ik was hier nog niet klaar,’ mompelde hij en bracht haar bloed aan het koken met een harde, hongerige zoen.

Een ogenblik was dat het enige wat er was. Hoe hij smaakte, hoe hij tegen haar aan gedrukt stond, het verlangen dat ze elke keer weer in elkaar aanwakkerden.

Toegeven aan het gevoel, aan hem, ging haar net zo gemakkelijk af als ademen.

‘Roarke, weet je nog hoe we op kerstavond uit de kleren gingen en een feestje bouwden?’

‘Mmm.’ Zijn mond ging naar haar oor, hij voelde haar trillen. ‘Ik geloof dat ik me daar nog vaag iets van herinner.’

‘Nou, bereid je voor op een herhaling met oud en nieuw.’ Ze trok zich terug, omvatte glimlachend zijn gezicht met haar handen.

‘Ik heb besloten dat het een van onze kersttradities wordt.’

‘Ik ben een man van tradities.’

‘En ik ben erg voor waar we nu mee bezig zijn. Alleen kom ik zo niet aan werken toe...’

Ze sprong op toen haar 'link piepte en vloog er nog net niet bovenop.

‘Inspecteur.’ Het gezicht van Peabody kwam wazig in beeld, verdween vervolgens en kwam toen weer in beeld.

‘Peabody, of de transmissie is belabberd of je hebt er nu een tweede neus bij.’

‘De apparatuur is hier nog slechter dan het spul waar we op het hoofdbureau mee moeten werken.’

Het geluid kwam door met veel ruis. ‘En dan begin ik maar niet over het eten. Als je je volgende vakantie gaat plannen, blijf dan vooral uit de buurt van Rexal.’

‘En het stond nog wel boven aan mijn verlanglijstje. Wat heb je voor me?’

‘Ik denk dat we iets hebben. We hebben een computer gevonden

waar Palmer toegang toe had. In de kapel. Hij had de pater ervan overtuigd dat hij God had gevonden. Hij wilde zich verdiepen in het Woord Gods en een inspirerend boek schrijven over verlossing.'

'Halleluja in de gloria. Kan McNab bij zijn bestanden komen?'

'Hij zegt van wel. Kop dicht, McNab.' Peabody draaide haar hoofd. Dat haar gezicht een felrode tint aannam, kon komen door haar irritatie of door een verstoring van de verbinding. 'Ik ben nu dit verslag aan het uitbrengen. En ik wil graag melden, chef, dat McNab nog steeds een vervelende klojo is.'

'Begrepen. Wat heeft hij tot nu toe kunnen vinden?'

'Hij heeft de bestanden gevonden in het boek dat Palmer heeft gebruikt om de predikant om de tuin te leiden. En hij bewéert dat hij grondig en systematisch het hele systeem nagaat. Hé!'

Het gezoem zwelde aan en het scherm werd een wazige zee van kleuren, lijnen en vormen. Eve drukte haar vingers tegen haar oogleden om haar geduld te bewaren.

Het aantrekkelijke, vrolijke gezicht van McNab kwam in beeld. Eve merkte op dat hij zes kleine zilveren ringetjes in zijn ene oor droeg. Dus hij had zijn *look* niet afgezwakt voor een bezoek aan een revalidatiecentrum.

'Dallas. Deze gast weet van wanten met elektronica, dus hij heeft zijn persoonlijke gegevens afgeschermd, maar... schuif eens op, She-Body, dit is mijn terrein. Hoe dan ook, inspecteur, ik ben nu een ingang aan het zoeken. Er zit van alles verborgen onder zijn loof-de-heer-verhaal. Het zal me niet veel tijd kosten om erdoorheen te komen. Het probleem, naast die vervelende adjudant van jou, is de transmissie van gegevens naar jou. We hebben hier belabberde apparatuur en er is een meteorenstorm of zo'n soort spelbreker aan de gang. Dat gaat voor problemen zorgen.'

'Kun je aan die unit werken als je onderweg bent?'

'Eh... natuurlijk. Waarom niet?'

'Leg beslag op de unit en neem het eerste transpo terug. Maak het verslag onderweg maar.'

'Wauw. Dat is vet cool. Beslag leggen. Hoor je dat, She-Body? We nemen dit varkentje in beslag.'

‘Aan het werk,’ beval Eve. ‘Als ze moeilijk gaan doen, moet je ze contact met mij laten opnemen. Dallas over en uit.’

Eve reed richting hoofdbureau en maakte onderweg drie onnodige uitstapjes. Als Palmer haar zou proberen te pakken, dan moest het op straat gebeuren. Hij zou wel beseffen dat pogingen om Roarke’s ondoordringbare vesting binnen te dringen zinloos waren. Maar ze zag geen achtervolger, zelfs geen schaduw.

Sterker nog, ze voelde zijn aanwezigheid niet eens.

Zou hij proberen haar op het hoofdbureau te pakken? vroeg ze zich af terwijl ze de luchtband naar boven nam om Feeney bij EDE te raadplegen. Hij had zich als agent vermomd om bij Carl te komen. Hij kon het zo weer doen, hij kon het doolhofachtige gebouw binnenglippen en opgaan in de massa van uniformen.

Het zou riskant zijn, maar dat zou de spanning alleen maar verhogen, het genoeg vergroten.

Ze keek al wandelend naar alle gezichten. In de liften, door de gangen, langs werkplekken en kantoren.

Toen ze Feeney op de hoogte had gebracht van de unit die onderweg was, wurmde ze zich met haar ellebogen in een afgeladen volle lift om naar het kantoor van commissaris Whitney te gaan.

Die ochtend bracht ze haar tijd door met rondwandelen in het gebouw, als uitnodiging voor een confrontatie. De middag bracht ze door op straat.

Ze ging nogmaals langs alle huizen waar ze samen met Peabody was geweest. Liep met opzet in het openbaar. Ze kocht matige koffie bij een schuifkraam, bleef rondhangen in de kou en de rook van sojados.

Waar wacht hij verdomme op? dacht ze verontwaardigd en gooide het koffiekopje in de recyclebak. Bij het geluid van een ronkende automotor keek ze over haar schouder.

Recht in de ogen van Palmer.

Hij zat in zijn voertuig, grijnsde naar haar, blies haar een overdreven handkus toe. Ze sprong op hem af maar zijn voertuig schoot al omhoog en flitste de andere kant op.

Ze sprong in haar auto en vloog de lucht in zodra ze bij de stoep-rand wegscheurde. ‘Meldkamer, Dallas, inspecteur Eve. Oproep aan alle eenheden, alle eenheden in de buurt van Park en 80th opgelet. Ik zit in een grond-luchtachtervolgving van een verdachte van moord. Voertuig is een zwarte Booster-6Z nieuw model, tijdelijk New York kentekennummer Dirk Anton Zacharias... 4821. Gaat in zuidelijke richting op Park.’

‘Meldkamer, Dallas. Ontvangen en begrepen. Eenheden zijn onderweg. Is de verdachte in zicht?’

‘Nee. Voertuig van verdachte ging de lucht in bij Park en 80th en ging met hoge snelheid in zuidelijke richting. Verdachte waarschijnlijk gewapend en gevaarlijk.’

‘Begrepen.’

‘Waar ben je heen, waar ben je, klootzak?’ Eve trommelde met haar vuist op het stuur terwijl ze Park afreed, door dwarsstraten heen schoot en in een hoog tempo terugreed. ‘Te snel,’ mopperde ze. ‘Je verdween te snel. Je werkplek moet hier in de buurt zijn.’

Ze deed haar best om rustig te blijven, zich niet door emoties te laten leiden en haar hoofd te blijven gebruiken. Ze zou de zoektocht nog dertig minuten laten doorgaan, ook al had ze besloten dat het zinloos was. Hij had een paar minuten nadat ze hem had gezien, zijn voertuig in een garage gezet. Nadat hij had gezorgd dat ze hem zeker had opgemerkt.

Dat betekende een zoektocht door elke parkeergelegenheid in drie wijken. Openbaar en privé. En met het beschikbare budget zou dat dagen gaan kosten. De afdeling zou geen mankracht beschikbaar stellen om de klus sneller te klaren.

Ze bleef geparkeerd staan, omdat er een kleine kans bestond dat Palmer nog een keer zijn neus zou laten zien om haar te zien. Na het afblazen van de zoektocht reed ze zelf langzaam speurend door de straten om haar frustratie kwijt te raken voordat ze in het donker door het drukke verkeer naar huis reed.

Ze had geen zin om Summerset te stangen, ook al gaf hij haar ruim de gelegenheid. In plaats daarvan tilde ze de kat op die om haar benen draaide en beklom de trap. Haar plan was om zich even te ontspannen

onder de hete douchestralen, een liter koffie te drinken en dan weer aan het werk te gaan.

In werkelijkheid liet ze zich met haar gezicht naar beneden toe op het bed vallen. Galahad klom op haar billen, kneedde met zijn pootjes een comfortabele plek, ging opgekruld liggen met zijn half dichtgeknepen ogen in de waakstand op de deur gericht.

Dat is hoe Roarke hen een uur later aantrof.

‘Ik neem het wel van je over,’ mompelde hij en krabbelde de kat zachtjes tussen zijn oren. Maar toen hij een deken over zijn vrouw heen wilde leggen, werd Eve wakker.

‘Ik ben wakker. Ik had alleen...’

‘Mijn ogen dicht. Ja, dat weet ik.’ Om ervoor te zorgen dat ze op bed bleef, ging Roarke naast haar liggen en veegde de haren van haar wang. ‘Hou ze nog maar even dicht.’

‘Ik heb hem vandaag gezien. Die hufter was nog geen tien meter bij me vandaan en ik ben hem kwijtgeraakt.’ Ze sloot haar ogen weer. ‘Hij wil dat ik pissig word zodat ik stop met nadenken. Misschien was ik ook gestopt, maar nu draaien de raderen weer volop.’

‘En wat denk je dan zoal, inspecteur?’

‘Dat ik er te veel op heb gerekend dat ik hem al ken, dat ik weet hoe hij denkt. Ik heb achter hem aan gezeten zonder rekening te houden met een belangrijk gegeven.’

‘Namelijk?’

Ze deed haar ogen weer open. ‘Hij is compleet gestoord.’ Ze draaide zich op haar rug en keek uit het raam in het donkere niets. ‘Het is niet te voorspellen wat hij gaat doen. Hoe die zielenknijpers het ook willen noemen, het komt allemaal neer op idioterie. Er is geen fysieke, geen psychologische verklaring voor. Het is gewoon. Hij is gewoon. Ik heb geprobeerd het onvoorspelbare te voorspellen. Daarom zit ik er steeds naast. Het is deze keer niet zomaar werk voor hem. Het gaat om wraak. De andere namen op de lijst zijn willekeurig. Het gaat hem om mij. Hij heeft hen gebruikt om bij mij te komen.’

‘Die conclusie had je al getrokken.’

‘Ja, maar wat ik niet had geconcludeerd, wat ik nu wel doe, is dat hij bereid is te sterven, als hij mij maar meesleurt in zijn val. Hij is

niet van plan weer de bak in te draaien. Ik zag zijn ogen vandaag. Die waren al dood.'

'Dat maakt hem alleen maar gevaarlijker.'

'Hij moet een manier vinden om mij te bereiken, dus zal hij risico's nemen. Maar hij gaat pas zijn eigen leven op het spel zetten als hij klaar is met mij. Hij heeft een lokaas nodig. Goed lokaas. Hij weet ongetwijfeld dat jij in beeld bent.'

Ze kwam overeind, duwde haar haren naar achteren. 'Ik wil dat jij een armband draagt.'

Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. 'Alleen als jij dat ook doet.'

Er trok een spier in haar wang toen ze haar kaken op elkaar klemde. 'Ik heb me verkeerd uitgedrukt. Jij gáát een armband dragen.'

'Bij mijn weten zijn dat soort dingen vrijwillig tenzij het subject een misdrijf heeft begaan.' Hij ging zelf ook zitten en nam haar kin in zijn hand. 'Hij krijgt jou niet te pakken via mij. Dat kan ik beloven. Maar als je van mij verlangt dat ik NYPSD-accessoires ga dragen, dan moet jij iets bijpassends aan. Aangezien je dat weigert, zie ik niet waarom we deze discussie voeren.'

'Verdomme, Roarke. Ik kan je in hechtenis laten nemen. Ik kan al je communicatiekanalen laten aftappen, je laten volgen...'

'Nee,' viel hij haar in de rede en gooide olie op het vuur door haar luchtig te kussen. 'Dat kun je niet. Mijn advocaten zullen brandhout maken van al je dwangbevelletjes. Hou op.' Zijn grip op haar kin verstevigde waardoor ze niet nog een keer kon gaan vloeken. Ditmaal was er geen luchtige kus, geen geamuseerde blik in zijn ogen. 'Jij gaat hier dagelijks de deur uit om levensgevaarlijk werk te doen. Ik vraag je niet dat te veranderen. Het is een van de redenen waarom ik verliefd op je ben geworden. Wie je bent, wat je doet, waarom je het doet. Ik vraag je niet om te veranderen,' herhaalde hij. 'Vraag het dan ook niet van mij.'

'Het is alleen een voorzorgsmaatregel.'

'Nee, het is capitulatie. Anders zou je er zelf ook een dragen.'

Ze deed haar mond open, sloot deze weer, schoof weg en stond op. 'Ik haat het als je gelijk hebt. Ik haat het oprecht. Ik ga douchen en waag het niet bij me in de buurt te komen en iets te proberen want ik ben niet zo blij met jou op dit moment.'

Hij graaide naar haar hand en trok haar weer terug op het bed. 'Ik daag je uit om dat over vijf minuten nog een keer te zeggen,' tartte hij en rolde boven op haar.

Ze zei de vijf minuten daarna niets en kon bijna niet praten tijdens het halfuur dat daarop volgde. En toen ze eindelijk haar weg naar de douche vond, suisde het nog in haar bloed. Ze besloot niets te zeggen toen hij zich bij haar voegde. Dat genoegen gunde ze hem niet.

Ze stapte zwijgend de douche uit en ging in de droogkoker staan. Het bood haar een bijzonder prettig uitzicht. Ze liet zichzelf ontspannen om ervan te genieten en keek toe hoe de waterstralen tegen Roarke's huid beukten terwijl de hete lucht om haar heen wervelde.

Terug in de slaapkamer was ze juist bezig haar antieke NYPSD-overhemd in te stoppen en te denken aan een flinke kop koffie en een avond doorwerken, toen haar palm'link afging. Licht geïrriteerd dat ze op haar privétoestel werd gebeld, griste ze het ding van het nachtkastje.

'Dallas.'

'Leuk je weer te zien vandaag. In hoogst eigen persoon.'

'Hallo, Dave.' Met haar vrije hand graaide ze in haar zak, zette haar communicator aan en plugde de code van Feeney in. 'Mooie bak.'

'Ja, ik ben er erg blij mee. Snel, efficiënt, ruim. Je ziet er wat vermoeid uit, inspecteur. Een beetje pips. Overwerkt, zoals gebruikelijk? Jammer dat je niet hebt kunnen genieten van de feestdagen.'

'Ik heb mijn momenten wel gepakt.'

'Die van mij waren echt de moeite waard.' Zijn mooie gezicht glom met een lach.

'Het is fijn om weer aan het werk te zijn. Hoewel ik ook wel een hand aan het roer heb gehouden toen ik weg was. Maar jij en ik – daar zullen we het beiden over eens zijn – weten dat er niets boven New York gaat. Er gaat niets boven thuis zijn en doen wat we het liefst doen.'

'Jammer dat je niet zolang kunt blijven.'

'O, ik ben van plan lang genoeg te blijven om morgenavond de viering op Times Square mee te maken. Om het nieuwe jaar in te luiden. Eigenlijk hoopte ik dat we samen zouden kunnen kijken.'

'Sorry Dave, ik heb al plannen.' Vanuit haar ooghoek zag ze Roarke

uit de badkamer komen, keek toe hoe hij op afstand bleef en meteen achter de computer in de slaapkamer ging zitten en aan de slag ging.

‘Ik denk dat je die gaat wijzigen. Als je ziet wie ik nog meer heb uitgenodigd. Ik heb haar net opgepikt. Je krijgt waarschijnlijk binnenkort bericht van de bewakers die je bij haar voor de deur hebt neergezet. De politie heeft niet erg veel geleerd sinds ik weg was.’ Hij liet een charmante lach horen. ‘Ik heb een filmpje voor je gemaakt, Dallas. Kijk maar eens goed. Ik neem later nog contact op om te vertellen wat je moet doen om haar in leven te houden.’

Het beeld verschoof. Eve kreeg koude rillingen toen ze de vrouw in de kooi zag. Bewusteloos, bleek, een ranke hand bungelde tussen de tralies door.

‘Verzonden vanuit een openbare 'link,' zei Roarke achter haar. ‘Centraal Station.’

Vaag hoorde ze dat Feeney haar dezelfde informatie gaf via haar communicator. Eenheden waren al op weg naar de locatie.

Hij zou allang weg zijn. Natuurlijk wisten ze dat hij al weg was.

‘Hij heeft Mira.’ Dat was het enige wat ze kon uitbrengen. ‘Hij heeft Mira.’

10

De paniek wilde toeslaan. Ze nestelde zich in haar onderbuik, kroop omhoog naar haar keel. Ze bracht haar handen onbedaarlijk aan het trillen, tot ze een vuist maakte.

Het wilde haar verzwelgen op het moment dat ze zich een weg door Mira's huis baande, toen ze de kapotte traceerarmband op de vloer van het kantoor vond.

'Hij heeft lasergereedschap gebruikt.' Haar stem was vast en koel terwijl ze de armband in een zak sealde. 'Hij verwachtte dat ze er een om zou hebben en heeft gereedschap meegenomen om het te verwijderen.'

'De medisch technici nemen de bewakers mee naar het bureau. De twee die buiten stonden zijn alleen verdoofd. Maar een van de binnenploeg is er slecht aan toe.' Feeney hurkte naast haar neer. 'Het ziet ernaar uit dat Palmer aan de achterzijde het pand is binnengekomen en het beveiligingssysteem op deskundige wijze heeft uitgeschakeld. Eén bewaker heeft hij in de keuken neergehaald. Hij heeft een stunner gebruikt om hem snel en geruisloos op de grond te krijgen. Zo te zien aan de woonkamer, heeft de tweede hem meer last bezorgd. Ze zijn elkaar daar te lijf gegaan. Als ze de deur dicht had en aan het werk was, heeft ze waarschijnlijk niets gehoord. De kamer is geluiddicht.'

'Dus hij schakelt vier ervaren beveiligers uit, walst naar binnen, ontmantelt haar armband en walst zo met haar naar buiten. We hebben hem onderschat, Feeney.' Daarover zou ze zich voor eeuwig schuldig voelen. 'Hij is niet wat 'ie was toen ik hem de vorige keer te pakken kreeg. Hij heeft zich bijgeschoold, is in topvorm. Hij heeft goed gebruikgemaakt van die drie jaar achter de tralies.'

'Zij weet hoe zijn brein werkt.' Feeney legde zijn hand op haar schouder. 'Mira weet hoe ze moet omgaan met dit soort kerels. Die

kennis zal ze inzetten. Ze zal haar hoofd koel houden en er gebruik van maken.'

'Niemand weet hoe zijn brein dit keer werkt. Dat ik aannam dat ik het wist, was juist een deel van het probleem. Ik heb het verkloot, Feeney, en daar moet Mira nu voor boeten.'

'Je hebt het mis. Je verkloot het alleen maar als je zo gaat denken.'

'Ik dacht dat hij misschien Roarke als lokaas zou gebruiken. Want als hij mij goed had bestudeerd, zou hij weten dat hij mij daar het hardst mee kan raken.' Ze probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen terwijl ze opstond. 'Maar hij kent me beter dan ik dacht. Hij weet dat ik om Mira geef.'

'En hij gaat ervan uit dat je hiervan ondersteboven raakt. Laat je dat toe?'

'Nee.' Ze ademde nogmaals diep in, ademde weer uit. 'Nee. Ik heb McNab nodig om nog iets op gang te brengen. Wanneer komen ze aan?'

'Morgen midden op de dag. Ze hadden wat transpovertraging. De transmissies zitten vol blips. Maar ik hoorde dat hij flink in de financiën is gedoken.'

'Flits de gegevens die je hebt naar mijn thuisunit. Ik werk vanuit daar verder.'

'We zullen een tap op je palm'link zetten.'

'Ja, dat zal hij wel doorhebben, maar doe het toch maar.' Ze keek Feeney aan. 'We gaan met de trap.'

'We krijgen haar wel terug, Dallas.'

'Reken daar maar op.' Ze draaide de zak met de armband om in haar hand. 'Als hij haar wat aandoet, maak ik hem af.' Ze keek weer op. 'Ook al ga ik dan over de schreef, ik maak hem af.'

Toen ze naar buiten liep, stond Roarke te wachten. Ze was niet met hem in discussie gegaan toen hij met haar mee was gekomen en was nu dankbaar dat hij haar naar huis kon brengen zodat ze rustig kon nadenken.

'Feeney gaat me wat gegevens toesturen,' begon ze terwijl ze in de auto stapte. 'Financiële overzichten. Dan kun je er sneller uithalen wat je zoekt. De sweepers gaan door Mira's huis heen, maar hij zal niet

veel hebben achtergelaten, als hij al iets heeft achtergelaten. Hoe dan ook, het gaat er toch niet om hem te identificeren. Peabody en McNab zijn morgenmiddag pas terug, dus we werken met wat ze ons toesturen terwijl zij nog onderweg zijn.'

'Ik heb gekeken naar het beveiligingssysteem. Prima systeem. Hij heeft een geraffineerde bypassunit gebruikt om het alarm te omzeilen. Geen unit waar een willekeurig persoon makkelijk aan kan komen. Ik kan je helpen achterhalen waar hij vandaan komt.'

'Dat maakt nu toch niet uit. Dat kunnen we later afhandelen. Dat is nog zo'n aanwijzing die hij heeft achtergelaten, om onze tijd te verdoen zonder dat we ook maar een stap verder komen.'

Ze wreef in haar ogen tegen de hoofdpijn. 'Agenten brengen het voor me in kaart. Een van de burens heeft misschien iets gezien of gehoord. Het heeft geen zin, maar het is routine en wellicht hebben we mazzel.'

Ze deed haar ogen dicht, dwong zichzelf door de angst heen te denken. 'Ze heeft tot morgen. Middernacht. Dave houdt van traditie en symboliek. Hij wil met mij het nieuwe jaar inluiden en heeft haar nodig om bij mij te komen.'

Haar stem was te kalm, dacht Roarke. Te beheerst. Hij had de zweem van paniek in haar ogen gezien, het verdriet. Hij liet haar beide binnenhouden toen ze thuiskwamen en ze meteen doorliep naar haar kantoor om alle benodigde bestanden op te vragen.

Ze voegde uitgeprinte aanwijzingen toe aan het onderzoeksbord dat ze had opgezet. En toen ze de foto van Mira op het bord verplaatste, trilden haar vingers.

'Eve.' Hij pakte haar schouders vast, draaide haar om. 'Gooi het eruit.'

'Mag niet. Praat niet tegen me.'

'Opkroppen helpt niet.' Zijn grip werd alleen maar steviger toen ze weg probeerde te draaien. 'Laat gaan. Laat gaan,' zei hij op een lievere toon. 'Ik weet wat ze voor je betekent.'

'Shit.' Ze sloeg haar armen om hem heen, krulde haar handen om zijn schouders en drukte haar gezicht in zijn nek. 'Mijn God. Hou me vast. Eventjes maar, hou me vast.'

Haar lichaam schudde, het schudden kwam in hevige golven. Ze huilde niet, maar haar adem haperde terwijl hij haar stevig tegen zich aan hield. 'Ik wil er niet aan denken wat hij haar misschien aandoet. Als ik daaraan ga denken, word ik gek.'

'Onthoud dan dat ze sterk is. En slim. Ze weet wat ze moet doen.'

'Ja.' Haar 'link gaf aan dat er data binnenkwamen. 'Dat zullen de financiën zijn.'

'Ik ga er meteen mee aan de slag.' Hij wreef over haar rug. 'Deze ronde wint hij niet.'

'Precies.'

Ze werkte door tot haar hersens en ogen wazig werden, tankte bij met koffie en ging vervolgens door met werken. Net na twee uur 's middags flitste Feeney haar meer gegevens. Hierdoor wist ze dat hij, Peabody en McNab nog steeds met de zaak bezig waren.

'Eigenlijk,' zei Roarke, 'bevestig dit alleen wat we al wisten. De rekeningen, de overschrijvingen. Je moet meer zien te vinden. Je moet het van een andere kant bekijken.' Hij keek op en zag Eve nog net niet omvallen. 'En je hebt slaap nodig.'

Ze zou met hem in discussie zijn gegaan, maar dat zou tijd hebben gekost. 'We hebben allebei slaap nodig. Heel even maar. We kunnen de slaapstoel delen. Ik wil in de buurt van deze unit blijven.'

De cafeïne in haar lichaam kon de uitputting niet meer op afstand houden. Ze had haar ogen nog niet dicht of ze viel in een diepe slaap, waarin nachtmerries haar achtervolgden.

Beelden van Mira die in een kooi gevangen zat, vermengden zich met beelden van haarzelf als meisje, opgesloten in een kamer. Angst, pijn en afgrijzen bewoonden beide plekken. Hij zou komen – Palmer, haar vader – om haar pijn te doen omdat hij dat kon. Omdat hij ervan genoot. Omdat ze hem niet kon tegenhouden.

Tot ze hem doodde.

Maar zelfs dan kwam hij terug in haar dromen om het haar allemaal nog een keer aan te doen.

Ze jammerde in haar slaap, kroop dicht tegen Roarke aan.

Door de geur van koffie en eten ontwaakte ze. Ze schoot overeind,

knipperde zonder iets te zien in het donker en merkte dat ze alleen in de stoel zat. Ze strompelde de keuken in en zag Roarke net eten uit de AutoChef halen.

‘Je moet eten.’

‘Ja, oké.’ Ze ging eerst voor de koffie. ‘Ik zat te denken aan wat je zei, over het van de andere kant bekijken.’ Ze zat, omdat hij haar op een stoel had gezet en schoof het eten naar binnen omdat het voor haar neus stond. ‘Stel nou dat hij die woning heeft gekocht of gehuurd voordat hij naar New York kwam? Een jaar geleden, twee jaar geleden?’

‘Dat is mogelijk. Ik heb nog steeds geen aanbetalingen gevonden.’

‘Die moeten er zijn. Ergens.’ Ze hoorde haar palm'link afgaan in de andere kamer en stond al op haar benen. ‘Blijf hier, probeer het uit te zoeken.’

‘Goedemorgen, inspecteur. Ik hoop dat je goed geslapen hebt.’

‘Als een roos, Dave.’ Ze hield zich met één hand vast aan het bureaublad.

‘Mooi, want ik wil dat je goed uitgerust bent voor ons afspraakje vanavond. Je hebt, o, even kijken, iets meer dan zestien en een half uur om hier te komen. Ik heb alle vertrouwen in je.’

‘Als je me vertelt waar je bent, kan het afspraakje vervroegd beginnen.’

Hij lachte, duidelijk in zijn nopjes met haar antwoord. ‘En daarmee de pret drukken? Ik dacht het niet. Wij zijn puzzelaars, Dallas. Als jij me rond middernacht hebt gevonden, blijft dokter Mira ongeschonden. De voorwaarde is wel dat je in je eentje naar me toe komt. Ik merk het direct als je ongenode gasten meebrengt, omdat ik een goed beveiligingssysteem heb. Als er feestbedervers komen, sterft de goede dokter direct en wel op akelig pijnlijke wijze. Ik wil met je dansen, Dallas. Met jou alleen. Begrepen?’

‘Het is altijd tussen jou en mij geweest, Dave.’

‘Precies. Kom alleen, om middernacht, dan maken we af waar we drie jaar geleden aan begonnen waren.’

‘Ik weet niet eens of ze nog leeft.’

Hij glimlachte slechts. ‘Je weet evenmin of dat niet zo is.’ En verbrak de verbinding.

‘Weer vanuit een openbare ‘link,’ deelde Roarke mee. ‘Havengebied.’

‘Ik moet die locatie weten. Als ik er om twaalf uur niet ben, maakt hij haar af.’ Ze stond op en begon te ijsberen. ‘Hij heeft een pand, met beveiliging. Hij houdt ons niet voor de gek. Hij heeft camera’s, binnen en buiten. Sensors. Hij heeft niet de tijd gehad om dat allemaal in een week op te zetten, dus of het pand was al beveiligd of hij heeft het geregeld onder toezien oog van de kapelaan.’

‘We kunnen toegang krijgen tot zijn belastingverleden, blauwdrukken, afwijkingen. Dat gaat tijd kosten.’

‘We hebben bijna geen tijd meer. Aan de slag.’

Om twee uur kreeg ze bericht dat Peabody en McNab waren geland. Ze vroeg hun de unit naar haar thuishkantoor te brengen. Hij was vlakbij, dacht ze weer, dus geen van hen kon nog tijd verdoen met werken op het hoofdbureau.

Ze waren nog niet binnen of ze begon haar plan van aanpak uit de doeken te doen. ‘McNab, installeer je apparatuur daar maar. Begin met het nagaan van financiën, het doorsluizen of overboeken van geld op naam van de predikant. Of een combinatie van zijn naam en die van Palmer. Peabody, neem contact op met Whitney, vraag om een overzicht van alle privégarages binnen het verdachte gebied. Ik wil uniformen, elke beschikbare agent die je kunt vinden, de straat op om bij alle garages de beveiligingsfilms van de afgelopen week in beslag te nemen.’

‘Allemaal, inspecteur?’

‘Allemaal.’

Ze beende het kantoor van Roarke in. Vanaf zijn reserve-unit vroeg ze gegevens op en flitste die naar het scherm. ‘Ik heb de woningen van Palmers doelwitten in blauw,’ zei ze tegen Roarke. ‘Het gebied loopt van noordelijk Manhattan tot de dichter bevolkte East Side. We moeten ons binnen deze straal van tien straten richten op vrijstaande woningen. Negeer alles wat niet binnen dit profiel past, tenzij je op iets heel opvallends stuit.’

Ze draaide even met haar schouders om de spanning wat te verlich-

ten, sloot haar ogen om helder na te kunnen denken. 'Er zit een kelder bij. Waarschijnlijk twee verdiepingen erbovenop. Volledig geluiddicht en met een eigen garage om voertuigen in te zetten. Ik laat ze ook zoeken in openbare parkeergelegenheden, maar ik wil wedden dat hij een eigen garage heeft. Hij wil verdomme dat ik hem vind, dus zo moeilijk kan het niet zijn. Hij wil dat ik er moeite voor doe, maar niet dat ik faal. Het is iets persoonlijks voor hem, want zonder mij...'

Haar gedachten dwaalden af, raasden door haar hoofd. 'Hij heeft mij nodig. Jezus. Trek mijn naam na. Controleer alle overdrachten, leningen en hypotheeken op mijn naam.'

'Dat is nog eens een nieuw perspectief, inspecteur,' murmelde Roarke terwijl hij aan het werk toog. 'Heel goed.'

'Gooi het op het scherm,' zei ze en ging achter hem staan om mee te kijken. Toen haar naam tevoorschijn kwam met een lijst giften en koopaktenummers, vloekte ze weer.

'Hoe komt hij in godsnaam aan al die grond?'

'Die is niet van hem, die is van jou.'

'Wat bedoel je? Ik bezit helemaal geen grond.'

'Grond die ik op jouw naam heb laten zetten.' Roarke sprak afwezig terwijl hij doorging met het bestuderen van het overzicht.

'Op mijn naam? Waarom in vredesnaam?'

Hij aaide zachtjes over haar trouwring en kreeg een stomp in zijn schouder als bedankje. 'Graag gedaan.'

'Neem het terug. Allemaal.'

'Dat ligt gecompliceerd. Belastingen. Nee echt, je doet mij er een plezier mee. Nee, er staat niets bij wat niet van jou is. We proberen het even met een combinatie van namen.'

Ze wilde ontzettend graag boos worden, maar had er domweg geen tijd voor.

David Dallas in Manhattan stond driemaal op de lijst.

'Vraag beschrijvingen van de woningen op.'

'Ik ben al bezig. Het duurt een momentje om het gemeentelijk systeem te kraken.'

Ook niet veel meer dan dat voor Roarke, bedacht Eve toen de gegevens in een flits op het scherm verschenen. 'Nee, die zit in de bin-

nenstad, een seksclub. Probeer de volgende.' Ze greep gespannen de leuning van de stoel vast en tuurde ongeduldig naar het scherm. 'Die valt net buiten het zoekgebied, maar het is een mogelijkheid. Hou die vast en voer de laatste ook uit. Het zal toch verdomme niet waar zijn,' prevelde ze op fluisterton. 'Hij is terug naar zijn oorsprong. Hij heeft het huis van zijn ouders gekocht.'

'Tweeënhalf jaar terug,' bevestigde Roarke. 'Onder de naam David Dallas. Je verdachte was al vooruit aan het denken. Heel ver vooruit. We zullen wel rekeningen onder die naam vinden, of een rekening die hij inmiddels heeft gesloten.'

'Vijf straten hiervandaan. Die klootzak zit hier vijf straten vandaan.' Ze leunde voorover en kuste Roarke op zijn kruin. Daarna liep ze met grote passen terug naar haar kantoor. 'Ik heb het gevonden,' kondigde ze aan en keek vervolgens naar haar polsunit. 'We hebben nog zeven uur de tijd om te bedenken hoe we hem gaan uitschakelen.'

Ze zou in haar eentje naar binnen gaan, daar stond ze op. Ze stemde erintoe af luisterapparatuur bij zich te dragen. Stemde toe in surveillancewagens met versterking in een straal van vijfhonderd meter in de omtrek. Als talisman spelde ze de zilveren ster op die ze van Peabody had gekregen en wachtte ongeduldig terwijl Feeney de ontvanger controleerde.

'Je kunt,' zei hij tegen haar. 'Niets wat ik op dat filmpje heb gezien kan dit mooie kleine beestje vinden. We hebben afleidingsapparatuur op je bevestigd, zodat hij denkt dat hij het gevonden heeft en dat ontmantelt.'

'Goed bedacht.'

'Dit is de enige manier om het te doen.' Hij knikte haar toe. 'Ik zou hetzelfde doen. Begrijp wel dat ik naar binnen storm zodra ik iets hoor wat me niet bevalt. Roarke.' Hij deed een stap naar achteren toen Roarke de kamer in kwam. 'Ik geef je even een momentje.'

Roarke kwam bij haar staan en tikte op haar ster. 'Gek, je ziet er niet uit als Gary Cooper.'

'Wie?'

Hij grijnsde. '*High Noon*, lieve Eve, alhoewel de klok in dit geval een

ander tijdstip aangeeft. Over een paar uur hebben we een date.'

'Weet ik. Ik ben op het cadeautje aan het broeden. Alles onder controle.'

'Ja.' Hij zoende haar, zachtjes. 'Ik weet het. Doe Mira de groeten.'

'Zeker weten. Het team is zich nu aan het installeren. Ik moet gaan.'

'Ik zie je gauw.'

Hij wachtte tot ze was vertrokken en liep toen naar buiten om nonchalant bij Feeney in zijn unit te klimmen. 'Ik rijd met jou mee.'

Feeney krabbelde aan zijn kin. 'Dat gaat Dallas niet leuk vinden.'

'Jammer dan. Ik ben de afgelopen paar uur bezig geweest met het bestuderen van de beveiligingsblauwdruk van Palmers huis. Ik kan de beveiliging op afstand ontmantelen.'

'Je meent het,' zei Feeney op milde toon.

Roarke draaide zijn hoofd, keek Feeney vlak aan. 'Ik heb er niet meer dan twintig minuten voor nodig.'

Feeney perste zijn lippen op elkaar en reed de oprit af. 'We zien wel wat we doen.'

Om tien uur ging ze naar binnen. Het was beter, had ze bedacht, om niet te dicht tegen de deadline aan te schuren. Het oude bakstenen pand stond er prachtig bij en was goed onderhouden. De beveiligingscamera's en sensors waren heel mooi weggewerkt om de waardige aanblik van het pand te behouden.

Terwijl ze op de deur afliep, wist ze zeker dat Palmer haar bekeek. En dat hij zich de koning te rijk voelde. Ze wierp een korte blik op de camera boven de deur en gebruikte toen haar looper om de sloten open te maken.

Ze sloot de deur achter zich en hoorde hem automatisch in het slot vallen. Op dat moment sprong het licht in het halletje aan.

'Goedenavond, Dallas.' De stem van Palmer galmde door de intercom. 'Ik ben zo blij dat je kon komen. Ik zei net nog tegen dokter Mira dat je er wel gauw zou zijn, zodat we kunnen beginnen aan ons ouden-nieuwfeestje. Het gaat trouwens prima met haar. Als je nu je wapen zou willen verwijderen...'

'Nee.' Ze zei het nonchalant terwijl ze naar voren liep. 'Ik ga mijn

wapen niet achterlaten, Dave, zodat je me meteen kunt uitschakelen als ik de trap afkom. Laten we elkaar niet beledigen.'

Hij lachte. 'Ik denk dat je gelijk hebt. Hou maar dan. Hou het ding goed vast, zet hem op scherp. Prima. Maar onthoud dit, het leven van dokter Mira ligt in jouw handen. Kom maar naar ons toe, inspecteur. Dan maken we er een feestje van.'

Ze was al eerder in het huis geweest, toen ze de ouders had onder-vraagd. Omdat ze niet meer exact wist hoe de indeling was, had ze de plattegrond nauwkeurig bestudeerd. Evengoed ging ze niet te snel door het huis heen, maar keek goed om zich heen voor hinderlagen. Ze liep de hoek om, de keuken in en trok de kelderdeur open. Het geluid van gejuich schalde haar tegemoet. Het licht stond fel aan. Ze zag slingers, ballonnen en andere feestelijke versieringen.

Ze trok haar wapen en ging de trap af.

Hij had champagne in een emmer gezet om te koelen en op een tafel waarover een kleurig kleed was gedrapeerd stonden mooie hap-jes op zilveren schalen.

En hij had Mira in een kooi.

'Inspecteur Dallas.' Mira zei het kalm, ook al gilde haar gelaat het uit. Ze had Eve bewust met haar titel aangesproken, om professionele afstand te bewaren.

'Dokter.' Palmer klakte met zijn tong. 'Ik zei toch dat ik het woord zou voeren. Inspecteur, je ziet het bedieningspaneel dat ik hier vast-heb. Even, zodat we elkaar goed begrijpen: als ik op deze knop druk, dan gaat er een hevige stroomstoot door het metaal heen van de tij-delijke behuizing van de dokter. Ze is dan in een paar seconden dood. Zelfs als je wapen schietklaar is, heb ik nog genoeg tijd om te druk-ken. Sterker nog, mijn zenuwen zullen op zo'n manier op de schok reageren dat mijn vinger onwillekeurig in een kramp schiet waardoor de dokter, laten we zeggen, geroosterd wordt.'

'Oké, Dave, maar ik wil eerst weten of dokter Mira geen letsel is toegebracht. Heeft hij u pijn gedaan, dokter?'

'Nee.' Tot dusver was het haar gelukt niet hysterisch te worden. 'Hij heeft me geen pijn gedaan. Ik denk ook niet dat hij dat zal doen. Je zult me geen pijn doen, toch, David? Je weet dat ik je wil helpen. Ik begrijp

hoe moeilijk het allemaal voor je is geweest, met niemand die waardeert wat je allemaal hebt bereikt.'

'Ze is echt goed hè?' zei hij tegen Eve. 'Zo zalvend. Omdat ik haar respectvol wilde behandelen – merk op dat ik haar kleding niet heb verwijderd voor ons kleine experiment – moet jij haar misschien vertellen dat ze verdomme haar kop moet houden. Zou je dat voor me willen doen, Dallas?'

'Dave en ik moeten hier samen uit zien te komen, dokter Mira.' Eve kwam dichterbij. 'Toch Dave? Jij en ik.'

'Ik heb hier zo lang op gewacht. Zoals je ziet heb ik kosten noch moeite gespaard.' Hij gebaarde met zijn vrije hand. 'Misschien wil je een hapje of een drankje? Het feest is al begonnen. Het einde van het oude, de geboorte van het nieuwe. O, en vertel je achterban, voordat ik je afluisterapparatuur blokkeer – dat als ze binnenvallen, jullie er allebei aan gaan.'

'Ik denk dat ze je al gehoord hebben. En ze hebben bevel gekregen zich terughoudend op te stellen. Jij zei dat ik alleen moest komen,' herinnerde ze hem aan zijn woorden. 'Dus ik ben alleen. Ik heb het altijd eerlijk gespeeld tegen jou.'

'Dat is zo. We hebben elkaar leren vertrouwen.'

'Waarom stop je daar dan nu mee? Ik wil onderhandelen, Dave. Ruilen. Mij voor Mira. Als je haar eruit laat, haar laat gaan, dan ga ik erin. Dan heb je wat je wilt.'

'Eve, niet doen...' Mira begon haar zelfbeheersing kwijt te raken.

'Dit is tussen mij en Dave.' Ze bleef naar hem kijken met een gelijkmatige, koele blik. 'Dat is toch wat je wilt? Mij achter de tralies zetten zoals ik bij jou heb gedaan? Je zit er al drie jaar aan te denken. Je hebt het gepland, ernaar toegewerkt, het stukje bij beetje uitgewerkt. En deze keer heb je het verdomd slim aangepakt. Laat haar gaan, Dave. Zij was slechts lokaas, je hebt haar gebruikt om mij hier te krijgen. Laat haar gaan en ik leg mijn wapen neer. Dan stap ik in de kooi en heb jij het subject waar je altijd naar hebt verlangd.'

Ze zette nog een stap in zijn richting, keek naar zijn ogen en zag dat hij haar voorstel overwoog. Verlangend. 'Ze is een psychiater en ze heeft niet zo'n goede conditie als ik, mentaal noch fysiek. Ze zit ach-

ter haar bureau te roeren in andermans geest. Als je haar neemt, zal ze gauw knakken en beleef je er weinig plezier aan. Bedenk eens hoe lang je plezier zou kunnen hebben van mij. Geen uren, maar dagen. Misschien zelfs weken, als je erin slaagt om de versterking zo lang buiten de deur te houden. Je weet dat dit het eindpunt is, voor ons allebei.'

'Ja, daar ben ik klaar voor.'

'Maar op deze manier kun je wraak nemen en je werk afmaken. Twee voor de prijs van één. Maar dan moet je haar vrijlaten.'

Muziek schalde uit de amusementsunit. Op het scherm zag ze oud-en-nieuwvierders als mieren door elkaar krioelen op Times Square.

'Leg het wapen nu neer.'

'Hebben we een deal?' Ze hield haar adem in, hield haar wapen omhoog en richtte op zijn borstkas. 'Zeg me dat we een deal hebben, anders schiet ik je neer. Dan is zij dood, maar leef ik nog. En jij verliest op alle fronten. Neem het voorstel aan, Dave, een beter zal je nooit krijgen.'

'Ik neem het aan.' Hij stond nog net niet te trillen van de spanning en wreef met zijn hand over zijn mond. 'Leg het wapen neer. Leg neer en loop dan achteruit.'

'Laat eerst de kooi zakken. Zet het ding op de grond zodat ik weet dat je het meent.'

'Ik kan haar nog steeds doden.' Maar hij reikte naar het bedieningspaneel en raakte een knopje aan. Langzaam wiegend zakte de kooi.

'Ik weet het. Jij hebt hier de macht. Voor mij is het maar een baan. Ik heb gezworen haar te beschermen. Maak de kooi open.'

'Leg het wapen neer!' Hij schreeuwde nu, overstemde zo de muziek en het gejuich. 'Je zei dat je het neer zou leggen, doe het nu!'

'Oké. We hebben een afspraak.' Het zweet droop langs haar rug naar beneden terwijl ze zich bukte om het wapen neer te leggen. 'Jij moordt niet om het moorden. Je doet het voor de wetenschap. Maak de kooi open en laat haar gaan.' Eve hield haar handen voor zich, met de palmen naar boven.

Met een felle lach greep hij een stunner en schoot ermee in de lucht.

‘Voor het geval dat. Blijf waar je bent, Dallas.’

Haar hart begon weer te kloppen op het moment dat hij het bedieningspaneel neerlegde en op een knop drukte om de sloten open te maken. ‘Het spijt me dat u het feest moet verlaten, dokter Mira. Maar ik heb de inspecteur deze laatste dans beloofd.’

‘Ik moet haar eruit helpen.’ Eve hurkte neer bij de kooi en pakte Mira bij de hand. ‘Haar spieren zijn helemaal stijf. Ze zou het bij jou niet hebben uitgehouden, Dave.’ Ze kneep Mira eenmaal hard in haar hand.

‘Ga erin, erin, nu!’

‘Zo gauw ze eruit is.’ Eve bleef op haar hurken zitten en duwde Mira opzij. Haar lichaam als schild gebruikend, zag ze in een ogenblik vanuit haar ooghoek beweging op de trap en greep ze haar extra wapen.

‘Ik heb gelogen, Dave.’ Ze zag zijn ogen groot worden van schrik, zag hoe hij het bedieningspaneel greep en de stunner liet zakken. Het publiek juichte wild terwijl ze hem vol in zijn borst raakte.

Zijn lichaam schokte, een snelle, weerzinwekkende dans. Hij had gelijk, zag ze, voor wat betreft de kramp in zijn vinger. Zijn hand zat vastgeklemd om het bedieningspaneel, zelfs toen hij op de kooi viel.

De vonken regenden van de kooi en van zijn lichaam terwijl Eve Mira wegsleepte en zich beschermend over haar heen krulde.

‘Je jas heeft vlam gevat, inspecteur.’ Met bewonderenswaardige kalmte boog Roarke zich naar haar toe en klopte met zijn hand het vonkje uit dat in het leer van haar jas brandde.

‘Wat doe jij hier in godsnaam?’

‘Ik haal mijn vrouw op voor ons afspraakje.’ Voorzichtig hielp hij Mira overeind. ‘Hij is er niet meer,’ mompelde Roarke en veegde de tranen van haar wangen.

‘Ik kon hem niet bereiken. Ik heb het geprobeerd, urenlang, sinds ik wakker werd in dat... in dat ding. Maar ik kon hem niet bereiken.’ Mira wendde zich tot Eve. ‘Jij wel. Op de enige manier die overbleef. Ik was bang dat je...’ Ze hield op met praten en schudde haar hoofd. ‘Ik was bang dat je zou komen en bang dat je niet zou komen. Ik had erop moeten vertrouwen dat je zou doen wat nodig was.’

Toen ze Eve stevig omhelsde, haar wang tegen de hare aandrukte,

hield Eve haar vast en liet haar daarna voorzichtig los. Ze klopte onhandig op haar rug. ‘Het was teamwerk – ditmaal inclusief deze burger. Ga oud en nieuw vieren met je gezin, het papierwerk komt later wel.’

‘Bedankt voor mijn leven.’ Ze kuste Eve op haar wang, draaide zich om en kuste Roarke ook op zijn wang. Eenmaal boven begon ze pas te snikken.

‘Nou inspecteur, dat was een passend einde.’

Ze volgde de blik van Roarke, bekeek Palmer en voelde niets dan stille opluchting. ‘Van de man of het jaar?’

‘Beide.’ Hij stapte op de champagne af, rook eraan toen hij het uit de emmer had gehaald. ‘De versterking is op weg naar binnen, maar ik denk dat we best een momentje kunnen nemen om te proosten.’

‘Niet hier. Niet met dat spul.’ Ze nam de fles en gooide hem terug in de emmer. In een impuls haalde ze de ster van haar blouse en speldde hem op de zijne. ‘De rompslomp kan wachten. Ik wil mijn cadeautje verzilveren.’

‘Waar wil je heen?’

‘Gewoon naar huis.’ Ze liet een arm om zijn middel glijden en nam hem mee naar boven, net toen de agenten de trap afkwamen. ‘Gewoon met jou naar huis.’ Ze hoorde de menigte plotseling nog een keer juichen. ‘Gelukkig Nieuwjaar.’

‘Nog niet helemaal. Maar dat zal niet lang op zich laten wachten.’

Vermoord naakt

Ze werd wakker in het donker. Heel even bleef ze stil liggen, huiverend, gevangen, terwijl de droom vervaagde. Na tien jaar bij de politie had Eve nog altijd dromen.

De moord op de dochter van een senator onthult haar geheime leven als callgirl. De vasthoudende inspecteur Eve Dallas wordt belast met de zaak, en het spoor leidt naar de ondoorzichtige kringen van de politieke elite in Washington.

Maar alles wordt verder gecompliceerd door de groeiende aantrekkingskracht tussen haar en Roarke, een van de rijkste en machtigste mannen ter wereld. Hij is waanzinnig knap en gevaarlijk - en hij is de hoofdverdachte. Haar intuïtie zegt haar dat hij niet de dader is, maar kan ze nog wel afgaan op haar gevoel?

J.D. ROBB

Vermoord naakt

'J.D. Robb's boeken zijn een niet te missen plezier.'

Harlan Coben

Het verleden is de proloog.
– William Shakespeare

Geweld is net zo Amerikaans als kersentaart.
– Rap (Hubert Gerold) Brown

ISBN 978-225-6901-6

ISBN 978-90-6023-795-9 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: Naked in Death

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Thinkstock, Arcangel Images

© 1995 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Ze werd wakker in het donker. Door de kieren in de zonwering glipte een eerste hint van daglicht, dat grijze strepen over het bed wierp. Het was alsof ze in een cel ontwaakte.

Heel even bleef ze stil liggen, huiverend, gevangen, terwijl de droom vervaagde. Na tien jaar bij de politie had Eve nog altijd dromen.

Zes uur daarvoor had ze een man gedood, ze had gezien hoe de dood zijn ogen binnensloop. Het was niet de eerste keer dat ze tot het uiterste was gegaan, of een droom had gehad. Ze had geleerd om zowel de daad als de consequenties te aanvaarden.

Maar het kind achtervolgde haar nog steeds. Ze was niet op tijd gekomen om het kind te redden. In haar droom hoorde ze het gillen van het kind als echo van haar eigen gegil.

Al dat bloed, dacht Eve, terwijl ze het zweet van haar gezicht wiste met haar handen. Dat zo'n klein meisje zo veel bloed in haar lijfje had. Maar ze wist dat het van levensbelang was dat ze dit naast zich neerlegde.

Volgens de standaardprocedure van de sectie zou ze de ochtend doorbrengen op de afdeling Keuring. Elke agent die door het gebruik van zijn wapen een leven beëindigde, werd emotioneel en psychisch gekeurd, voordat het werk hervat mocht worden. Eve vond deze tests tamelijk irritant.

Maar ze zou zich er wel doorheen slaan, dat was haar al vaker gelukt.

Toen ze opstond, ging de plafondverlichting automatisch aan op een gedimde stand, zodat ze haar weg kon vinden naar de badkamer. Ze kreunde even toen ze haar spiegelbeeld zag. Haar ogen waren gezwollen door slaapgebrek, haar huid was bijna net zo bleek als de lichamen die ze had overgedragen aan de lijkschouwer.

Ze wilde er niet bij stil blijven staan en stapte gapend de douche in. 'Geef me zevenendertig graden, volle sterkte,' zei ze en ze verschoof iets, zodat de douchestraal recht in haar gezicht spoot.

Ze liet het water stomen, zeepte zich lusteloos in en liet de gebeurtenissen van de vorige nacht nog eens door haar hoofd spelen. Ze hoefde zich pas om negen uur te melden bij Keuring en had dus nog drie uur de tijd om tot rust te komen en de droom volledig te laten vervagen.

Het minste beetje twijfel of spijt zou meteen worden geregistreerd en dat kon een tweede en zwaardere ronde betekenen, met de apparaten en de technuten met hun uilenbrillen.

Eve was niet van zins langer dan vierentwintig uur van de straat te zijn.

Met haar badjas aan liep ze de keuken in en ze programmeerde haar AutoChef voor koffie: zwart; toast: licht. Door het raam hoorde ze het zware gebrom van luchtverkeer dat de vroege forensen naar hun kantoren bracht, en de late naar huis. Ze had het appartement jaren geleden gekozen omdat het op een druk knooppunt van grond- en luchtverkeer lag. Ze hield van de herrie en de massa's. Na nog maar eens een geeuw keek ze uit het raam. Ze volgde de rammelende tocht van een verouderde luchtbus met werkluik die de pech hadden dat ze niet in de stad of via thuis'links konden werken.

Ze riep op haar monitor *The New York Times* op en bekeek vluchtig de koppen, terwijl de surrogaatkoffie haar gestel oppepte. De AutoChef had haar toast weer verbrand, maar ze at het toch op, met een vaag idee dat ze misschien toch eens een nieuwe moest aanschaffen.

Ze verwonderde zich over een artikel over het terugroepen van een grote partij Cocker Spaniel-droids, toen haar tele'link piepte. Eve schakelde over op communicatie en keek hoe haar leidinggevende op het scherm verscheen.

'Commissaris.'

'Inspecteur.' Hij gaf haar een korte knik, terwijl hij haar natte haar en slaperige ogen registreerde. 'Incident op 27 West Broadway, acht-tiende etage. Jij hebt de leiding.'

Eve trok een wenkbrauw op. 'Ik heb Keuring. Verdachte getermineerd om 22.35 uur.'

‘Dit heeft prioriteit,’ zei hij vlak. ‘Kom je penning en wapen halen op weg naar het incident. Code 5, inspecteur.’

‘Ja, chef.’ Zijn gezicht was verdwenen voordat ze weg stapte van het scherm. Code 5 betekende dat ze rechtstreeks rapporteerde aan haar commissaris. Geen onbeveiligde verslagen tussen afdelingen en geen samenwerking met de pers.

Ofwel: ze stond er alleen voor.

Op Broadway was het lawaaierig en druk – als een feestje waar de luidruchtige gasten nooit vertrokken. Het straat-, voet- en luchtverkeer was vreselijk, de lucht werd verstikt door lichamen en voertuigen. Vroeger, toen ze nog uniformdienst had, was dit een hotspot voor wrakkige voertuigen en geplette toeristen, die zo in beslag genomen werden door het hele schouwspel dat ze vergaten aan de kant te gaan.

Zelfs om deze tijd steeg er nog stoom op van de vaste en verplaatsbare voedselkramen, die de onafzienbare massa voorzagen van alles, van rijstnoedels tot sojados. Ze moest uitwijken om een botsing te vermijden met een verkoper op zijn rokende Glida-Grill. Zijn uitgestoken middelvinger viel haar niet eens op.

Eve parkeerde dubbel, ontweek nog net een man die harder stonk dan zijn flesje bier, en stapte de stoep op. Ze scande het gebouw eerst, vijftig etages glanzend metaal dat de lucht doorkliefde vanuit een betonnen veste. Ze had al twee oneerbare voorstellen te pakken voor dat ze bij de deur was.

Omdat dit gedeelte van Broadway de bijnaam Prostitute’s Walk had, was ze niet verbaasd. Ze liet haar penning zien aan de agent bij de ingang.

‘Inspecteur Dallas.’

‘Ja, chef.’ Hij haalde zijn officiële compu-seal langs de deur om nieuwsgierigen buiten te houden en ging haar toen voor naar de rij liften. ‘Achtthiende etage,’ zei hij toen de deuren achter hen dichtschoven.

‘Praat me bij, agent.’ Eve schakelde haar recorder in en wachtte af.

‘Ik was niet als eerste ter plekke, inspecteur. Wat er boven is voorgevallen, is alleen boven bekend. Daar wacht een collega op u. We hebben een moord en een Code 5 in kamer achttien-nul-drie.’

‘Wie heeft het gemeld?’

‘Dat is informatie waarover ik niet beschik.’

Hij bleef staan toen de lift weer openging. Eve stapte uit en stond alleen in een smalle gang. Beveiligingscamera’s kantelden naar haar toe en haar voeten maakten nauwelijks geluid op de versleten vleug van het tapijt toen ze in de buurt van 1803 kwam. Ze negeerde de handplaat en hield haar penning op ooghoogte voor de deurcamera tot de deur openging.

‘Dallas.’

‘Feeney.’ Ze glimlachte, blij een bekend gezicht te zien. Ryan Feeney was een oude vriend en voormalig partner die de buitenlucht had ingeruild voor een bureaubaan en een hogere functie bij de Elektronische Detectie Eenheid. ‘Dus ze sturen tegenwoordig de computerhelden.’

‘Ze wilden een hoge piet, en de beste.’ Zijn lippen krulden op in zijn brede, verkreukelde gezicht, maar zijn ogen bleven nuchter. Hij was een kleine, gedrongen man met kleine, plompe handen en roestkleurig haar. ‘Je ziet er beroerd uit.’

‘Zware nacht.’

‘Heb ik gehoord.’ Hij bood haar een gesuikerd nootje aan uit de zak die hij altijd meezeulde en nam haar eens goed op om te beoordelen of ze opgewassen was tegen wat haar in de naastgelegen slaapkamer te wachten stond.

Ze was jong voor haar rang, amper dertig, met grote bruine ogen die nooit een kans hadden gekregen om naïef te zijn. Haar reebruine haar was kortgeknipt, meer uit gemak dan vanwege de stijl, maar het paste bij haar driehoekige gezicht met zijn vlijmscherpe jukbeenderen en het kleine kuiltje in de kin.

Ze was lang en slank op het magere af, maar Feeney wist dat zich onder het leren jack stevige spieren bevonden. Belangrijker, ze had ook hersens, en een hart.

‘Dit wordt een lastig gevalletje, Dallas.’

‘Dat had ik al begrepen. Wie is het slachtoffer?’

‘Sharon DeBlass, de kleindochter van senator DeBlass.’

Geen van beide namen zei haar iets. ‘Ik ben niet zo goed in politiek, Feeney.’

‘Een heer uit Virginia, extreemrechts, oud geld. De kleindochter is een paar jaar geleden radicaal naar links geswitcht en naar New York verhuisd om gezelschapsdame met vergunning te worden.’

‘Ze was een hoer.’ Dallas keek even rond in het appartement. Het was gemeubileerd in een obsessief-moderne stijl – glas en dun chroom, gesigeneerde hologrammen op de muren, een ingebouwde bar in opvallend rood. Het brede moodscreen achter de bar vertoonde overvloeiende vormen en koele pasteltinten.

Maagdelijk netjes, mijmerde Eve, en zo koud als een hoer. ‘Geen verrassing, gezien haar vastgoedkeuze.’

‘Door de politiek ligt het gevoelig. Het slachtoffer was een blanke vrouw van vierentwintig. Ze is in bed van kant gemaakt.’

Eve tilde alleen een wenkbrauw op. ‘Dat heeft wel iets, daar verdiende ze haar geld. Hoe is ze gestorven?’

‘Dat is het volgende probleem. Ik wil dat je het zelf even bekijkt.’

Terwijl ze door de kamer liepen, haalden ze allebei een smalle spuitbus tevoorschijn, waarmee ze hun handen inspoten om vet en vingerafdrukken af te dekken. Bij de deuropening spoot Eve ook de zolen van haar laarzen in, om ze glad te maken, zodat ze geen vezels, losse haren of huidcellen zouden oppikken.

Eve was al op haar hoede. Bij moord waren er gewoonlijk nog twee onderzoekers op de plaats delict, met opnameapparatuur voor geluid en beeld. Forensisch experts zouden staan te wachten met hun gebruikelijke chagrijnige ongeduld om de PD te scannen.

Dat alleen Feeney hier was om haar bij te staan betekende dat ze heel voorzichtig te werk zou moeten gaan.

‘Beveiligingscamera’s in de lobby, lift en gangen,’ merkte Eve op.

‘Ik heb de discs al opgevraagd.’ Feeney opende de slaapkamerdeur en liet haar voorgaan.

Het zag er niet fraai uit. De dood was zelden een vredige, religieuze ervaring naar haar mening. Het was het bittere einde, voor zowel heilige boontjes als slechteriken. Maar dit was vreselijk, alsof het speciaal geënceneerd was om te choqueren.

Het bed was gigantisch, opgemaakt met op het oog echt satijnen lakens in de kleur van rijpe perziken. Er waren kleine spotjes gericht

op het midden van het bed, waar een naakte vrouw in een lichte kuil op de zwevende matras lag.

De matras bewoog in een obscene en gracieus ritme, afgestemd op de geprogrammeerde muziek die uit het hoofdeinde kwam.

Ze was nog steeds mooi, een poppengezichtje met een grote water- val vlammend rood haar, smaragdgroene ogen die glazig naar het spiegelplafond staarden, lange, melkwitte ledematen die beelden van *Het Zwanenmeer* opriepen, terwijl ze zachtjes wiegden op het ritme van het bed.

Ze lag er niet langer bevallig bij, haar armen en benen waren onze- dig uitgespreid, zodat de dode vrouw in een X-vorm precies in het midden van het bed lag.

Er zat een gat in haar voorhoofd, een in haar borst en er gaapte nog een verschrikkelijk gat tussen de geopende dijen. Bloed was over de glimmende lakens gespetterd, in druppels, plasjes en vlekken.

Er zaten spetters op de gelakte muren, als dodelijk gekladder van een boosaardig kind.

Zo veel bloed was zeldzaam en ze had er de vorige nacht al veel te veel van gezien om dit schouwspel zo rustig op te nemen als ze had gewild.

Ze moest even een keer hard slikken en zichzelf dwingen om het beeld van de kleuter te verdringen.

‘Heb je de plaats delict vastgelegd?’

‘Jep.’

‘Zet dat verdomde ding dan uit.’ Ze liet haar adem ontsnappen toen Feeney de schakelaar had gevonden om de muziek tot zwijgen te brengen. Het bed kwam zwevend tot stilstand. ‘De wonden,’ mompelde Eve, terwijl ze er dichterbij ging staan om ze te bestuderen. ‘Te netjes voor een mes. Te slordig voor een laser.’ Er schoot haar ineens een beeld te binnen – van oude trainingsfilms, oude opnames, oude wreedheid.

‘Jezus, Feeney, dit lijken wel kogelwonden.’

Feeney stak een hand in zijn zak en haalde er een verzegelde plastic zak uit. ‘Degene die dit heeft gedaan, heeft een souvenir achterge- laten.’ Hij overhandigde de zak aan Eve. ‘Een stuk antiek als dit is wel

acht- of tienduizend waard voor een legale verzamelaar, en het dubbele op de zwarte markt.'

Gefascineerd draaide Eve de verzegelde revolver om in haar hand. 'Behoorlijk zwaar,' zei ze, half in zichzelf. 'Lomp.'

'Het kaliber is achtendertig,' vertelde hij haar. 'De eerste die ik ooit buiten een museum heb gezien. Dit is een Smith & Wesson, Model 10, blauw staal.' Hij keek ernaar met een zekere waardering. 'Echt een klassieker, het standaard politiemodel tot het tweede deel van de twintigste eeuw. Ze worden niet meer gemaakt sinds 2022, 2023, toen de Wapenwet in werking trad.'

'Voor geschiedenis moet ik dus bij jou zijn.' Dat verklaarde meteen waarom hij hier was. 'Ziet er nieuw uit.' Ze rook eraan, door het plastic, en ving de geur op van olie en iets branderigs. 'Iemand heeft hier goed voor gezorgd. Staal afgevuurd op een lichaam,' mijmerde ze, terwijl ze de zak aan Feeney teruggaf. 'Afschuwelijke manier om te sterven. De eerste die ik heb gezien in mijn tien jaar bij de politie.'

'Voor mij de tweede. Ongeveer vijftien jaar geleden, aan de Lower East Side, liep een feestje uit de hand. Vent schoot vijf mensen neer met een tweeëntwintig, voordat hij doorkreeg dat het geen speelgoed was. Puinhoop.'

'Lang leve de lol,' mompelde Eve. 'We zullen de lijst met verzamelaars door moeten, kijken hoeveel we er kunnen vinden die een dergelijk exemplaar bezitten. Misschien heeft iemand aangifte van diefstal gedaan.'

'Zou kunnen.'

'Maar waarschijnlijk kwam het van de zwarte markt.' Eve keek weer even naar het lichaam. 'Als ze al een paar jaar in het leven zit, moet ze discs hebben, gegevens van haar klanten, haar seksagenda.' Ze trok een gezicht. 'Met die Code 5 zal ik zelf de deuren langs moeten. Het ging hier niet alleen om seks,' zei ze met een zucht. 'Degene die dit heeft gedaan, heeft het voorbereid. Het antieke wapen, de wonden zelf, loodrecht op het lichaam, de verlichting, de houding. Wie heeft het gemeld, Feeney?'

'De moordenaar.' Hij wachtte totdat ze weer naar hem keek. 'Hiervandaan. Hij belde naar het bureau. Zie je hoe die webcam op haar

gezicht gericht staat? Dat was wat er binnenkwam. Alleen beeld, geen geluid.'

'Een opschepper.' Eve ademde diep uit. 'Slimme eikel, arrogant, brutaal. Hij heeft eerst seks met haar gehad. Daar durf ik mijn penning om te verdedden. Dan staat hij op en doet het.' Ze tilde haar arm op, richtte en liet hem zakken terwijl ze aftelde: 'Een, twee, drie.'

'Dat is ijskoud,' mompelde Feeney.

'Hij is ijskoud. Hij strijkt achteraf de lakens glad. Zie je hoe netjes die zijn? Dan legt hij haar neer, hij legt haar uitgespreid neer, zodat niemand eraan kan twijfelen hoe ze haar brood verdiende. Hij doet het zorgvuldig, hij meet het bijna uit, zodat ze perfect uitgelijnd is. In het midden van het bed, met haar armen en benen even ver uit elkaar. Hij zet het bed niet uit, want dat hoort bij de show. Hij laat het wapen achter, omdat hij ons meteen wil laten weten dat hij niet zomaar iemand is. Hij heeft een ego. Hij wil geen tijd verspillen tot het lichaam uiteindelijk wordt ontdekt. Hij wil het meteen. Directe bevrediging.'

'Ze had een vergunning voor mannen en vrouwen,' merkte Feeney op, maar Eve schudde haar hoofd.

'Het is geen vrouw. Een vrouw had haar niet zo achtergelaten: beeldschoon en obscene tegelijk. Nee, ik denk niet dat het een vrouw is. Laten we zien wat we kunnen vinden. Heb jij al in haar computer gekeken?'

'Nee. Het is jouw zaak, Dallas. Ik heb alleen toestemming om te assisteren.'

'Kijk eens of je haar klantenbestanden kunt openen.' Eve ging naar het dressoir en begon zorgvuldig alle laden te doorzoeken.

Dure smaak, peinsde Eve. Er waren verschillende dingen van echte zijde, van het soort dat simulatie nooit kon benaderen. De fles parfum op het dressoir was exclusief en rook, bij een snel vleugje, naar dure seks.

De inhoud van de laden was onberispelijk geordend, de lingerie keurig opgevouwen, de truitjes gesorteerd op kleur en materiaal. De kast was precies hetzelfde.

Het was duidelijk dat het slachtoffer een liefdesrelatie met haar

kleding en een exclusieve smaak had, en dat ze uitstekend voor haar eigendommen had gezorgd.

En ze was naakt gestorven.

‘Haar administratie ziet er goed uit,’ riep Feeney. ‘Alles is er. Haar klantenlijst, afspraken – waaronder haar vereiste maandelijks gezondheidstest en een wekelijks tripje naar de schoonheidssalon. Ze ging naar de Trident Clinic voor dat eerste en naar Paradise voor het tweede.’

‘Allebei eerste klas. Ik heb een vriendin die een jaar lang heeft gespaard, zodat ze zich een dagje complete verzorging bij Paradise kon veroorloven. Ieder zijn meug.’

‘De zus van mijn vrouw heeft dat gedaan toen ze vijftientig jaar getrouwd was. Het kostte verdorie bijna net zoveel als de trouwdag van mijn zoon. O hallo, daar hebben we haar persoonlijke adresboek.’

‘Mooi. Maak overal kopieën van, alsjeblieft, Feeney?’ Toen hij even zachtjes floot, keek ze over zijn schouder en wierp een blik op de kleine, goudgerande palmcomputer in zijn hand. ‘Wat?’

‘Hier staat een heel stel hooggeplaatste figuren. Politiek, entertainment, geld, geld, geld. Interessant, onze jongedame heeft het privénummer van Roarke.’

‘Welke Roarke?’

‘Hij heet alleen Roarke, voor zover ik weet. Stinkend rijk. Zo’n type dat stront aanraakt om het in klompjes goud te veranderen. Je moet eens wat meer lezen dan alleen het sportkatern, Dallas.’

‘Hé, ik lees de koppen. Heb je dat gehoord van die Cocker Spaniel-droids?’

‘Roarke is altijd in het nieuws,’ zei Feeney geduldig. ‘Hij heeft een van de fraaiste kunstverzamelingen ter wereld. Kunst en antiek,’ ging hij verder, en zag dat Eve opkeek en zich naar hem omdraaide. ‘Hij heeft een vergunning om wapens te verzamelen. En het gerucht gaat, dat hij ook weet hoe hij ze moet gebruiken.’

‘Ik ga wel bij hem langs.’

‘Als je mazzel hebt, kom je een kilometer in de buurt.’

‘Vandaag is mijn geluksdag.’ Eve ging naar het lichaam om onder de lakens te voelen.

‘Die jongen heeft machtige vrienden, Dallas. Je kunt je geen gefluister over zijn betrokkenheid veroorloven, totdat je iets kunt bewijzen.’

‘Feeney, je weet dat het een vergissing is om me dat te vertellen.’ Maar toen hij begon te glimlachen, voelden haar vingers iets tussen het koude vlees en de bebloede lakens. ‘Er ligt iets onder haar.’ Voorzichtig tilde Eve de schouder iets op en schoof haar vingers eronder.

‘Papier,’ mompelde ze. ‘Verzegeld.’ Met haar beschermde duim veegde ze een bloedvlek weg, tot ze kon lezen wat er op het beschermde blad papier stond.

EEN VAN ZES

‘Het lijkt handgeschreven,’ zei ze tegen Feeney. Ze hield het hem voor. ‘Onze jongen is meer dan slim, meer dan arrogant. En hij is nog niet klaar.’

Eve bracht de rest van de dag door met dingen die ze normaal aan droenes zou hebben overgelaten. Ze ondervroeg de burens van het slachtoffer persoonlijk, nam verklaringen op, legde indrukken vast.

Ze kon nog net een snelle sandwich scoren bij dezelfde Glida-Grill waar ze eerder bijna tegenaan gebotst was, voor ze dwars door de stad reed. Na de nacht en ochtend die ze had gehad, kon ze het de receptioniste van Paradise nauwelijks kwalijk nemen dat die haar bekeek alsof ze zichzelf net van de stoep had geschraapt.

Tussen de planten in de receptie van de meest exclusieve salon van de stad bevonden zich welluidende watervallen. Kleine kopjes echte koffie en elegante glaasjes bruisend water of champagne werden geserveerd aan de mensen die aan het loungen waren in de zachte stoelen en banken. Er waren koptelefoons en discs met modetijdschriften beschikbaar.

De receptioniste had fantastische borsten – een perfect uithangbord voor de figuurboetsteertechnieken van de salon. Ze droeg een nauwsluitend kort setje in de herkenbare rode kleur van de salon en een ongelooflijk gitzwart kapsel, opgerold als een nest slangen.

Eve vond het helemaal fantastisch.

‘Het spijt me,’ zei de vrouw met een zorgvuldig gemoduleerde stem, ze klonk even geïnteresseerd als een computer. ‘We doen alleen behandelingen op afspraak.’

‘Geen probleem.’ Eve glimlachte even en vond het bijna jammer de neerbuigendheid door te prikken. Bijna. ‘Dat is hiermee vast opgelost.’ Ze liet haar penning zien. ‘Door wie wordt Sharon DeBlass altijd geholpen?’

De verschrikte ogen van de receptioniste schoten naar de wachtruimte. ‘De wensen van onze klanten zijn strikt vertrouwelijk.’

‘Dat geloof ik graag.’ Eve had het naar haar zin en leunde gezellig op de U-vormige balie. ‘Ik kan aardig en rustig praten, zoals nu, maar we begrijpen elkaar toch... Denise?’ Ze liet snel haar blik zakken naar de bescheiden versierde badge op Denises borst. ‘Of ik kan wat harder praten, zodat iedereen het begrijpt. Als je liever het eerste hebt, dan kun je me meenemen naar een fijne, rustige kamer waar we geen van jullie klanten storen. En dan kun je de behandelaar van Sharon DeBlass naar me toesturen. Of hoe jullie dat ook maar noemen.’

‘Consultant,’ zei Denise zwakjes. ‘Volgt u mij maar.’

‘Met plezier.’

En dat meende ze.

Behalve in films of video's had Eve nog nooit zoiets luxueus gezien. Het tapijt was een rood kussen waarin je voeten heerlijk wegzakten. Aan het plafond hingen kristallen druppels die licht sponnen. De lucht rook naar bloemen en verwend vlees.

Ze had zichzelf hier misschien niet kunnen voorstellen – uren ingesmeerd, geolied, gekneed en geboetseerd worden. Maar als ze haar tijd had willen verkwisten met ijdelheid, dan zou het interessant geweest zijn om het in deze beschaafde omgeving te doen.

De receptioniste liet haar binnen in een kleine ruimte, waar een hologram van een zomerweide een volledige muur in beslag nam. Het geluid van zingende vogels en lichte briesjes verzachtte de atmosfeer.

‘Als u hier even wilt wachten.’

‘Geen probleem.’ Eve wachtte tot de deur gesloten was en liet zich toen, met een voldane zucht, in een supercomfortabele stoel zakken. Zodra ze zat sprong de monitor naast haar aan en ze zag een vrien-

delijk, welwillend gezicht dat alleen van een droid kon zijn, een en al glimlach.

‘Goedemiddag. Welkom bij Paradise. Uw schoonheidswensen en uw welbevinden zijn voor ons de hoofdzaak. Wilt u iets drinken terwijl u wacht op uw persoonlijke consultant?’

‘Graag. Koffie, zwarte koffie.’

‘Natuurlijk. Wat voor koffie had u gewild? Druk op de K van uw toetsenbord voor een keuzelijst.’

Eve moest haar best doen om niet te grinniken en volgde de instructies. Ze bracht twee minuten door met het afwegen van alle opties en bracht de keuze terug tot French Riviera en Caribbean Cream.

Voordat ze haar uiteindelijke keuze kon maken, ging de deur weer open. Berustend stond ze op en stond oog in oog met een aangeklede vogelverschrikker.

Over zijn fuchsialeurige overhemd en pruimkleurige broek droeg hij een openhangend gewaad in Paradise-rood. De kleur van zijn haar, achterovergekamd uit een pijnlijk mager gezicht, echode de kleur van zijn broek. Hij bood Eve een hand, kneep haar zachtjes en staaarde haar vanuit zachte hertenogen aan.

‘Het spijt me verschrikkelijk, agent. Ik sta perplex.’

‘Ik heb informatie nodig over Sharon DeBlass.’ Opnieuw haalde Eve haar penning tevoorschijn om die te laten bestuderen.

‘Ja, juist, inspecteur Dallas. Dat had ik al begrepen. U moet natuurlijk goed begrijpen dat onze klantgegevens strikt vertrouwelijk zijn. Paradise heeft een reputatie hoog te houden, zowel op het gebied van discretie als uitmuntendheid.’

‘En u moet natuurlijk goed begrijpen, dat ik ook een dwangbevel kan regelen, meneer...?’

‘O, Sebastian. Gewoon Sebastian.’ Hij zwaaide met een mager handje, waaraan diverse ringen glinsterden. ‘Ik twijfel niet aan uw gezag, inspecteur. Maar kunt u mij misschien zeggen wat zijn uw motieven voor dit onderzoek zijn?’

‘Ik doe onderzoek naar motieven voor de moord op DeBlass.’ Ze wachtte heel even, registreerde hoe de schrik in zijn ogen flitste en zijn gezicht wasbleek werd. ‘Buiten dat zijn mijn gegevens strikt vertrouwelijk.’

‘Moord. Goeie god, is onze lieve Sharon dood? Dat moet een vergissing zijn.’ Hij liet zich in een stoel zakken, met zijn hoofd achterover en zijn ogen gesloten. Toen de monitor hem iets te drinken aanbood, wuifde hij weer met zijn hand. Zijn juwelen weerkaatsten het licht. ‘God, ja. Ik heb een cognac nodig, schat. Een flink glas.’

Eve ging naast hem zitten en haalde haar recorder tevoorschijn. ‘Wat kun je me over Sharon vertellen?’

‘Een fantastisch schepsel. Lichamelijk oogverblindend, natuurlijk, maar het ging dieper.’ Zijn cognac kwam de kamer in op een geluidloos, geautomatiseerd karretje. Sebastian greep het glas en nam een grote teug. ‘Ze had een perfecte smaak, een gul hart, messcherpe humor.’

Hij richtte zijn hertenogen weer op Eve. ‘Ik heb haar twee dagen geleden nog gezien.’

‘Beroepsmatig?’

‘Ze had een vaste wekelijkse afspraak, een halve dag. En om de week was het een hele dag.’ Hij haalde een botergele sjaal tevoorschijn om zijn ogen te deppen. ‘Sharon zorgde goed voor zichzelf, ze geloofde heilig in het presenteren van haar eigen ik.’

‘Dat was voor haar werk natuurlijk een bonus.’

‘Uiteraard. Ze werkte alleen voor de leuk. Geld had ze niet nodig, met haar familieachtergrond. Ze hield van seks.’

‘Met u?’

Zijn artistieke gezicht kromp ineen, de roze lippen tuitten zich, misschien was hij beledigd, misschien gekwetst. ‘Ik was haar consultant, haar vertrouweling, en ook haar vriend,’ zei Sebastian stijfjes, terwijl hij de sjaal nonchalant over zijn linkerschouder gooide. ‘Het zou indiscreet en onprofessioneel van ons zijn geweest om seksuele partners te worden.’

‘Dus ze trok u niet aan, seksueel?’

‘Het was onmogelijk om niet seksueel door haar aangetrokken te worden. Ze...’ Hij maakte een groots gebaar. ‘De lucht van seks hing om haar heen, zoals bij anderen de geur van parfum. Mijn god.’ Hij nam nog een bibberige slok van zijn cognac. ‘Het is allemaal verleden tijd. Ik kan het niet geloven. Dood. Vermoord.’ Zijn blik schoot weer terug naar Eve. ‘U zei vermoord.’

‘Dat klopt.’

‘Die buurt waar ze woonde,’ zei hij grimmig. ‘Ze wilde niets horen van verhuizen naar een meer aanvaardbare locatie. Ze genoot ervan om op het randje te leven en dat haar aristocratische familie onder de neus te wrijven.’

‘Zij en haar familie lagen met elkaar overhoop?’

‘O, zeker weten. Ze hield ervan om hen te choqueren. Ze was zo’n vrije geest, en zij waren zo... gewoontjes.’ Hij zei het op een toon die aangaf dat gewoon zijn een ergere doodzonde was dan moord. ‘Haar grootvader dient steeds wetsvoorstellen in om prostitutie illegaal te maken. Alsof de afgelopen eeuw niet bewezen heeft dat dergelijke zaken gereguleerd moeten worden, om gezondheids- en veiligheidsredenen. Hij is ook tegen voortplantingsregulering, geslachtsaanpassing, chemisch stabiliseren en het wapenverbod.’

Eve spitste haar oren. ‘De senator is tegen de Wapenwet?’

‘Het is een van zijn stokpaardjes. Sharon heeft me verteld dat hij meerdere heftige antieke exemplaren bezit en regelmatig van leer trekt over dat ouderwetse recht op het dragen van wapens. Als hij zijn zin kreeg, zouden we weer teruggaan naar de twintigste eeuw, en elkaar links en rechts vermoorden.’

‘Moord komt nog steeds voor,’ mompelde Eve. ‘Heeft ze het ooit gehad over vrienden of klanten die ontevreden waren, of onnodig agressief?’

‘Sharon had tientallen vrienden. Ze trok mensen aan als een...’ Hij zocht naar een passende metafoor, en gebruikte het puntje van de sjaal weer. ‘Als een exotische, rijk geurende bloem. En haar klanten, voor zover ik weet, waren allemaal erg gelukkig met haar. Ze zocht ze zorgvuldig uit. Al haar sekspartners moesten aan bepaalde eisen voldoen. Uiterlijk, verstand, afkomst, en bedrevenheid. Zoals ik al zei, ze genoot van seks, in al zijn verschijningsvormen. Ze was... avontuurlijk.’

Dat klopte met de speeltjes die Eve was tegengekomen in het appartement. De fluwelen handboeien en de zweepjes, de geurige oliën en de hallucinogenen. Het aanbod op de onderling verbonden virtual reality-helmen had zelfs Eve – die wel wat gewend was – geschokt.

‘Ging ze ook met iemand persoonlijk om?’

‘Er waren wel eens mannen, maar ze verloor altijd snel haar interesse. Laatst had ze het over Roarke. Ze had hem ontmoet bij een feestje en was geïnteresseerd. Ze had zelfs een afspraakje met hem voor een diner op de avond van de dag dat ze hier was voor haar consult. Ze wilde iets exotisch, want ze gingen eten in Mexico.’

‘In Mexico. Dat was dus eergisteravond.’

‘Ja. Ze bleef het maar over hem hebben. We hebben haar een zigeunerkapsel gegeven, een beetje extra goud op haar huid, een complete lichaamsbehandeling. Rascal Red op haar nagels, en een schattige kleine neptatoeage van een vlinder met rode vleugels op haar linker bil. Vierentwintiguurs-gezichtsmake-up, zodat het niet zou vervagen. Ze zag er spectaculair uit,’ zei hij, terwijl de tranen in zijn ogen sprongen. ‘En ze kustte me en ze zei dat ze deze keer misschien echt verliefd was. “Wens me geluk, Sebastian.” Dat zei ze toen ze wegging. Dat was het laatste wat ze ooit tegen me gezegd heeft.’

2

Geen sperma. Eve vloekte boven het autopsieverslag. Als ze al seks had gehad met haar moordenaar, had het door het slachtoffer gekozen voorbehoedsmiddel ervoor gezorgd dat de zaadcellen meteen werden gedood, zodat elk spoor ervan binnen een halfuur na de ejaculatie was verdwenen.

Door de aard van haar verwondingen gaven de tests op seksuele activiteit geen uitsluitsel. Hij had haar kapotgeschoten om symbolische redenen of om zichzelf te beschermen.

Geen sperma, al het bloed was van het slachtoffer. Geen DNA.

De forensische scan van de plaats delict had geen vingerafdrukken opgeleverd – helemaal niets: niet van het slachtoffer, niet van haar reinigingspecialist die een keer per week kwam, en al helemaal niet van de moordenaar.

Elk oppervlak was grondig schoongeveegd, ook het moordwapen.

Het meest veelzeggend vond Eve de beveiligingsdiscs.

Ze stopte opnieuw de disc van de liftbewaking in haar bureaumontitor.

De discs waren genummerd.

Gorham Complex. Lift A. 2-12-2058. 06.00.

Eve speelde de disc versneld af, ze zag de uren voorbijvliegen. De liftdeuren gingen voor het eerst open om 12.00 uur. Ze vertraagde de speelsnelheid, sloeg even met haar vlakke hand op het scherm toen het beeld haperde, en bestudeerde vervolgens het nerveuze mannetje dat binnenkwam en om de vijfde etage vroeg.

Een zenuwachtige hoerenloper, concludeerde ze geamuseerd, toen ze zag hoe hij zijn kraag rechtrok en een pepermuntje tussen zijn lippen liet glijden. Waarschijnlijk had hij een vrouw en twee kinderen en een vaste kantoorbaan, waardoor hij elke week een uurtje weg kon glippen voor zijn twaalfuurtje.

Hij stapte op de vijfde etage uit de lift.

Verder gebeurde er een paar uur lang niet veel, af en toe ging er een prostituee naar de lobby beneden, sommige kwamen terug met boodschappentassen en een verveelde uitdrukking op hun gezicht. Een komen en gaan van klanten. Om een uur of acht werd het drukker. Sommige bewoners vertrokken, uitgedost voor het diner, andere kwamen binnen voor hun afspraken.

Om tien uur kwam een elegant gekleed stel samen de cabine binnen. De vrouw stond de man toe dat hij haar bontjas opende, waaronder ze niets anders droeg dan stiletto's en een tatoeage van een rozenknop, waarvan de steel bij haar kruis begon en de bloem op een artistieke manier de linker tepel raakte. Hij raakte haar aan, technisch gezien verboden op een beveiligde plaats. Toen de lift op de achttiende etage stopte, trok de vrouw haar jas weer dicht, en ze stapten uit, napratend over een film die ze net hadden gezien.

Eve noteerde dat ze de man de volgende dag moest ondervragen. Hij was de buurman van het slachtoffer en haar zakenpartner.

Om 00.05 uur precies was er een kleine hapering. Het beeld verschoof nauwelijks merkbaar, met een heel klein flitsje, en het toezicht werd weer hervat om 02.46 uur.

Er ontbraken twee uur en eenenveertig minuten.

Bij de gangbeelden van de achttiende etage was het niet anders. Bijna drie uren waren gewist. Eve pakte haar afgekoelde koffie terwijl ze erover nadacht. De man had verstand van beveiliging, bedacht ze, hij wist genoeg van het gebouw om te weten waar en hoe hij de discs moest bewerken. En hij had er de tijd voor genomen. De autopsie had het tijdstip van overlijden bepaald op twee uur 's nachts.

Hij had twee uur met haar doorgebracht voordat hij haar had gedood, en nog bijna een uur nadat ze dood was. Toch had hij geen sporen achtergelaten.

Slimme jongen.

Als Sharon DeBlass een afspraak had vastgelegd voor middernacht, persoonlijk of professioneel, dan was dat ook gewist.

Dus hij had haar goed genoeg gekend om zeker te weten waar ze haar bestanden opsloeg en hoe hij die moest openen.

Eve kreeg ineens een ingeving en leunde weer naar voren. ‘Gorham Complex, Broadway, New York. Eigenaar.’

Haar ogen vernauwden zich toen de gegevens op haar scherm verschenen.

Gorham Complex, eigenaar Roarke Industries, hoofdkantoor: 500 Fifth Avenue. Roarke, president-directeur. Adres in New York: 222 Central Park West.

‘Roarke,’ mompelde Eve. ‘Jij duikt ook steeds weer op, nietwaar? Roarke,’ herhaalde ze. ‘Alle gegevens, beeld en tekst.’

Ze negeerde een inkomend gesprek op de 'link naast haar, nam een teug van haar koffie en las.

Roarke – doopnaam onbekend – geboortedatum 10-06-2023, Dublin, Ierland. ID-nummer 33492-ABR-50. Ouders onbekend. Burgerlijke status: ongehuwd. President-directeur van Roarke Industries, opgericht in 2042. Belangrijkste vestigingen: New York, Chicago, New Los Angeles, Dublin, Londen, Bonn, Parijs, Frankfurt, Tokio, Milaan, Sydney. Buitenplanetaire vestigingen: Station 45, Bridgestone-kolonie, Vegas II, Free-Star One. Belangen in vastgoed, import-export, vervoer, entertainment, fabricage, farmacie, transport. Geschatte brutowaarde: drie miljard, achthonderd miljoen. [R]

Druk baasje, dacht Eve. Ze trok een wenkbrauw op toen er een lijst van bedrijven op het scherm verscheen.

‘Opleiding,’ wilde ze weten.

Onbekend.

‘Strafblad?’

Geen data.

‘Informatie over Roarke, Dublin.’

Geen aanvullende data.

‘Krijg nou wat. Mysterieus mannetje. Beschrijving en afbeelding.’

Roarke. Zwart haar, blauwe ogen, 1,88 meter, 78,5 kg.

Eve kreunde toen de computer met de beschrijving kwam. Ze moest toegeven dat in het geval van Roarke een beeld meer zei dan een paar honderd woorden.

Zijn beeltenis staarde haar aan vanaf het scherm. Hij was bijna

belachelijk knap: het smalle, esthetische gezicht, de schuin gesneden jukbeenderen, de geboetseerde mond. Ja, zijn haar was zwart, maar de computer zei er niet bij dat het dik was, en vol, en achterovergekamd vanaf een sterk voorhoofd. Het viel een paar centimeter boven zijn brede schouders. Zijn ogen waren blauw, maar dat woord was veel te simpel om de kleurintensiteit te beschrijven, of de kracht die ze uitstraalden.

Zelfs op een afbeelding kon Eve zien dat dit een man was die alles wat hij wilde hebben achterna joeg, verschalkte, gebruikte. Iemand die zich niet druk maakte om zoiets onzinnigs als een trofee.

En ja, dacht ze, dit was een man die zou kunnen doden als en wanneer hem dat uitkwam. Hij zou het op een koele, systematische manier doen, zonder ook maar een druppel te zweten.

Ze verzamelde alle gegevens en besloot dat ze met Roarke moest babbelen. Zeer binnenkort.

Tegen de tijd dat Eve het bureau verliet om naar huis te gaan, viel er sneeuw uit een druilerige lucht. Ze stak weinig hoopvol haar handen in haar jaszakken en had inderdaad haar handschoenen in haar appartement laten liggen. Zonder muts, zonder handschoenen, met alleen haar leren jack als bescherming tegen de snijdende wind, reed ze dwars door de stad.

Ze had haar wagen naar de garage willen brengen. Maar er was gewoon geen tijd geweest. Nu had ze meer dan voldoende tijd om er spijt van te hebben, terwijl ze zich rillend door het verkeer worstelde, omdat de verwarming het niet deed.

Ze sprak met zichzelf af dat ze, als ze thuis wist te komen zonder in een blok ijs te veranderen, meteen een afspraak met de monteur zou maken.

Maar toen ze thuiskwam, was haar primaire gedachte voedsel. Zelfs toen ze de deur van het slot deed, droomde ze van een kom hete soep, misschien een stapel frietjes, als ze die nog had, en koffie die niet smaakte alsof er afvalwater in het waterleidingsstelsel was gekomen.

Ze zag het pakketje onmiddellijk, een klein vierkant doosje, net achter de deur. Haar wapen lag al in haar hand voor haar volgende

ademteug. Haar wapen volgde haar blik van links naar rechts door de kamer terwijl ze de deur achter zich dichtschopte. Ze liet het pakketje liggen waar het lag en ging van kamer naar kamer, totdat ze zeker wist dat ze alleen was.

Ze stopte het wapen weer terug in de holster, schudde haar jack uit en gooide het aan de kant. Ze boog voorover en pakte de verzegelde disc op bij de hoekjes. Er was geen etiket, geen boodschap.

Eve nam het pakketje mee naar de keuken, haalde de disc voorzichtig uit de verzegeling en stopte hem in haar computer.

En alle gedachten aan voedsel verdwenen.

De video was van topkwaliteit, net als het geluid. Ze liet zich langzaam op een stoel zakken terwijl de scène op haar monitor werd afgespeeld.

Sharon DeBlass lag naakt achterover op het gigantisch grote bed, de satijnen lakens ritselden. Ze tilde een hand op en haalde die door die fantastische, warrige bos rood haar, terwijl ze deinde op de beweging van het zwevende bed.

‘Wil je dat ik iets speciaals doe, lieffie?’ Ze grinnikte, kwam overeind op haar knieën en omvatte haar eigen borsten met haar handen. ‘Waarom kom je niet weer hier bij mij terug...’ Haar tong kwam naar buiten om haar lippen te bevochtigen. ‘Dan beginnen we weer van voren af aan.’ Ze liet haar blik zakken en er krulde een katachtig glimlachje om haar lippen. ‘Het ziet ernaar uit dat je er meer dan klaar voor bent.’ Ze lachte weer, schudde haar haren naar achteren. ‘O, we willen een spelletje spelen.’ Nog steeds lachend stak Sharon haar handen omhoog. ‘Doe me geen pijn.’ Ze jammerde zachtjes en rilde, hoewel haar ogen glansden van opwinding. ‘Ik doe alles wat je wilt. Alles. Kom maar hier en neem me met geweld. Dat wil ik graag.’ Ze liet haar handen zakken en begon zichzelf te strelen. ‘Hou dat grote, boze wapen op me gericht terwijl je me verkracht. Dat wil ik graag. Ik wil dat je...’

Door de explosie schoot Eve overeind. Haar maag draaide zich om toen ze zag hoe de vrouw als een ledenpop achteruit vloog, het bloed spoot uit haar voorhoofd. Het tweede schot was een minder grote schok, maar Eve had toch moeite om haar ogen op het scherm te hou-

den. Na de laatste knal was er stilte, afgezien van de zachte muziek, de haperende ademhaling. De ademhaling van de moordenaar.

De camera zoomde in, bracht de akelige details van het lichaam in beeld. En toen, door de magie van video, lag DeBlass erbij zoals Eve haar voor het eerst had gezien, uitgespreid in een X op de bebloede lakens. Over het laatste beeld werd een tekst geprojecteerd:

EEN VAN ZES

De tweede keer was het minder heftig om te bekijken. Dat maakte Eve zichzelf tenminste wijs. Deze keer constateerde ze een lichte schommelbeweging van de camera na het eerste schot, een snelle, zachte zucht. Ze speelde het nog een keer af, luisterde intens naar elk woord, bestudeerde elke beweging, hopen op een aanwijzing. Maar daar was hij te slim voor. En dat wisten ze allebei.

Hij had haar willen laten zien hoe goed hij eigenlijk was. Hoe ijskoud.

En hij wilde haar laten weten dat hij precies wist hoe hij haar moest vinden. Op elk gewenst moment.

Ze stond op, woest op zichzelf omdat ze haar handen niet stil kon houden. In plaats van de geplande koffie haalde Eve een fles wijn uit de kleine koelcel en schonk een half glas in.

Ze goot het snel naar binnen, beloofde zichzelf de andere helft en toetste toen de code van haar commissaris in.

De vrouw van de commissaris nam op, en de glinsterende druppels aan haar oren en haar perfecte kapsel maakten Eve duidelijk dat ze een van de beroemde etentjes van de vrouw des huizes had verstoord.

‘Inspecteur Dallas, mevrouw Whitney. Het spijt me dat ik u ’s avonds moet storen, maar ik moet de commissaris even spreken.’

‘We hebben gasten, inspecteur.’

‘Ja, mevrouw. Het spijt me.’ Dat politieke gedoe, dacht Eve terwijl ze zich dwong om te glimlachen. ‘Het is dringend.’

‘Dat is het toch altijd?’

De machine zoemde in de wachtstand, gelukkig zonder zo’n vreselijk achtergrondmuziekje of de laatste nieuwsberichten. Het duurde zeker drie minuten voordat de commissaris opnam.

‘Dallas.’

‘Commissaris, ik moet u iets sturen via een beveiligde verbinding.’

‘Ik hoop wel dat het echt dringend is, Dallas. Ik krijg hier gedonder over met mijn vrouw.’

‘Ja, chef.’ Politiemensen, bedacht ze terwijl ze voorbereidingen trof om het beeld naar zijn monitor te sturen, zouden vrijgezel moeten blijven.

Ze wachtte, haar rusteloze handen gevouwen op de tafel. Terwijl de beelden weer werden afgespeeld, keek ze nogmaals, het samentrekken van haar maag negerend. Toen het voorbij was, kwam Whitney weer in beeld. Een doodserieuze blik in zijn ogen.

‘Hoe kom je hieraan?’

‘Hij heeft het me gestuurd. Er lag een disc hier in mijn appartement toen ik thuiskwam van het bureau.’ Ze hield haar stem zorgvuldig neutraal. ‘Hij weet wie ik ben, waar ik ben, en waar ik mee bezig ben.’

Whitney zweeg even. ‘Mijn kantoor, 07.00 uur. Breng de disc, inspecteur.’

‘Ja, chef.’

Toen de verbinding verbroken werd, deed ze de twee dingen die haar instinct haar ingaf. Ze maakte voor zichzelf een kopie van de disc en ze schonk nog een glas wijn in.

Ze werd om drie uur wakker, rillend, nat van het zweet, naar adem happend om te schreeuwen. Zachtjes jankend gromde ze dat het licht aan moest. Dromen waren altijd veel enger in het donker.

Trillend lag ze op haar rug. Deze was erger geweest, veel erger, dan alle eerdere dromen.

Ze had die vent gedood. Maar wat had ze dan moeten doen? Hij was zo ver heen door de drugs dat ze hem niet met een stunner kon uitschakelen. Mijn god, ze had het geprobeerd, maar hij bleef gewoon op haar afkomen, steeds dichterbij, met die wilde blik in zijn ogen en het bebloede mes in zijn hand.

Het kleine meisje was al dood geweest. Eve had niets kunnen doen om dat te voorkomen. Lieve god, laat het alsjeblieft zo zijn dat er niets was wat ze had kunnen doen.

Het kleine lijfje dat in stukken was gehakt, de uitzinnige man met het druipende mes. En toen de blik in zijn ogen nadat ze op volle kracht had gevuurd, waarna het leven uit hem wegvloede.

Maar dat was niet alles geweest. Deze keer niet. Deze keer bleef hij maar komen. En zij was naakt geweest, knielend in een vloedgolf van satijn. Het mes was een pistool geworden, vastgehouden door de man wiens gezicht ze uren geleden had bestudeerd. De man die Roarke heette.

Hij had geglimlacht en ze wilde hem. Haar lichaam tintelde van doodsangst en seksuele wanhoop, zelfs toen hij haar neerschoot. Hoofd, hart en geslacht.

En ergens in het hele gebeuren had het kleine meisje, dat arme kleine meisje, gegild om hulp.

Omdat ze te moe was om ertegen te vechten, liet Eve zich omrollen, drukte haar gezicht in het kussen en huilde.

‘Inspecteur.’ Om precies zeven uur die ochtend gebaarde commissaris Whitney naar Eve dat ze moest plaatsnemen op een stoel in zijn kantoor. Hoewel hij al twaalf jaar lang een bureaufunctie had, of misschien juist daardoor, had hij scherpe ogen.

Hij kon zien dat ze slecht geslapen had en dat ze haar best had gedaan om de sporen van een verstoorde nachtrust te verbergen. Zonder iets te zeggen stak hij zijn hand uit.

Ze had de disc en het doosje in een bewijszak gedaan. Whitney keek er even naar en legde hem toen midden op zijn bureau.

‘Volgens het protocol moet ik je nu vragen of je liever van deze zaak gehaald wilt worden.’ Hij wachtte twee tellen. ‘Laten we net doen alsof ik dat heb gedaan.’

‘Ja, chef.’

‘Is je woning veilig, Dallas?’

‘Ik dacht van wel.’ Ze haalde het rapport uit haar tas. ‘Ik heb de beveiligingsdiscs doorgenomen nadat ik u gebeld had. Er ontbreekt een gedeelte van tien minuten. Zoals u in mijn verslag kunt zien, is hij in staat de beveiliging te omzeilen, is hij bekend met video en montage, en uiteraard met antieke wapens.’

Whitney nam haar verslag aan en legde het weg. 'Dat beperkt het aantal mogelijke verdachten nog niet echt.'

'Nee, chef. Er zijn nog verschillende mensen die ik moet ondervragen. Met deze dader is elektronisch onderzoek niet van primair belang, hoewel de hulp van hoofdinspecteur Feeney van onschatbare waarde is. Deze kerel weet zijn sporen goed uit te wissen. We hebben geen fysiek bewijsmateriaal, behalve het wapen dat hij bewust op de plaats delict heeft achtergelaten. Feeney heeft het niet kunnen traceren via de normale kanalen. We moeten ervan uitgaan dat het van de zwarte markt komt. Ik ben begonnen met haar seksagenda en haar persoonlijke afspraken, maar ze was een behoorlijk bezig bijtje. Dat gaat tijd kosten.'

'Tijd is een deel van het probleem. Een van zes, inspecteur. Wat maakt u daaruit op?'

'Dat hij er nog vijf in gedachten heeft, en dat hij wil dat wij dat weten. Hij geniet van zijn werk en wil in het middelpunt van onze belangstelling staan.' Ze haalde nadenkend adem. 'We hebben nog niet genoeg voor een complete psychiatrische profielschets. We kunnen niet zeggen hoe lang de kick van deze moord zal volstaan, wanneer hij weer een nieuwe impuls nodig heeft. Dat kan vandaag zijn. Of over een jaar. We kunnen er niet op rekenen dat hij onzorgvuldig wordt.'

Whitney knikte alleen. 'Heb je nog last van die legitieme terminatie?'

Het met bloed besmeurde mes. Dat kleine verwoeste lijfje aan haar voeten. 'Niets wat ik niet aankan.'

'Zorg dat je daar zeker van bent, Dallas. Ik heb niets aan een agent op een gevoelige zaak als deze, die piekert of ze wel of niet haar wapen moet gebruiken.'

'Ik weet het zeker.'

Ze was de beste agent die hij tot zijn beschikking had, en hij kon zich niet veroorloven aan haar te twijfelen. 'Ben je klaar voor een politiek spel?' Zijn lippen krulden iets op. 'Senator DeBlass is op weg hier-naartoe. Hij is gisteravond naar New York gevlogen.'

'Diplomatie is niet bepaald mijn sterke kant.'

'Daar ben ik me van bewust. Maar je moet eraan werken. Hij wil

spreken met de rechercheur die het onderzoek leidt, en hij heeft dat over mijn hoofd geregeld. De orders komen van de baas. Je wordt geacht de senator alle medewerking te verlenen.'

'Dit is een Code 5-onderzoek,' zei Eve stijfjes. 'Het kan me niet schelen of de orders rechtstreeks van God komen, ik ga geen vertrouwelijke informatie verstrekken aan een burger.'

Whitneys glimlach werd wat breder. Hij had een vriendelijk, doorsnee gezicht, waar hij waarschijnlijk mee was geboren. Maar als hij glimlachte en het meende, veranderde de witte flits van zijn tanden tegen de mokkabruine huid zijn gewone trekken in iets bijzonders.

'Dat heb ik niet gehoord. En jij hebt mij niet horen zeggen dat je hem niet meer moet geven dan de overduidelijke feiten. Wat je me wel hebt horen zeggen, inspecteur Dallas, is dat deze heer uit Virginia een opgeblazen, arrogante eikel is. Maar helaas heeft deze eikel wel macht. Dus pas op je tellen.'

'Ja, chef.'

Hij keek even op zijn horloge en legde toen het bestand en de disc in zijn kluislade. 'Je hebt nog tijd voor een kop koffie... en, inspecteur,' voegde hij eraan toe toen ze opstond. 'Als je slaapproblemen hebt, neem dan het reglementaire slaapmiddel. Ik wil dat mijn mensen scherp zijn.'

'Ik ben scherp zat.'

Senator Gerald DeBlass was zonder twijfel opgeblazen. Hij was ontegenzeggelijk arrogant. Na een hele minuut in zijn gezelschap kon Eve al niet ontkennen dat hij een eikel was.

Hij was een compacte krachtpatser, misschien een meter tachtig, honderd kilo. Zijn witte haar was scherp gesneden en ultrakort, zodat zijn hoofd enorm leek, en spiegelglad. Zijn ogen waren bijna zwart, net als de zware wenkbrauwen erboven. Ze waren groot, net als zijn neus en mond.

Zijn handen waren gigantisch en toen hij Eves handen even vasthield bij het voorstellen, viel haar op dat ze zo zacht en glad waren als die van een baby.

Hij had zijn assistent meegenomen. Derrick Rockman was een onbuigzame man van begin veertig. Hoewel hij zo'n een meter vijfen-

negentig was, schatte Eve hem wel tien kilo lichter dan senator DeBlass. Hij was keurig gekleed, zijn krijtstreepkostuum en staalblauwe das waren kreukvrij. Zijn gezicht was ernstig, aangenaam regelmatig gevormd en zijn bewegingen waren ingehouden en beheerst toen hij de senator uit zijn kasjmieren overjas hielp.

‘Ik wil weten wat u tot nu toe hebt gedaan om het monster te vinden dat mijn kleindochter heeft vermoord,’ eiste DeBlass.

‘Al het mogelijke, senator.’ Commissaris Whitney bleef staan. Hoewel hij DeBlass een stoel had aangeboden, beende die door de kamer heen, zoals hij normaal door de New Senate Gallery in East-Washington beende.

‘U hebt al meer dan vierentwintig uur gehad,’ kaatste DeBlass terug, zijn stem diep en bulderend. ‘Als ik het goed begrijp, hebt u maar twee rechercheurs op het onderzoek gezet.’

‘Uit veiligheidsoverwegingen, ja. Twee van mijn beste mensen,’ voegde de commissaris eraan toe. ‘Inspecteur Dallas leidt het onderzoek en rapporteert uitsluitend aan mij.’

DeBlass richtte zijn harde, zwarte ogen op Eve. ‘Wat hebt u tot nu toe bereikt?’

‘We hebben het wapen geïdentificeerd en het tijdstip van overlijden vastgesteld. We verzamelen bewijsmateriaal en ondervragen de bewoners van het gebouw waar mevrouw DeBlass woonde, en we trekken de namen in haar persoonlijke en zakelijke logboeken na. Ik ben bezig om de laatste vierentwintig uur van haar leven te reconstrueren.’

‘Het is toch overduidelijk, zelfs voor wat tragere hersens, dat ze vermoord is door een van haar klanten.’ Hij spuugde het laatste woord uit.

‘Er stond geen afspraak geregistreerd voor de laatste paar uren voor haar dood. Haar laatste klant had een alibi voor het bewuste tijdstip.’

‘Ontkracht het,’ eiste DeBlass. ‘Een man die betaalt voor seksuele gunsten zal ook geen bedenkingen hebben bij moord.’

Hoewel Eve het verband niet zag, wist ze wat van haar verwacht werd en ze knikte. ‘Daar ben ik mee bezig, senator.’

‘Ik wil kopieën van haar afspraken.’

‘Dat is helaas niet mogelijk, senator,’ zei Whitney vriendelijk. ‘Al

het bewijsmateriaal van een halsmisdad is vertrouwelijk.’

DeBlass snoof alleen even en gebaarde naar Rockman.

‘Commissaris.’ Rockman haalde uit zijn linker borstzakje een vel papier tevoorschijn met een holografisch zegel. ‘Dit is een document van de hoofdcommissaris van politie, waarin hij de senator toegang verleent tot alle bewijsmateriaal en onderzoeksdata betreffende de moord op mevrouw DeBlass.’

Whitney keurde het document nauwelijks een blik waardig voordat hij het opzij schoof. Hij had de politiek altijd beschouwd als een spel van lafaards en hij vond het vreselijk om mee te moeten spelen. ‘Ik zal persoonlijk met de hoofdcommissaris overleggen. Als de autorisatie klopt, zullen wij u vanmiddag kopieën doen toekomen.’ Hij negeerde Rockman verder en keek weer naar DeBlass. ‘De vertrouwelijkheid van het bewijsmateriaal is een belangrijk onderdeel van het onderzoeksproces. Als u hierop staat, riskeert u de zaak te ondermijnen.’

‘De zaak, zoals u het noemt, commissaris, was mijn vlees en bloed.’

‘En juist daarom hoop ik dat het voor u prioriteit heeft dat u ons helpt om haar moordenaar voor het gerecht te brengen.’

‘Ik heb de gerechtigheid al meer dan vijftig jaar gediend. Ik wil die informatie vanmiddag hebben.’ Hij pakte zijn jas en sloeg die over een vlezige arm. ‘Als ik er niet van overtuigd ben dat u alles doet wat in uw macht ligt om deze maniak te vinden, zorg ik ervoor dat u hier niet langer werkt.’ Hij draaide zich om naar Eve. ‘En de volgende zaak die u zult onderzoeken, inspecteur, is tieners met grijpgrage handjes bij een com-winkel.’

Elk kwartaal verschijnt er een nieuwe J.D. Robb:

Vermoorde reputaties

januari 2014

De doden waren haar werk. Ze leefde met ze, werkte met ze, ze bestuurde ze. Ze droomde zelfs van ze. Een moord shockeerde haar niet langer, maar nog steeds stootte het haar af.

Glamoureuze, succesvolle vrouwen worden vermoord met een mes. Roarke heeft banden met alle slachtoffers, maar Eve heeft zijn hulp nodig om de echte killer te vinden.

Vermoorde schoonheid

Mei 2014

Ze was naar New York gekomen om rechercheur te worden, omdat ze geloofde in orde, omdat ze orde nodig had om te overleven.

Eve en Roarke moeten een venijnige moordenaar stoppen voordat hij een ijzingwekkende nieuwe drug op de markt brengt.

Vermoord in extase

Juli 2014

Hij heeft de hand aan zichzelf geslagen, inspecteur. Hij hing daar maar, gewoon aan het snoer van de lamp. En zijn gezicht... O, God.

Drie zelfmoordenaars, die niets gemeen hebben. Behalve dat ze sterven met een glimlach en geen motief hadden. Eve vertrouwt het niet.

Plechtig vermoord

Oktober 2014

Eve laat de dood op een collega niet rusten. Zeker niet als zijn kleindochter vlak daarna sterft. Maar is ze niet te persoonlijk betrokken?